

FUTURE

Publishing House

No. 52)(A), Ground Floor, 12th Street
Lamadaw township, Yangon.
Ph: (01) 224431

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး **ဒို့အရေး**

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး **ဒို့အရေး**

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး **ဒို့အရေး**

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော
တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ အား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်
သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ပိဋကတ်ဆိုတာဟာ
လောကုတ္တရာ
(နိဗ္ဗာန်ရောက်ရေး)
သက်သက်မဟုတ်ဘူး။
လောကီလူငယ်တွေ
ကြီးပွားရေးအတွက်လည်း
လမ်းညွှန်မှုတွေ
ပါဝင်နေကြောင်း
သိကြစေချင်လို့ပါပဲ။

မျိုးဆက်သစ်အတွက်
ပိဋကတ်မိတ်ဆက်

FUTURE Publishing House

၏

စာအုပ်ကောင်းများ

၁။ စာစီစာကုံးများနှင့် တွေးနည်းရေးနည်း	အောင်သင်း
၂။ မြို့တော်သုံး စီးပွားရေးအင်္ဂလိပ်စာ	ဟိန်းလတ်
၃။ အမေရိကန်သုံး အင်္ဂလိပ်စကားပြော	ဟိန်းလတ်
၄။ အကောင်းဆုံး အင်္ဂလိပ်အက်ဆေးငါးဆယ်	ဟိန်းလတ်
၅။ မိမိအပေါ်မိမိ သစ္စာရှိခြင်း	တက်တိုး
၆။ တွေးတဲ့ကျုပ်	တက်တိုး
၇။ အင်္ဂလိပ်အတွေး အင်္ဂလိပ်အရေး	ဟိန်းလတ်
၈။ ကုမ္ပဏီအတွင်းရေးမှူးများအတွက် အင်္ဂလိပ်စာ	ညွန့်ဝေမိုး
၉။ အင်္ဂလိပ်လို လွယ်လွယ်ပြောစို့	ဟိန်းလတ်
၁၀။ ရှေးဘဝနောက်ဘဝ ဗုဒ္ဓမဝေဖန်	ဝင်းသိန်းဦး
၁၁။ မျိုးဆက်သစ်အတွက် ပိဋကတ်မိတ်ဆက်	အောင်သင်း
၁၂။ မျိုးဆက်သစ်အတွက် ဂန္ထဝင်မိတ်ဆက်	အောင်သင်း
၁၃။ ကျွန်ုပ်တို့ အမှန်တကယ် ယဉ်ကျေးကြပြီလော	ဝင်းသိန်းဦး
၁၄။ မင်္ဂလာရွှေသောမန်နေဂျာ	ဝင်းသိန်းဦး

Future Publishing House

မြို့ဆက်သစ်အတွက်
ပိဋကတ်မိတ်ဆက်
အောင်သင်း

FUTURE

Publishing House

No.52(A),Ground Floor, 12th Street

Lanmadaw Township, Yangon.

Ph:(01) 224431

Future Publishing House

စာမူရှင်ပြုချက် အမှတ်

၅၀/၂၀၀၂(၁)

မူတင်အဖွဲ့ရှင်ပြုချက် အမှတ်

၈၉/၂၀၀၂(၂)

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၀၂ - ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု - ၁၀၀၀။

မူတင်အဖွဲ့သတင်းစာ

ဘဌေးကြည်

တန်းစား

၃၀၀-ကျပ်

မူတင်အဖွဲ့ပုံနှိပ်သူ

ဦးထွန်းထွန်း(၀၂၂၆)၊ အောင်မြင်ထွန်းပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၂၂၄)၊ လမ်း-၄၀၊ ရန်ကုန်။

အတူတူပုံနှိပ်သူ

ဦးရှိန်ဘီး(၀၆၇၅၉)ဝင်းလိုက်မိတ် ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၃၅၂)၊ စရည်းပင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ။
သယ်နန်းကျွန်းမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးထွန်းထွန်းဦး (နှင်းဦးလွင်စာပေ၊ မြ-၅၀၃)
အမှတ်-၅၃၃၊ အေ-(၈)ရပ်ကွက်၊ ပြည်လမ်း။ ရန်ကုန်မြို့။

မိမိတို့

ဝင်းသိန်းဦး

တစ်ခုပြောချင်တာက
ငါ့စာတွေကိုစောင့်ဖတ်နေကြတဲ့
လူငယ်စာပရိတ်သတ်

အားလုံးဟာ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေချည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး

ဆိုတာငါအသိသားပေါ့။

သည်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သူတွေကလည်း

ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာကို

မေ့ထားလိုက်ပြီ။

တင်ပြလိုက်တဲ့ အတွေးအမြင်ကိုသာလျှင်

“ကိုယ့်တွက်ကျန်အောင်”

ယူတတ်ဖို့

အရေးကြီးတာပါပဲ။

(အောင်သင်း)

ကျေးဇူးစကား

‘မျိုးဆက်သစ်အတွက် ပိဋကတ်မိတ်ဆက်’ စာအုပ်ကို စီစဉ်ဖြန့်ချိနိုင်ရန် စာမူချီးမြှင့်ခဲ့သော ဆရာ ဦးအောင်သင်း၊ စာမူများ စုစည်းရာတွင် အကူအညီ ပေးခဲ့သော မိတ်ဆွေကြီး ဆရာကံထွန်းသစ် (တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာ-မြတ်သတိဝါဒီ သဒ္ဓမ္မမဂ္ဂဇင်း)နှင့် ဤစာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ဝိုင်းဝန်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည့် Future Publishing House မှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များ အားလုံးကို ကျေးဇူးအထူး တင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။ ။

စီစဉ်သူ

မာတိကာ

၁။ မိတ်ဆက်	၁၀
၂။ ကာလာမသုတ်	၂၂
၃။ ဝဿကာရသုတ်	၃၅
၄။ ကျောင်းသားအတွက် ဒေသနာ	၄၇
၅။ တရားရတနာ	၆၂
၆။ အပေါင်းအသင်းနှင့် ဝီရိယ	၇၄
၇။ သုဝီရသုတ် (ဝီရိယ)	၈၀
၈။ စကားဆိုမှု	၈၆
၉။ ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ် (၁)	၁၀၀
၁၀။ ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ် (၂)	၁၀၅
၁၁။ ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ် (၃)	၁၁၀
၁၂။ ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ် (၄)	၁၁၅
၁၃။ ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ် (၅)	၁၂၁
၁၄။ တစ်လံမျှသောကိုယ်	၁၂၆
၁၅။ ပဓာနသုတ်	၁၃၁
၁၆။ ဒေဝဒူတသုတ်	၁၃၆
၁၇။ ခေါင်းဆောင်ကောင်းဆိုတာ (ဂဝေသီသုတ်)	၁၄၁

မိဟိဆက်

စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဟာ အခါခပ်သိမ်း
ကိုယ်ရေးချင်တာ ရေးရတာမဟုတ်ပါဘူး။ စာမူ
တောင်းလှာတဲ့မဂ္ဂဇင်း၊ စာစောင်တို့ရဲ့ မူဝါဒနဲ့ စာစောင်
ပရိသတ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရေးကြရတာဟာ သဘာဝ
ပါပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် ကိုယ်ရေးချင်လွန်းလို့
လက်ယားနေတဲ့၊ ကိုယ့်စိတ်ကို လွှမ်းမိုးနေတဲ့ အတွေး
တွေကို ရေးချလိုက်ပါတယ်။

ပိဋကတ်အကြောင်းကို မသွားမီ ဘာကြောင့်
ဒီစာကိုရေးရသလဲ-သာသနာပြုချင်လို့လား၊ လူငယ်
တွေကို ဘာသာရေးအသိတရားဝင်လာ အောင်လား
စသည်ဖြင့် မေးခွန်းတွေ ထွက်လာစရာ အကြောင်းရှိ
ပါတယ်။ အဲဒီလို ဘာသာရေးဦးတည်ချက်နဲ့ ရေးတာ
လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်းပြပါမယ်။

ဘာသာရေးရဲ့ဩဇာ

မြန်မာပြည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ လွှမ်းမိုးလာခဲ့ တာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်နီးပါး ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ ယဉ်ကျေးမှု ဟူသမျှမှာ ဘာသာရေးယဉ်ကျေးမှုဟာ ခွန်အား အကြီးမားဆုံး မဟုတ်လား၊ တခြားယဉ် ကျေးမှုတွေဟာ ဘာသာရေးကို အမှီပြုပြီး ဖွံ့ဖြိုးလာရ စမြဲပါပဲ။ ဘာသာ ကိုးကွယ်မှု သဒ္ဓါစိတ်ကြောင့် ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ ဗိသုကာ၊ ကဗျာ၊ ဂီတ၊ စာပေစတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ လူမှုဆက်ဆံ ရေး ယဉ်ကျေးမှုတွေ တစ်ခဲနက် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့ ရတယ်။ ဘာသာရေး ကြောင့် လူတွေစိတ်ဓာတ် ယဉ်ကျေးလာတယ်၊ လူသား အချင်းချင်း စောင့်ရှောက် လာကြတယ်။ အဲဒီလို ယဉ်ကျေးလာသလို ဘာသာ ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်လိုက်တဲ့စစ်ပွဲကြီးတွေမှာ ဆိုရင် ကြောက်ခမန်းလိလိ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှတာ ကိုလည်း သမိုင်းကိုကြည့်လိုက်ရင် တွေ့နိုင်တယ်။ ဒီကနေ့ထိ အောင်လည်း ဘာသာရေးစစ်ပွဲတွေမှာ ရက်ရက် စက်စက် သတ်ဖြတ်နေကြတာကို တွေ့နေရ တာပဲ။ အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ ဘာသာရေး ယဉ်ကျေးမှု ဟာ လူတွေကို အလွမ်းမိုးဆုံးဆိုတာကို သတိရနေကြ ဖို့ပါပဲ။

ဒီလိုဆိုတော့ မြန်မာပြည်မှာ နှစ်ပေါင်း

တစ်ထောင်နီးပါး အခြေတည်လာခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဟာလည်း မြန်မာတို့ကို လွှမ်းမိုးလာတော့မှာပေါ့။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးတို့ကို သာမဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာပြည်မှာ ပေါက်ဖွားနေထိုင် တဲ့တခြား ဘာသာဝင်တွေ၊ တခြားလူမျိုးတွေ အပေါ်ပါ လွှမ်းမိုးလာတာကို တွေ့နိုင်တယ်။

ဒီလောက်တောင် လွှမ်းမိုးသြဇာပြုနေတဲ့ ဘာသာတရားကြီးအကြောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ သေသေချာချာ လေ့လာမကြည့်ကြသင့်ပေဘူးလား။ နိဗ္ဗာန်တွေ၊ သံသရာတွေ၊ တမလွန်တွေကို ဘေးဖယ် ထားလိုက်ဦး၊ သဘောတရားသက်သက်ကို စဉ်းစား မကြည့်သင့်ပေဘူးလား။

ကွယ်သုံးကွယ်

တို့တစ်တွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်နေ တာ တော့မှန်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင် တွေသာဖြစ်နေတယ်။ ဘုရားသွား ကျောင်းတက် မလုပ်ဘူးလားဆိုတော့လည်း လုပ်သားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ‘ကွယ်သုံးကွယ်’ မိနေခဲ့ကြတယ်။ ‘ကွယ်သုံးကွယ်’ ဆိုတာက -

ဘုရားကို စေတီကွယ်တယ်တဲ့၊

တရားကို ပိဋကတ်ကွယ်တယ်တဲ့၊
 သံဃာကို ဘုန်းကြီးကွယ်တယ်တဲ့၊
 ရှေးဆရာတော်ကြီးများ မိန့်ကြားခဲ့တဲ့ စကား
 တွေပါပဲ။ အလွန်ကို လေးနက်တာမို့ သေသေ ချာချာ
 စဉ်းစားဖို့ကောင်းပါတယ်။

တို့တစ်တွေ ဘုရားကို မသွားကြဘူးလား၊
 သွားကြတာပါပဲ။ ရွှေတိဂုံကို မဖူးကြဘူးလား။ ဖူးကြ
 တာပါပဲ။ တို့တစ်တွေက ဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်တော်၊
 ကျေးဇူးတော်ကို ရည်မှန်းမိသလား၊ ပြန်ပြီး စဉ်းစား
 ကြည့်ပါလား။ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း ဖြစ်နေတဲ့ စေတီ
 တော်ကြီးကိုသာ အာရုံပြုနေတာပဲ။ ဘုရားဆီကို
 ရောက်မသွားတော့ဘူး။ တို့များငယ်ငယ် ကတော့
 ဘုရားပေါ် တက်လိုက်တယ်ဆိုရင် ကောင်မလေးတွေ
 ကိုသာ လိုက်ကြည့်နေတော့တာ။ ဒီတော့ ဘုရားကို
 စေတီကွယ်တာမကတော့ဘဲ ကောင်မလေးတွေပါ
 ကွယ်သွားတယ်လို့ဆိုရမယ်ထင်တယ်။ ပဓာနထားပြီး
 ပြောချင်တာကတော့ တို့တတွေဟာ လုပ်နေရင်း ကိုင်
 နေရင်းကကိုပဲ ကိုယ်ဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့်
 လုပ်နေတယ်ဆိုတာ မျက်ခြည်ပြတ်လာတတ်တဲ့
 သဘောကို ရှေးဆရာတော်ကြီးများက ထောက်ပြ
 လိုက်တာလို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့။

တရားကို ပိဋကတ်ကွယ်တယ် ဆိုတာ ကတော့ ဘုရားဟောဒေသနာ ပိဋကတ်တွေကို ကျက်မှတ်ရွတ်အံ့နေပြီး ပိဋကတ်နဲ့ စပ်တာလောက်နဲ့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေလို့ တရားတော်အတိုင်းမဂ်ပေါက် ဖိုလ်ပေါက်ဖြစ်အောင် အားထုတ်ဖို့ မေ့နေတာမျိုးကို ပြောတာပါ။ အက္ခရာများပေါ်မှာ ပျော်မွေ့မိန်းမူးနေ တာမျိုးလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့။

သံဃာကို ဘုန်းကြီးကွယ်တယ် ဆိုတာ ကတော့-သံဃာဆိုတာဟာ ဘုရားတပည့် သားတော် များ၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမကို လိုက်နာပြီး တရား အားထုတ်ခြင်း၊ တရားပြခြင်းစတဲ့လုပ်ငန်းဆောင်တာ တွေလုပ်နေတဲ့ ရဟန်းတော်အားလုံးကို ခြုံပြီးပြော တာ။ သို့သော်လည်း ကိုယ့်ဘုန်းကြီး၊ သူ့ဘုန်းကြီး ဆိုတာမျိုးတွေ ဘယ်ဘုန်းကြီးက အဆောင်ပေးလိုက် တယ်။ ဘယ်ဘုန်းကြီးကဖြင့် ချဲ့နံပါတ်အပေးကောင်း တယ်ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်လာတတ်တာကို အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဗေဒင် အဟောကောင်းတဲ့ ဘုန်းကြီး၊ ယတြာအပေးကောင်းတဲ့ ဘုန်းကြီးစသည် အားဖြင့် မူလသဘောကြီး ပျောက်သွားတတ်တာကို ပြောတာပါ။

ငါတို့လို လူကြီးပိုင်းမှာတောင် ဒါမျိုးတွေ

ဖြစ်တတ်လေတော့ လူငယ်တွေ ပိဋကတ်ကို မျက်ခြည် ပြတ်တာ ဘာမှအံ့ဩစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် မျိုးဆက်သစ် လူငယ်တွေကို ပိဋကတ်နဲ့မိတ်ဆက်ပေး ချင်လို့ ဒီစာကိုရေးတာပါ။ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကပိဋကတ် ကို ဘယ်လောက်တတ်လို့လဲလို့ မေးစရာရှိလာပြန် ပါတယ်။ ပါဠိတော့ မတတ်ပါဘူး။ မြန်မာစာကိုတော့ ကောင်းကောင်း ဖတ်နိုင်ပါတယ်။ မြန်မာစာတတ် ရင်လည်း ပိဋကတ်ကို ဖတ်နိုင်တာပါဘဲ။ ပိဋကတ် မြန်မာပြန်တွေ ရှိနေသားမဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကို ဖတ်နေရင်း ဒီစာတွေကိုရေးချင်စိတ် ပေါက်လာတာ ပါပဲ။

ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ဝိသေသလက္ခဏာ

ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ တခြားဘာသာကြီးတွေနဲ့ မတူတဲ့အချက်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ထင်ရှားတဲ့ အချက် နဲ့နဲ့လောက်ကို ပြောပြလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဘုရားကိုကြည်ကြည်ညိုညို ယုံကြည်ကိုးကွယ် ရှိခိုး နေရုံနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မရနိုင်ဘူး။ ဘုရားက သူ့ကို (အားကိုး) ကိုးကွယ်ရင် နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်အောင် ပို့ပေးမယ်လို့ တာဝန်မယူဘူး။ (အတ္တဟိ အတ္တနော နာထော= မိမိကိုသာ ကိုးကွယ်ရာပဲ။) မိမိပြုမှားတဲ့အပြစ်

(အကုသိုလ်)ကို ကုစားပေးမယ်လို့ တာဝန်မခံဘူး။ ကိုယ်ပြုရင် ကိုယ်ခံပဲ။ သူတာဝန်ယူတာက လမ်းကြောင်းမှန်ကို ပြမယ်။ ဒါပဲ။ အဲဒီအချက်တွေမှာ တခြားဘာသာတွေနဲ့သိပ်ကွာခြားတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာသာတရားလိုက်စားလေ့လာတဲ့ပညာရှင်အချို့က "Buddhism is not a religion" လို့ပြောကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက ပိဋကတ်တော်ကို သေချာ ဖတ်ကြည့် လိုက်ရင် ဘာသာရေး ကုသိုလ်ရမှု သက်သက်ချည်း မဟုတ်ဘဲ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင် မှုတွေ၊ လူတစ်ယောက်အတွက် လောကီကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်း လမ်းညွှန်တရားတွေ၊ လူ့သဘော လူ့သဘာဝတွေ မှတ်သားဆည်းပူးလို့ မကုန်နိုင်အောင် ပါပဲ။

မျိုးဆက်သစ် လူငယ်တွေအတွက် ရည်သန် ပြီးရေးတာ ဖြစ်လေတော့ လောကုတ္တရာ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းထိအောင် မရည်ရွယ်ပါဘူး။ လူငယ် တွေအတွက် တန်ဖိုးရှိမယ့်၊ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုသာ ပဓာနထားပြီးရေးမှာပေါ့။

လူငယ်တွေနဲ့ သင့်လျော်တဲ့ အကြောင်း အရာတွေကိုတော့ တင်ပြပါရဲ့။ ပိဋကတ် မြန်မာပြန်

ကြီးအတိုင်းဆိုရင်လည်း ဘာထူးမှာလဲ၊ စိတ်ဝင်စား
စရာလည်း မကောင်းနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သက်
ဆိုင်ရာ ‘သုတ်’ ဒေသနာရဲ့ အရသာကိုသုံးသပ်ချက်နဲ့
အတူ တင်ပြရမှာပါ။

ကောင်းပြီ-ဒါဖြင့်ရင် အောင်သင်းရဲ့ သုံးသပ်
ချက်က ဘယ်လောက်များ မှန်ကန်နိုင်မှာလဲ၊ ဘယ်
လောက်များ ကောင်းနိုင်မှာလဲလို့ မေးစရာရှိလာ
ပြန်တယ်။ ဒါတော့ဖြင့် စာဖတ်သူကလည်းဉာဏ်ရှိတဲ့
သူပဲ။ ကိုယ်တိုင် ချင့်ချိန်ကြည့်ပေါ့။ အဲ- အကြောင်း
ဆိုက်လို့ ပြောစရာပေါ်လာပြန်ပြီ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကလည်း
ဒီအတိုင်းဟောခဲ့တာပဲ။ ကေသမုတ္တိနိဂုံးက ‘ကာလာမ
ပုဏ္ဏား’တွေကို ‘အဖေပြောလို့လည်း မယုံနဲ့၊ အမေ
ပြောလို့လည်းမယုံနဲ့၊ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် လက်ခံထားခဲ့
လို့လည်းမယုံနဲ့၊ စာပေကျမ်းဂန်ထဲ ပါလို့လည်းမယုံနဲ့၊
ဒါတော့ဖြင့် ငါတွေ့မိထားတာနဲ့ ကိုက်ညီတယ်
လို့လည်း မယုံနဲ့၊ ငါပြောတာကိုလည်းမယုံနဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်
ဉာဏ်နဲ့ အထပ်ထပ်စဉ်းစားပြီး သေချာပြီဆိုတော့မှ
လက်ခံယုံကြည်ပါ’ လို့ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ်ဘာသာက
ဘုရားမှ ဒီလိုအတွေးအခေါ် လွတ်လပ်ခွင့်ကို ဦးစား
မပေးဘူး။ ‘ငါပြောတာလည်းမယုံနဲ့’လို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာမှ
အပ ဘယ်ဘုရားကမှ မပြောခဲ့ဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့

ထူးခြားချက်က အဲဒါမျိုးတွေပဲ။ အခုလည်း အဲဒီလိုပဲ ပေါ့ . . . အောင်သင်းပြောတိုင်း လက်ခံရမယ်။ အောင်သင်းရဲ့ရှုထောင့် တစ်ခုထဲကိုပုံသေပဲလို့ယူစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ အောင်သင်းက မိတ်ဆက်ရုံကလေး သက်သက်ပါပဲ။

ပိဋကတ်ဆိုတာဘာလဲ

ပထမဆုံးရှင်းရမှာကတော့ ‘ပိဋက’ ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာက စပြီးရှင်းရမှာပါပဲ။

‘ပိဋက’ ဆိုတာက မြန်မာလို ‘ခြင်းတောင်း’ ပါပဲ။ ‘တိပိဋကဓရ’ ဆိုတာဟာ ‘(တိ+ပိဋက+ဓရ)= သုံး+ခြင်းတောင်း+သယ်ဆောင်ခြင်း=ခြင်းတောင်းကြီး သုံးတောင်းကို သယ်ဆောင်နိုင်သူ = ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်နိုင်သူပဲပေါ့။

ဘုရားဟောကြားခဲ့တဲ့ ဒေသနာတွေကို အမျိုး အစားခွဲခြားပြီး ခြင်းတောင်းကြီးတွေထဲ ထည့်လိုက်ရင် ခြင်းတောင်းသုံးတောင်းခွဲဝေထည့်ရမယ်။ ဒေသနာ ဆိုတာက ‘ဟောကြားခြင်း’ပါပဲ။ မျိုးတူစုခြင်းတောင်း

- သုံးခုကတော့ - (၁) သုတ္တန္တပိဋက
- (၂) ဝိနယပိဋက
- (၃) အဘိဓမ္မပိဋက

မြန်မာလိုမှာတော့ဖြင့် ‘သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ’ရယ်လို့ ပြောလေ့ရှိကြပါတယ်။

အမျိုးစုခွဲခြား (Classification) ဆိုတာ ကလည်း သိကြတဲ့အတိုင်း လိုအပ်ချက်အရ အမျိုးမျိုး ခွဲနိုင်တာကိုး။

ဘုရားဟော ဒေသနာတွေကိုလည်း နောက် ထပ်ခွဲလိုက်ပြန်တော့ ‘နိကာယ်ငါးရပ်’ ဖြစ်လာပြန် တယ်။ မူလအခြေခံခွဲတာက နိကာယ်နဲ့ခွဲတာပါ။ ‘နိကာယ်’ ဆိုတာက ‘နိကာယ=အစုအပေါင်း’ အုပ်စုလို့ဆိုပါတော့။

‘သုတ်’ ဆိုတာကို ပြောလိုက်ရဦးမယ်။

သုတ်(သုတ္တ) = ပုဂ္ဂိုလ်အားလျော်စွာ ဟောကြားတော်မူခဲ့သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဒေသနာ တော်လို့ ဆရာကြီး ဒဂုန်ဦးထွန်းမြင့်က ‘ပါဠိသက် ဝေါဟာရအဘိဓာန်’မှာဖွင့်ပါတယ်။လွယ်လွယ်မှတ် ဖို့ကတော့ ဘုရားရဲ့စကားပါပဲ။

နိကာယ်ငါးရပ်ကတော့ -

(၁) ဒီဃနိကာယ် = ရှည်လျားသော သုတ်များ ကိုစုပေါင်းထားခြင်း၊

(၂) မဇ္ဈိမနိကာယ် = မရှည်မတို အလယ် အလတ် သုတ်များကို စုပေါင်းထားခြင်း၊

(၃) သံယုတ္တနိကာယ် = တရားသဘော အားဖြင့်၎င်း၊ ဟောကြားချက်အားဖြင့်၎င်း၊ တူသည် ဖြစ်၍ ယှဉ်တွဲသင့်သည့် သုတ်တို့ကို ယှဉ်တွဲ၍ စုပေါင်းထားခြင်း။

(၄) အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် = အင်္ဂါတစ်ခုစီကို ကျော်လွန်သည့် သုတ်များကို စုပေါင်းထားခြင်း။ တစ်နည်းဆို သော် တစ်ပါး နှစ်ပါး သုံးပါးစသည်ဖြင့် ၁၁ မျိုး ထိတရားသဘော အင်္ဂါရပ်များကို တိုး၍ တိုး၍ ကျော်လွန် ပိုမိုပြဆိုအပ်သော သုတ်အသီးသီးတို့ကို စုပေါင်းထားခြင်း။

(၅) ခုဒ္ဒကနိကာယ် = အတိုင်းအရှည်ပမာဏ အားဖြင့် တိုသောသုတ်များကို စုပေါင်းထားခြင်း။

နိကာယ်ငါးရပ်ဆိုတာ အဲဒါပါပဲ။ သာသနာ ရေးဦးစီးဌာနကထုတ်တဲ့ ပါဠိတော် မြန်မာပြန် ကျမ်းများအကြောင်း ကျမ်းဦးမှတ်ဖွယ် စာအုပ်ထဲက ကောက်နုတ် ပြုလိုက်တာပါ။

အဲဒီထဲမှာ တစ်ခုသတိထားပြီး မှတ်သင့် တာက ခုဒ္ဒကနိကာယ်ထဲမှာ ဝိနည်း ငါးကျမ်းနဲ့ အဘိဓမ္မာခုနှစ်ကျမ်းပါတယ်။ ဝိနည်းနဲ့ အဘိဓမ္မာကို သီးခြားခွဲထုတ်လိုက်တော့ သုတ်၊ ဝိနည်းနဲ့ အဘိဓမ္မာ ရယ်လို့ **‘ဝိဋကတ် သုံးပုံ’** ဖြစ်လာတယ်။

ဒါတွေကို အခြေခံသဘောအားဖြင့် သိနေ
အောင်သာ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တာပါ။ ဆိုလိုတာက
ပိဋကဆိုတာဘာလဲ၊ နိကာယ်ဆိုတာဘာလဲ၊ ဒေသနာ
ဆိုတာဘာလဲ စသည်ဖြင့် သိယောင် ဝိုးဝါးဖြစ်နေ
တာတွေကို ကြည်ကြည်လင်လင် သိသွားအောင်
ရေးလိုက်ရတာပါ။

ရေးနေရင်း ပုံပြင်ကလေးတစ်ပုဒ်ကို သတိရ
မိပြီး တစ်ယောက်ထဲပြုံးလိုက်မိတာကြောင့် ရေးလိုက်
ရဦးမယ်။ ရွှေစည်းခုံ ဘုရားပွဲတော်ကြီးမှာ မိန်းမကြီး
တစ်ယောက်က ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကုန်းပြီးဈေးဝယ်
နေတုန်း နောက်ဘက်က အရူးမကြီးတစ်ယောက်က
အနားမှာရှိတဲ့ စစ်စေးအိုးထဲကယောက်မကို ဆွဲတဲ့ပြီး
ဈေးဝယ်နေတဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့ တင်ပါးကို စစ်စေး
ယောက်မနဲ့ ငြင်းကနဲ ရိုက်ထည့်လိုက်ပြီး ‘သွားတော့-
နောက်မှရွှေချမယ်’လို့ပြောသတဲ့။ ခုလည်းပဲ ‘နောက်မှ
ရွှေချတာပေါ့၊ ဒီတစ်ပတ်တော့ ဒီလောက်ပဲ’ လို့ ပြော
ပါရစေ။ ။

(မိုးဂျာနယ်၊ အတွဲ(၈)၊ အမှတ်(၇)၊ စက်တင်ဘာလ၊
၁၉၉၈ ခုနှစ်။)

ကာလာမသုတ်

တစ်ခါထပ်ပြီး ပြောလိုက်ပါဦးမယ်။
 ‘ပိဋကတ် မိတ်ဆက်’ လို့ ဆိုသော်လည်း
 ဘာသာရေးကို အလေးအနက် ဦးစားပေးပြီး ရေးမှာ
 မဟုတ်ပါဘူး။ လူငယ်အများစုဟာ ပိဋကတ် မြန်မာပြန်
 တွေကို ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးတွေ အဖိုးကြီးတွေ
 နဲ့သာဆိုင်တဲ့ စာမျိုးတွေလို့ ထင်နေကြပါတယ်။
 ကုန်ကုန်ပြောလိုက်ရရင် ပိဋကတ် မြန်မာပြန်စာအုပ်
 ကို တွေ့လိုက်ရင် ယောင်လို့တောင် ကောက်ကိုင်
 မကြည့်ကြပါဘူး။ တကယ်ဆိုတော့ သေချာဖတ်
 ကြည့်ရင် လူငယ်တွေအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာတွေ
 ယူလို့မကုန်အောင် ပါနေတယ်ဆိုတာ သိကြစေချင်လို့
 ရေးတာပါ။ ဘာသာရေး လေ့လာမှုသဘောကို
 ဖတ်ချင်ရင် တခြားပညာကျော်တွေ ရေးထားတဲ့
 စာအုပ်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိပါတယ်။

ကေသမုတ္တိ သုတ်

ပထမဆုံးစပြီး ပြောလိုက်ချင်တာကတော့ နာမည်ကျော် 'ကာလာမသုတ်' ပါပဲ။ လူငယ်တွေလည်း များသောအားဖြင့် တိတိကျကျ မသိရင်တောင်မှ နာမည်လောက်ကိုတော့ဖြင့် နားယဉ်နေကြပြီးဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့် ဒီသုတ်ကို ပထမဆုံး တင်ပြ လိုက်ရသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ဖတ်နေရင်း သိလာပါ လိမ့်မယ်။

ကာလာမပုဏ္ဏားတွေကို အကြောင်းပြုပြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့တာမို့ 'ကာလာမသုတ်' လို့ လူသိ များနေသော်လည်း ပိဋကတ်တော်မှာတော့ 'ကေသ မုတ္တိသုတ်' လို့ပဲ ဆိုပါတယ်။ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်၊ မဟာ ဝဂ်မှာ ပါဝင်တယ်။ အင်္ဂုတ္တိရ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန် (ပထမတွဲ) စာမျက်နှာ ၂၀၆ မှာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။

တစ်ခါမှာတော့ မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဒေသစာရီ လှည့်တော်မူရင်း ကာလမမင်းတို့ နေထိုင်ရာ 'ကေသမုတ္တိ' နိဂုံးရွာကြီးကို ရောက်သွား ပါတယ်။ ကာလာမမင်းတို့ကလည်း သတင်းကြား တော့ 'သာကီဝင်မင်းမျိုးက ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓဆိုတာ အလွန်ပဲသတင်းကြီးတယ်။ ရောက်သခိုက် စကားစမြည်ပြောပြီး ဆွေးနွေးကြည့်ကြရအောင်'

ဆိုပြီး ပုဏ္ဏားတစ်စု ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့ ကလည်း အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် မြင့်ရုံသာမကဘဲ ပညာတတ်တွေဖြစ်လေတော့ ဘုရားကို သိပ်ပြီး အထင်ကြီးလှသေးတာ မဟုတ်ဘူး။

ရောက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တချို့ကတော့ ရှိခိုးအရိုအသေပြုတယ်။ တချို့ကတော့ ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ့ စကားပြော နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ တချို့ကတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါပါလို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မိတ်ဆက်ရုံပဲ။ တချို့ကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ အသာကြည့်နေ တယ်။ အနားတောင် ကပ်မလာဘူး။ ခပ်တည်တည် ပဲပေါ့။

ပြီးတော့မှ ကာလာမမင်းတချို့က ဘုရားကို လျှောက်ထား မေးမြန်းတယ်။ မေးပုံက ‘ချီကထဲက ယဉ်သကို’ ဆိုတာမျိုး။ သူတို့မေးပုံကို နားထောင် ကြည့်ပါဦး -

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ဆီမှာတော့ ဒဿနပညာရှင်တွေ လာသလားမမေးပါနဲ့တော့။ တစ်ယောက်လာလိုက်ရင်လည်းငါ့အယူ ငါ့ဝါဒကမှ မှန်တယ်၊ သူတို့ပြောတာတွေက အလကားဟာတွေလို့ ပြောတာပဲ။ နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာ လိုက်ပြန်

တော့လည်း ငါ့ဝါဒအယူကမှ မှန်တယ်။ သူတို့ ပြောတာတွေက အလကားလို့ ပြောပြန်တာပဲ။ ကြာတော့ ဘယ်သူပြောတာကို ယုံရမှန်းတောင် မသိ တော့ဘူး”

ကဲ - ကြားရဲ့မဟုတ်လား။ သဘောကတော့ ‘ကိုယ်တော်ကကောဘာတွေလျှောက်ပြောဦးမှာလဲ၊ ပြောချင်တာသာ ပြောပေရော ယုံမယ်လို့တော့မထင် လေနဲ့’ လို့ ပိတ်ပြောလိုက်သလို ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ ဘုရားက ဘာပြောသလဲသိလား။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ပြောတိုင်းယုံလို့ ဘယ်မှာ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒီလိုသံသယဆိုတာဖြစ်ကို ဖြစ်ကြရမှာဘဲ။ ကာလာမတို့ - ပြောသံကြားရုံနဲ့လည်း မယုံနဲ့၊ ရှေးရိုး စဉ်ဆက်စကားရယ်လို့လည်း မယုံနဲ့အဲသလို ဖြစ်ဖူး သတဲ့လို့လည်းမယုံနဲ့၊ စာပေကျမ်းဂန်ထဲမှာပါတယ် လို့လည်းမယုံနဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာ တွေးမိကြံမိတာ လောက်ကလေးနဲ့လည်းမယုံနဲ့၊ ကိုယ့်ခံယူထားချက်နဲ့ တူတယ်ဆိုရုံနဲ့လည်းမယုံနဲ့၊ ကိုယ်ယုံကြည် ရှိသေတဲ့ သူ့ရဲ့စကား ဆိုပြီးတော့လည်း မယုံနဲ့”

ကဲ-ဘုရားကပြောလိုက်တာ သူတို့ပြောတာ ထက်တောင် ပိုမသွားပေဘူးလား။ ကာလာမတို့ ဘက်က ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘာဆက်ပြောလိုက် ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ဆိုတာမျိုးဖြစ်သွားမှာ ပေါ့။ ဘုရားရှင်က ဆက်ပြောလိုက်တာကို နားထောင်ပါဦး-

“ဒီတရား ဒီတရားဟာဖြင့် အပြစ်ရှိတဲ့ တရားပဲ၊ မကောင်းတဲ့တရားပဲ၊ အကုသိုလ်ပဲ၊ ပညာရှိတို့ ကဲ့ရဲ့တဲ့တရားပဲ။ ဒီတရားကို လိုက်နာကျင့်ကြံရင်တော့ အစီးအပွားမဲ့ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း မုချဖြစ်မှာပဲလို့ခိုင်ခိုင် မာမာယုံကြည်လာရင် အဲဒီတရားကို ရဲရဲကြီးပယ် လိုက်ကြပေါ့။ ဒီမယ် ကာလာမတို့-စဉ်းစားကြည့် ကြစမ်း။ သတ္တဝါတို့ရဲ့စိတ်မှာ တပ်မက်မှုဆိုတဲ့ ‘လောဘ’ ဖိစီးလာရင် သူ့အသက်ကို သတ်တာ၊ သူ့ပစ္စည်းကို လုယက်ခိုးဝှက်တာ၊ သူ့မယားကို ပြစ်မှားတာ၊ မဟုတ်မမှန်တာကို ပြောတာ။ ကိုယ်တိုင် သာမဟုတ် သူများကိုလည်းအဲဒီလိုအလုပ် ခိုင်း တာတွေဖြစ်မလာနိုင်ပေဘူးလား။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ-အဲဒီလို တပ်မက်မှုလောဘ နောက်ကို လိုက်ပြီးကျင့်သုံးနေသမျှ ကာလပတ်လုံး

အစီးအပွားမဲ့ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်မလာနိုင်ပေဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“ကာလာမတို့- အဲဒီအတိုင်းပဲ အမျက်ထွက်ခြင်း ‘ဒေါသ’ နောက်ကို လိုက်ရင်ကော သူ့အသက် သတ်တာတွေ၊ ခိုးတာတွေစတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ဖြစ်မလာနိုင်ပေဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒီလိုဒေါသနောက်ကို လိုက်နေသမျှ အစီးအပွားမဲ့ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ ဖြစ်မလာနိုင်ပေဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ ကာလာမတို့- အမှန်အမှား မချင့်ချိန်နိုင်တဲ့ မိုက်မဲတွေဝေမှု ‘မောဟ’ ဖုံးလွှမ်းလာရင်ကော သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ပစ္စည်းကိုခိုးဝှက်လုယူခြင်း ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ပေဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“အဲဒါတွေကို လုပ်နေသမျှ အစီးအပွားမဲ့ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်မလာနိုင်ပေဘူးလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“စောစောပိုင်းက ငါပြောခဲ့တာ အဲဒါပါပဲ။

သူများပြောတိုင်းလည်း မှန်ပြီလို့မယုံနဲ့၊ အစဉ်အလာ
 လက်ခံခဲ့ကြတာပဲလို့လည်း မယုံနဲ့၊ စာပေကျမ်းဂန်
 ထဲမှာ ပါတယ်လို့လည်းမယုံနဲ့၊ ကိုယ်လေးစား
 ကြည်ညိုတဲ့သူရဲ့ စကားလို့လည်း မယုံနဲ့။ ကိုယ်ပိုင်
 ဉာဏ်နဲ့ အထပ်ထပ်ချင့်ချိန်ပြီး ကျိုးကြောင်းခိုင်မာမှ
 ယုံပါဆိုတာ အဲဒါမျိုးကိုဆိုလိုတာ။”

ဒီနေရာမှာ ခဏလောက်ဖြတ်ပြီး စဉ်းစား
 ကြည့်လိုက်ကြရအောင် ။

ဘုရားရှင် ဆွေးနွေးသွားပုံကို သတိထား
 ကြည့်ပါ။ တို့တတွေ ဒီကနေ့စကားနဲ့ ပြောကြမယ်
 ဆိုရင် ‘ငါးပါးသီလ’ ပေါ့။ သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း၊
 သူမပေးတဲ့ ပစ္စည်းကို လုယက်ခိုးယူခြင်း၊ မမှန်သော
 စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ သူ့သားမယားကို ပြစ်မှားခြင်း
 လို့ ဘုရားရှင်က ဆိုခဲ့တယ်။ သီလ (၄)ပါးပေါ့။ သုရာ
 မေရိယဆိုတဲ့ မူးယစ်မေ့လျော့ မိုက်မဲတွေဝေစေသော
 ပစ္စည်းများသုံးစွဲမှုကို တားမြစ်တာက ‘မောဟ’ ဖြစ်စေ
 လို့ပါပဲ။ အမှားအမှန် မချင့်ချိန်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဘုရား
 ရှင်က ‘ဒီသီလ(ကိုယ်ကျင့်တရား) တွေကို ဖောက်ဖျက်
 ရင် မိမိ/သူတစ်ပါး အစီးအပွားမဲ့ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း
 ဖြစ်မလာနိုင်ပေဘူးလား’ လို့ မေးလိုက်တာပါပဲ။

ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစား စဉ်းစား - ဒါတွေဟာ မကောင်းတာအမှန်ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ့် အသက်ကိုသတ်မှာ မကြိုက်နိုင်ကြဘူး။ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုခိုးတာ လုယူတာ မကြိုက်နိုင်ကြဘူး။ ဒီတော့ ဒါတွေ ဟာဖြင့် မကောင်းမှုပါပဲဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့ မရနိုင်ဘူး။

ဒါဖြင့် ဒီမကောင်းမှုတွေကို ပြုမှုကျူးလွန် ခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းတွေဟာ ဘာတွေလဲ ဆိုတာကို ဆက်တွေးလိုက်ရင် တပ်မက်မှု (လောဘ)၊ အမျက် ထွက်မှု (ဒေါသ)၊ မိုက်မဲတွေဝေမှု (မောဟ) တွေပဲ မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် မိမိ/သူတစ်ပါးအစီးအပွားမဲ့ခြင်း ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းအရင်းကြီးတွေဟာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတွေပဲ မဟုတ်လားလို့ ဘုရားရှင်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေတော့ ကာလာမ မင်းတို့လည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံရတာပေါ့။

ခုခေတ် လူငယ်တွေ ယဉ်ပါးနားလည် နေကြ တဲ့ စကားနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် ‘ဂျော်မက်ထရီ’ သက်သေ ပြသလို့ ဆွေးနွေးသွားတာပါပဲ။

ဘုရားရှင် ဆက်ပြောတာကို နားထောင် ကြည့်ကြပါဦး။

“ကာလာမမင်းတို့ သင်တို့ဟာ ဒီလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကြောင့် ဒီလို မကောင်းတာတွေ ဖြစ်ရတယ်။ ဒီတရားဟာဖြင့် မကောင်းပါဘူးလို့ လက်ခံတယ်ဆိုရင် ဒီတရားတွေကို စွန့်ပယ်ရမှာပေါ့။”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ - ဒီလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတွေဟာ မကောင်းတာမှန်ရင် သူတို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ မတပ်မက်ခြင်း(အလောဘ)၊ အမျက်မထွက်ခြင်း(အဒေါသ)၊ အသိပညာရှိ၍ မမိုက်မဲခြင်း(အမောဟ) ဆိုတာတွေဟာဖြင့် ကောင်းသောတရားများ ဖြစ်တယ်လို့ လက်ခံကြရတော့မှာပေါ့”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား”

“ကာလာမတို့-မတက်မက်ခြင်း၊ အမျက်မထွက်ခြင်း၊ မတွေဝေခြင်းတို့ဟာ ကောင်းသောတရားများ ဖြစ်လေတော့ အဲဒီတရားကို ကျင့်သုံးရင် မိမိ/သူတစ်ပါးမှာ အစီးအပွားဖြစ်စေခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းတို့ ဖြစ်မလာစေနိုင်ပေဘူးလား”

“ဖြစ်လာစေနိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“ကာလာမတို့-ငါစောစောပိုင်းက ပြောခဲ့တယ်။ ပြောသံကြားရုံနဲ့လည်း မယုံနဲ့ အစဉ်အလာ စကားမို့လည်း မယုံနဲ့၊ စာပေကျမ်းဂန်ထဲမှာ ပါတယ်

ဆိုပြီးတော့လည်း မယုံနဲ့၊ ကိုယ်လေးစား ကြည်ညို
နေတဲ့သူရဲ့စကားပဲဆိုပြီးတော့လည်း မယုံနဲ့ ကိုယ်တိုင်
သေချာစဉ်းစားပြီး ဘဝင်ကျကျ လက်ခံနိုင်မှ ယုံပါလို့
ပြောခဲ့တယ်။ အခု ငါပြောခဲ့တာတွေကို သင်တို့
ကောင်းစွာလက်ခံနိုင်ရဲ့လား”

“လက်ခံနိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“ကာလာမမင်းတို့၊ ဆက်ပြီးစဉ်းစားကြဦးစို့။
ဒီမကောင်းမှု(အကုသိုလ်) တရားတွေကို ပယ်လိုက်တဲ့
အတွက် ဘယ်လို အကျိုးဆက်တွေ ဖြစ်လာနိုင်သလဲ
တွက်ကြည့် ကြရအောင်။ လူတစ်ယောက်ဟာ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟတရားတွေကို ပယ်လိုက် သတ်လိုက်
နိုင်ပြီ ဆိုရင် လိုချင်တပ်မက်ခြင်း(အဘိဇ္ဈာ)၊ ပျက်စီး
စေလိုခြင်း(ဗျာပါဒ) တွေ ကင်းမသွားပေဘူးလား၊ ဆင်
ခြင်တုံတရား၊ သတိတရားတို့နဲ့ ပြည့်စုံမနေပေဘူးလား။
အဲဒီလို ဖြစ်လာတော့ ပတ်ဝန်းကျင် သတ္တဝါအားလုံးကို
ချစ်သောမျက်စိနဲ့ ကြည့်နိုင်တဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ ပြည့်ဝ
မလာပေဘူးလား။ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်တဲ့သူကို တွေ့
ရင်လည်း သနားကြင်နာတဲ့ ဂရုဏာစိတ် မဝင်နိုင်ပေ
ဘူးလား။ ချမ်းသာသူခရတဲ့ သတ္တဝါကို တွေ့ရင်လည်း
သူ့အတွက် ဝမ်းမြောက်တဲ့ မုဒိတာ မဖြစ်နိုင်ပေဘူး
လား။ မိမိမှာ ရန်သူမရှိ၊ မုန်းရမည့်သူမရှိ၊ ပူပင်

ကြောင့်ကြရန် မရှိတဲ့အတွက် လျစ်လျူပြုခြင်း ဆိုတဲ့ (ဥပေက္ခာ)စိတ် မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။ အဲဒီ ဗြဟ္မစိုရ် တရားလေးပါးနဲ့ စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှု ရမနေပေဘူးလား”

“ရနိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“ကာလာမတို့ - အဲဒီလို လောဘ၊ ဒေါသ မောဟတို့ကို ပယ်သတ်ခြင်း၊ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟတို့ကို ဖြစ်စေလျက် ဗြဟ္မစိုရ် လေးပါးကို ပွားစေခြင်းအားဖြင့် လက်ငင်းအားဖြင့်ကိုပဲ ကောင်းကျိုး လေးပါးကို ခံစားရပေတယ်။ အဲဒါတွေက -

ပထမ - နောက်ဘဝဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်၊ ကုသိုလ်/အကုသိုလ်တရားတွေဟာ အကျိုးဆက် လိုက်တတ်တယ်ဆိုတာ မှန်နေရင်လည်း ငါဟာ အကုသိုလ်မပြုမိတာမို့ သေရင်လည်း နတ်ဘုံ အစရှိတဲ့ ကောင်းမြတ်သော ဘဝသို့သာ လားရလိမ့်မယ်လို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ ယုံကြည်ရဲရင့်နေတဲ့အကျိုးကို ခံစား ရတယ်။

ဒုတိယ - နောက်ဘဝဆိုတာ မရှိ၊ ကုသိုလ်/ အကုသိုလ် ဆိုတာတွေက နောက်ဆက်တွဲ အကျိုး ပေးခြင်းမရှိ ဆိုရင်လည်း ဒီမျက်မှောက်ဘဝမှာကိုပဲ ရန်မရှိခြင်း၊ ကြောင့်ကြမရှိခြင်း၊ ဆင်းရဲမရှိ ချမ်းသာ ခြင်းဆိုတဲ့အကျိုးကို ခံစားနေရနိုင်တယ်။

တတိယ - အကုသိုလ် မကောင်းမှုဆိုတာ လောကမှာ ရှိပါတယ်လို့ ဆိုရင်လည်း ငါဟာ ဘယ် အကုသိုလ် မကောင်းမှုမှ မလုပ်ခဲ့တာမို့ ဆင်းရဲခြင်းသို့ မရောက်နိုင်လို့ စိတ်ချအေးချမ်းတယ်။

စတုတ္ထ - အကုသိုလ် မကောင်းမှုဆိုတာ မရှိပါဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ်က ဘယ်အကုသိုလ်မှ မပြုခဲ့တာမို့ စိတ်မှာ စင်ကြယ်ငြိမ်းချမ်းနေတယ်။

ကာလာမတို့ - ဤသို့အားဖြင့် ဆိုခဲ့သော တရားတို့ကို လိုက်နာကျင့်သုံးတဲ့ အရိယာတပည့်များ ဟာ မျက်မှောက် ဘဝမှာပင်လျှင် ဤထောက်တည်ရာ လေးပါးကို ရရှိနိုင်ကြပေတယ်”

“အရှင်ဘုရား - အရှင်ဘုရားရဲ့ တရားတော် အယူဝါဒဟာ အံ့ဩလောက်အောင် ကောင်းပါပေ တယ်၊ နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေတယ်။ တပည့်တော်တို့ လည်း အရှင်ဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါတယ်။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါတယ်။ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး တပည့်တော်တို့ကို ဥပါသကာလို့ မှတ်တော်မူပါဘုရား”

သေချာပြန်ပြီး ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။
 အကျိုးအကြောင်း စကားဖွင့်ပိတ်တွေ၊ မေးခွန်းထုတ်
 သွားတာတွေ မကောင်းပေဘူးလား။ တကယ်လို့
 မင်းဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်ရင်တောင်မှ ဗုဒ္ဓရဲ့ကျိုး
 ကြောင်းပြ ကောင်းတာကိုတော့ဖြင့် သတိပြုရမှာဘဲ။

သိပ်ပြီး သဘောကျစရာကောင်းတဲ့ အချက်
 ကတော့ ကိုယ်ပိုင် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို သုံးပါ။ ကိုယ်ပိုင်
 ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို အစွမ်းကုန် အသုံးချပြီး ဘဝင်ကျ
 လောက်အောင် နှစ်သက်မိမှ လက်ခံပါဆိုတဲ့ အချက်
 ပါပဲ။

အမှန်ကတော့ ပိဋကတ် မြန်မာပြန်ထဲက
 တချို့စာပိုဒ်တွေကို မူရင်းအတိုင်းတောင် ထည့်ပေး
 လိုက်ချင်တာပါ။ ပိဋကတ်မြန်မာပြန် အရေးအသားကို
 ယဉ်ပါးသွားကြ စေချင်လို့ပါ။ ပိဋကတ် မြန်မာပြန်ကို
 ဖတ်နေမကျရင် ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်ဘူး။ စိတ်
 မရှည်နိုင်ဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ဖြင့် ပိဋကတ်
 မြန်မာပြန်အရေးအသား ‘စာဟန်’ နဲ့ ယဉ်ပါးအောင်
 မူရင်းစာ ကောက်နုတ်ချက်ကလေးတွေကိုပါ ထည့်ပေး
 သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။

(မိုးဂျာနယ်၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ။)

ဝဿကာရသုတ်

‘ဝဿကာရ’ ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားလိုက်ရင် ‘ဝေသာလီ’ ပြည်အကြောင်းကို သတိရနေကြလောက်ပါတယ်။ ဝေသာလီတိုင်းပြည်ကို ပျက်အောင်သတ်လျှို့ခြေထိုးခဲ့တဲ့ ပုဏ္ဏားကို မြန်မာလူမျိုးတိုင်းလိုလို ကြားဖူးနေကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီနည်းလမ်းကို ဘယ်ကရခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ လူတိုင်းမသိကြပါဘူး။

ပိဋကတ်တော်နဲ့ လူငယ်တွေ စိမ်းလွန်းနေတယ်ထင်တာကြောင့် ပိဋကတ်မိတ်ဆက်ကို ရေးနေခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ပိဋကတ်ဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းမို့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ၊ အဖိုးကြီးတွေနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ပိဋကတ်တော်မှာ လူငယ်တို့ဘဝတက်လမ်းအတွက် သုံးမကုန်တဲ့ အတွေးအမြင်တွေ နည်းလမ်းတွေ ပါနေတယ်ဆိုတာကို လူငယ်တွေမသိကြဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်၊ ‘စောရသုတ်’ လို့ ဟာမျိုးမှာ

ဆိုရင် သူ့ခိုးစားပြတော့ ရှောင်ကြဉ်အပ်တဲ့ လမ်းညွှန်
တောင် ပါနေတယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။

ဘုရားလက်ထက်ကလည်း ဘုရားကျောင်း
တော်ကို လူပေါင်းစုံ၊ ပညာပေါင်းစုံရှိတဲ့ နေရာပဲလို့
အသိအမှတ်ပြုကြတယ်။ သာဓကလေးတစ်ခုကို
ထုတ်ပြလိုက်ရဦးမယ်။ ကောသလမင်းကြီးနဲ့ အဇာ
တသတ်မင်းတို့ဟာ ‘ကာသိ’ ဆိုတဲ့ ရွာကလေးတစ်ခုကို
အကြောင်းပြုပြီး မကြာခဏ စစ်ထိုးကြတယ်။ ထိုးတိုင်း
ကောသလမင်းကြီးကချည်း ရှုံးရှုံးနေတယ်။ ကောသလ
မင်းကြီးက စိတ်ထဲမှာ ‘ဒီကောင်လေးကို’ ငါဘယ်လို
နိုင်အောင် တိုက်ရပါမလဲ’ ဆိုတာမျိုး ခံပြင်းနေတယ်။
နောက်တော့ ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ။ ဘုရား
ကျောင်းတော်က ရဟန်းတွေဟာ အသိအမြင် ဗဟု
သုတ များကြတယ်။ သူတို့ဆီက အကြံဉာဏ်ကောင်း
ရနိုင်လောက်တယ်ဆိုပြီး အထောက်တော် မင်းချင်း
တွေကို တိတ်တဆိတ် လွှတ်ထားတယ်။

ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဇေတဝန်
ကျောင်းဝင်း အစွန်နားက သစ်ရွက်မိုးတဲကျောင်းလေး
တစ်ခုမှာ ရဟန်းအိုကြီး နှစ်ပါးနေတယ်။ တစ်နေ့
မှာတော့ မနက်အစောကြီး နိုးလာကြပြီး ပြန်အိပ်လို့
မရတာနဲ့ စကားစမြည် ပြောနေကြရင်း “ကောသလ

မင်းကြီးနွယ်၊ အဇာတသတ်ကိုတောင် နိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ဘူး၊ လူညံ့ကြီးပဲ” လို့ပြောတော့ ကျန်တဲ့ ရဟန်းကြီးက “ဘယ်လိုတိုက်ရင် အောင်မြင်နိုင်သလဲ” မေးတာပေါ့။

“အဲဒီနားမှာ တောင်ကြားလေးတစ်ခု ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းချင်းတပ်တွေကို ဘေးမှာအသာ တပ်ဖျောက်ပြီးထား၊ မင်းကြီးတပ်က အဇာတသတ် တပ်ကို တောင်ကြားထဲ ဝင်လာအောင် စစ်မြို့၊ ဝင်လာမှ နှစ်ဖက်ညှပ်ပြီး တိုက်လိုက်ရင် အဇာတသတ် ဘယ်ခံ နိုင်မှာလဲ ကိုယ်တော်” လို့ပြောပြတယ်။ ဒီတော့မှ အထောက်တော်က သေချာမှတ်ပြီး မင်းကြီးကို လျှောက်ထားတော့ အဲဒီနည်းအတိုင်းပဲ စစ်ဆင် လိုက်တာ အဇာတသတ်ကိုတောင် ဖမ်းမိတော့ တာပဲ။

အခုလည်း အဇာတသတ်က ဝဇ္ဇီမင်းတို့ရဲ့ ဝေသာလီပြည်ကို နိုင်အောင်တိုက်ချင်တော့ ဝဿ ကာရ ပုဏ္ဏားကို ဘုရားကျောင်းတော်ကို လွှတ်တာပဲ။

ဝဿကာရသုတ်

ဒီဝဿကာရသုတ်မှာ ပါတဲ့အကြောင်းအရာ တွေဟာ လူငယ်တွေအဖို့ နားမစိမ်းတန်ရာပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒသမတန်း စကားပြေလက်

ရွေးစဉ်မှာပါတဲ့ ရှင်မဟာသီလဝံသရဲ့ ‘တိုင်းပြည် စည်ကားကြောင်း’ ဆိုတာဟာ ဒီ ဝဿကာရသုတ်မှာ ပါတဲ့ ‘အပရိဟာနိယတရား’ (မဆုတ်မယုတ် ကြီးပွား တိုးတက်ကြောင်းတရား) ကို ရှင်းလင်းချက် ထည့်ပြီး ရေးထားတာပါပဲ။ ကဲ-မူရင်းကိုကြည့်ရအောင်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှာ သီတင်းသုံးနေတယ်။ အဇာ တသတ်မင်းက ဝေသာလီပြည်ကို သိမ်းပိုက်ချင်တယ်။ ဘယ်လိုတိုက်ရမလဲဆိုတာကို ကြံရာမရ ဖြစ်နေ တယ်။ ဘုရားရှင်ဆီကို လူလွတ်ပြီး စနည်းနာ လိုက်ရင်တော့ အကျိုးမယုတ်တန်ကောင်းဘူး၊ အကြံ ကောင်းတစ်ခုတော့ရမှာပဲလို့ တွေးမိတာနဲ့ ဝဿကာရ ကိုခေါ်ပြီး-

“ဝဿကာရ- ဘုရားရှင်ဆီကို သွားချေ။ ဝေဒဟီရဲ့သား အဇာတသတ်က ဘုရားရှင်ရဲ့ ခြေတော်ကို ဦးခိုက်လိုက်ပါကြောင်းကို လျှောက်ထား ပါ။ နောက်ပြီးမှ အဇာတသတ် မင်းသားဟာဖြင့် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ တိုင်းပြည်ကို သိမ်းပိုက်ရန် စစ်ပြင်နေပါ ကြောင်းကို လျှောက်ထားပါ။ ဘုရားရှင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောခဲ့ရင် သေချာမှတ်လာခဲ့”

ဝဿကာရလည်း အဇာတသတ် ညွှန်ကြား

လိုက်တဲ့အတိုင်း လျှောက်ထားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ညီတော်အာနန္ဒာက ဘုရားရဲ့ နောက်ပါးကနေပြီး ဘုရားရှင်ကို ယပ်ခပ်ပေးနေတယ်။ ဘုရားက အာနန္ဒာကို မေးတယ်-

“အာနန္ဒာ- ဝဇ္ဇီမင်းတို့ဟာ မပြတ်စည်းဝေး ကြသလား၊ အကြိမ်များစွာ စည်းဝေးကြရဲ့လား၊ သင် မည်သို့ ကြားသလဲ”

“မပြတ် စည်းဝေးကြတယ်၊ အကြိမ်များစွာ စည်းဝေးကြတယ်လို့ ကြားရပါတယ် အရှင်ဘုရား”

“အာနန္ဒာ- သို့ဖြစ်လျှင် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ တိုင်းပြည် ဆုတ်ယုတ်ရန် အကြောင်းမရှိ၊ ကြီးပွားရန် အကြောင်း သာ ရှိတယ်။ (၁)

“အာနန္ဒာ- သူတို့ဟာ စည်းဝေးရာမှာ ညီညွတ်ကြရဲ့လား၊ အစည်းအဝေးကို ညီညွတ်စွာ အဆုံးသတ်ကြရဲ့လား၊ အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း ညီညွတ်စွာ လုပ်ဆောင်ကြရဲ့လား။ သင် မည်သို့ကြားသလဲ”

“အရှင်ဘုရား- ဝဇ္ဇီမင်းတို့ဟာ အားလုံး ညီညွတ်စွာ စည်းဝေးဆုံးဖြတ်ပြီး ညီညွတ်စွာ လုပ်ဆောင်ကြတယ်လို့ သိရပါတယ်ဘုရား”

“အာနန္ဒာ- သို့ဖြစ်လျှင် ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ တိုင်း

ပြည်သည် ဆုတ်ယုတ်ရန် အကြောင်းမရှိ၊ ကြီးပွား တိုးတက်ရန်သာ အကြောင်းရှိပေတယ်။ (၂)

“အာနန္ဒာ- ဝဇ္ဇီမင်းတို့ဟာ ရှေးက မပညတ်ခဲ့ တာကို ပညတ်ကြသလား၊ ရှေးက ပညတ်ပြဋ္ဌာန်းမှု များကို ပယ်ဖျက်ကြသလား၊ ရှေးဝဇ္ဇီမင်းဟောင်းတို့ ကျင့်ထုံးကို လိုက်နာကြရဲ့လား သင်မည်သို့ကြား သလဲ။”

“အရှင်ဘုရား- သူတို့ဟာ ရှေးက မပညတ် ခဲ့တာကို မပညတ်၊ ရှေးက ပညတ်ပြဋ္ဌာန်းမှုများကို လည်း မပယ်ဖျက်၊ ရှေးမင်းဟောင်းတို့၏ ကျင့်ထုံး ကိုလည်း လိုက်နာကြတယ်လို့ ကြားရပါတယ် ဘုရား။”

“အာနန္ဒာ- သို့ဖြစ်လျှင် ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ တိုင်းပြည်ဟာ ဆုတ်ယုတ်ရန် အကြောင်းမရှိ တိုးတက် ကြီးပွားရန်သာ အကြောင်းရှိပေတယ်။ (၃)

“အာနန္ဒာ- ဝဇ္ဇီမင်းတို့ဟာ အသက်ကြီးသော ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို ရှိသေလေးမြတ် ပူဇော်မှုရှိကြရဲ့လား၊ သူတို့စကားကို နားထောင်ကြကုန်ရဲ့လား၊ သင် မည်သို့ ကြားသလဲ”

“အရှင်ဘုရား-ဝဇ္ဇီမင်းတို့ဟာ အသက်ကြီးတဲ့ ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို ရှိသေမြတ်နိုး ပူဇော်ကြတယ်။ သူတို့ စကားကိုလည်း လေးစားနာယူကြတယ်လို့ ကြားရ

ပါတယ်ဘုရား”

“အာနန္ဒာ-သို့ဖြစ်လျှင် ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ တိုင်းပြည်ဟာ ဆုတ်ယုတ်ရန် အကြောင်းမရှိ၊ တိုးတက် ကြီးပွားရန်သာ အကြောင်းရှိပေတယ်။ (၄)

“အာနန္ဒာ-ဝဇ္ဇီမင်းတို့ဟာ အမျိုးသမီး ကြီးငယ်တို့ကို အနိုင်အထက် သိမ်းပိုက်ခြင်းမှ ရှောင် ကြဉ်ပါကုန်၏လော။ သင်မည်သို့ကြားသလဲ”

“အရှင်ဘုရား-ဝဇ္ဇီမင်းတို့ဟာ အမျိုးသမီးကြီး ငယ်တို့ကို အနိုင်အထက်သိမ်းပိုက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ် ကြတယ်လို့ ကြားရပါတယ်ဘုရား”

“အာနန္ဒာ-သို့ဖြစ်လျှင် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ တိုင်းပြည် ဟာ ဆုတ်ယုတ်ရန် အကြောင်းမရှိ၊ တိုးတက်ကြီးပွား ရန်သာ အကြောင်းရှိပေတယ်။ (၅)

“အာနန္ဒာ-ဝဇ္ဇီမင်းတို့ဟာ ပူဇော်မြဲ နတ်ကွန်း စေတီတို့ကို အစဉ်အလာအတိုင်း ပူဇော်ကြပါ၏လော၊ သင်မည်သို့ကြားသလဲ”

“အာနန္ဒာ-ဝဇ္ဇီမင်းတို့ဟာ အစဉ်အလာ နတ်ကွန်း စေတီတို့ကို ပူဇော်မြဲ ပူဇော်ကြတယ်လို့ ကြား ရပါတယ်ဘုရား”

“အာနန္ဒာ-သို့ဖြစ်လျှင် ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ တိုင်း ပြည်ဟာ ဆုတ်ယုတ်ရန် အကြောင်းမရှိ၊ တိုးတက်

ကြီးပွားရန်သာ အကြောင်းရှိပေတယ်။ (၆)

“အာနန္ဒာ-ဝဇ္ဇီမင်းတို့ဟာ မလာသေးသော ရဟန်းသံဃာတို့ကို လာအောင်၊ ရောက်ရှိပြီးသော ရဟန်းသံဃာတို့ကို ပျော်ပိုက်အောင် အားထုတ် စောင့်ရှောက် ကြပါကုန်၏လော။ သင်မည်သို့ကြား သလဲ”

“အရှင်ဘုရား-ဝဇ္ဇီမင်းတို့ဟာ မလာသေး သော ရဟန်းသံဃာတို့ကို ရောက်လာအောင်၊ ရောက်ရှိ ပြီးသော ရဟန်းသံဃာတို့ကိုလည်း ပျော်ပိုက်အောင် အားထုတ် စောင့်ရှောက်ကြသည်ဟု ကြားရပါသည် ဘုရား”

“အာနန္ဒာ-သို့ဖြစ်လျှင် ဝဇ္ဇီမင်းတို့၏ တိုင်း ပြည်သည် ဆုတ်ယုတ်ရန် အကြောင်းမရှိ၊ တိုးတက် ကြီးပွားရန်သာ အကြောင်းရှိပေသည်။ (၇)

“ဝဿကာရ ပုဏ္ဏား - စင်စစ်အားဖြင့် ငါသည် ဝေသာလီပြည် သာရန္တဒစေတီ၌ သီတင်းသုံး နေစဉ်အခါက ဝဇ္ဇီမင်းတို့အား ဤမဆုတ်ယုတ်ရာ သောတရား(အပရိဟာနိယတရား) ခုနစ်ပါးကို ဟောခဲ့ ဖူးပြီ”

“အရှင်ဘုရား-ဤတရား တစ်ပါးပါးနှင့် ပြည့်စုံနေလျှင်ပင် ဆုတ်ယုတ်ရန် အကြောင်းမရှိပါ။

အလုံးစုံနှင့် ပြည့်စုံနေလျှင်ကား ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါဘုရား။ အဇာတသတ်မင်းဟာ ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို စိတ်ဝမ်းကွဲအောင်မပြုဘဲ စစ်ထိုးရုံ သက်သက်ဖြင့်တော့ ဝဇ္ဇီတို့ တိုင်းပြည်ကို အောင်နိုင်ဖွယ် မရှိပါဘုရား။”

“အရှင်ဘုရား- တပည့်တော်တို့မှာ လုပ်ဆောင်ဖွယ်ကိစ္စ အလွန်များတာမို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါဘုရား။”

“ပုဏ္ဏား- သင်ပြန်ရမည့် အချိန်ကို သင်သိ၏”
(ပြန်လိုက ပြန်လော့)

တွေ့လိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားဟာ သူလိုချင်တာလေးကိုလည်း ရလိုက်ရော တန်းပြီး ‘လစ်’ တော့တာပါပဲလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ အဇာတသတ်ဆီကို သတင်းပို့ရဦးမယ် မဟုတ်လား။ နောက်ပိုင်းမှာ ဝေသာလီပြည်ကို ဝဿကာရသွားပြီး သတ်လျှို့ခြေထိုးလို့ စိတ်ဝမ်းကွဲ ကုန်ကြတာတော့ အားလုံး သိကြပါတယ်။

ဒသမတန်းစကားပြေ ကောက်နုတ်ချက်မှာ ပါတဲ့ ‘တိုင်းပြည် စည်ကားကြောင်း’ကို သေချာဖတ်ကြည့် ကြစေချင်တယ်။ ဆရာတော် ရှင်မဟာသီလဝံသကတော့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆိုလိုချက်ကိုပေါ်လွင်အောင်ချဲ့ပြီး ရှင်းထားတာကို တွေ့နိုင်တယ်။ ဆိုကြ

ပါစို့- ‘ပညတ်ဟောင်းကို လိုက်နာခြင်း’ဆိုတာမျိုးမှာ ‘ရှေးက မလျော်ကျဖူးသော ပြစ်ဒဏ်တို့ကို ပေးခြင်း၊ ရှေးက မကောက်ယူဖူးသော အတုတ်အခွန် ကင်းခ စသည်တို့ကို ခန့်ထားကောက်ယူခြင်း’ စသည် အားဖြင့် အကျယ်ချဲ့ပြီးပြထားခဲ့တယ်။

‘ရဟန်း သံဃာတော်များကိုစောင့်ရှောက်ခြင်း’

ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားကြည့်ဖို့ သင့်ပါတယ်။ ဘာသာရေးလို့ဆိုနိုင်တယ်။ ဘာသာရေးနဲ့ နိုင်ငံရေး ဟာ တခြားစီတော့အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံတော် အေးချမ်းသာယာရေး ဆိုရင်တော့ဖြင့် ဘာသာရေးဟာ မလွဲမသွေ ပါလာရပြီ။ လူတွေဟာ ဘာသာရေး ယုံကြည်မှုခိုင်မာပြီး ဘာသာရေး အဆုံးအမတွေကို တကယ်လိုက်နာကြပြီဆိုရင် အစိုးရမှာ အလုပ်တွေ သိပ်ပြီးသက်သာသွားတာပေါ့။ ထောင်တွေတန်းတွေ မှာလူနည်းသွားတာပေါ့။ ရာဇဝတ်မှုခင်းတွေ ပျောက် သွားတာပေါ့။

မင်းမိန့်မင်းအာဏာကို လူတွေမကြောက်ဘူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လစ်မယ်ဆိုရင် ကျူးလွန်ချင် ကျူးလွန်ကြတာပဲ။ မီးပွိုင့်မှာ ဘစ်စ်ကားပေါ်က မဆင်းရဘူးလို့ တားမြစ် ထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တချို့လူတွေဟာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်

လုပ်ပြီး ယာဉ်ထိန်းရဲ့ လစ်လောက်တယ်ထင်ရင်
လှစ်ခနဲ ဆင်းသွားတာ တွေ့နေရတာပဲ။

ဘာသာရေး အဆုံးအမကို ယုံကြည်လိုက်ပြီ
ဆိုရင် ‘အလစ်’ တို့ ‘ဆိတ်ကွယ်ရာ’တို့ဆိုတာမရှိတော့
ဘူး။

ကျေးလက် တိုက်နယ်ကြီး တစ်ခုမှာ အလွန်
တန်ခိုးဩဇာကြီးမားတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး
ပေါ်ပေါက်လာ လိုက်ပြီဆိုရင် အဲဒီဒေသတစ်ခွင်မှာ
ရာဇဝတ်မှု သိသိသာသာကြီး ကျဆင်းသွားလေ့
ရှိတယ်။

နောက်တစ်ချက်က ရှေ့ခေတ်ရှေးအခါက
လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ ရဟန်းတော်ဆိုတာ စာတတ်
ပေတတ်ပညာရှိတွေ။ ပညာရှိတွေ ပေါများတော့
ရပ်ရွာမှာ ပညာတိုးတာပေါ့။ မသိတာရှိရင်လည်း
မေးလျှောက် နိုင်တာပေါ့။ ဒီလိုနည်းအားဖြင့် မြန်မာ
စာပေမှာတောင် လျှောက်ထုံးတို့ အမေးတော်
အဖြေကျမ်းတို့ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရတယ်။

သီတင်းနေ့မှာ ဥပုသ်စောင့်သွားကြတယ်
ဆိုတာ သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ရုံသာ မဟုတ်ဘူး။
တရားလည်း နာကြသေးတာကိုး။ ဒီတော့ သက်ကြီး
ပညာရေး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာရတယ်။

အခုတင်ပြခဲ့တဲ့ အပရိဟာနိယတရား
 ခုနှစ်ပါးကတော့ တိုင်းပြည်ရေးနဲ့ဆိုင်တယ်။
 လူငယ်တွေ သေချာဂရုပြုသင့်တဲ့ အပရိဟာနိယ
 တရား ခုနှစ်ပါးကိုလည်း ဘုရားက ဟောခဲ့ပါသေး
 တယ်။ နောက်တစ်ပတ်မှာ တင်ပြပါဦးမယ် ။ ။
 (မြို့ကျနယ် အတွဲ(၈) အမှတ်(၉) ၁၉၉၈၊ ဒီဇင်ဘာလ။)

ဘာသာရေးနဲ့နိုင်ငံရေးဟာ
တခြားစီတော့အမှန်ပဲ။
ဒါပေမယ့် နိုင်ငံတော် အေးချမ်းသာယာရေး
ဆိုရင်တော့ဖြင့် ဘာသာရေးဟာ
မလွဲမသွေ ပါလာရမယ်။
လူတွေဟာ ဘာသာရေး ယုံကြည်မှုခိုင်မာပြီး
ဘာသာရေး အဆုံးအမတွေကို
တကယ်လိုက်နာကြမယ်ဆိုရင်
အစိုးရမှာအလုပ်တွေ
သိပ်ပြီးသက်သာသွားတာပေါ့။
ထောင်တွေ တန်းတွေမှာ လူနည်းသွားတာပေါ့။
ရာဇဝတ်မှုခင်းတွေ ပျောက်သွားတာပေါ့။

ကျောင်းသားအထွက်ဒေသနာ

မျိုးဆက်သစ်တွေအတွက် ပိဋကတ်တော် ထဲကထုတ်နုတ်ပြီးရေးနေခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း အထပ် ထပ်ပြောခဲ့ ပြီးပါပြီ။ မျိုးဆက်သစ် ဆိုတာကလည်း တကယ်ဆိုတော့ လူငယ်ပါပဲ။ လူငယ်ဆိုတာလည်း ကျောင်းသားတွေပါပဲ။ ဒီတော့ ကျောင်းသားများ အတွက် မှတ်သားနာယူဖို့ ကောင်းလှတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဒေသနာတော်တစ်ခုကို ထုတ်ပြလိုက်ချင်ပါတယ်။ အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော် မြန်မာပြန် ဒုတိယတွဲစာမျက်နှာ ၅၂၃ က **ဒုတိယ သတ္တသုတ်** ကို တင်ပြမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီသုတ်မှာ ဘုရားရှင်က ရဟန်းတွေကို ‘မဆုတ်ယုတ်ကြောင်း’(အပိရိဟာနိယတရား)ခုနစ်ပါးကို ဟောကြားထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မဆုတ်ယုတ်ကြောင်း၊ မပျက်စီးကြောင်း၊ တိုးတက်ကြောင်းလို့ ဆိုရမှာပေါ့။

ဘုရားရှင်ကတော့ရဟန်းတော်များအတွက်
 ဟောကြားတော်မူခဲ့တာပေါ့။ **ဒါပေမယ့် ရဟန်းတော်
 ဆိုတာတွေက ဘုရားရှင်ရဲ့ ကျောင်းသားတွေပဲ မဟုတ်
 လား။** မင်းတို့လို ကျောင်းသားတွေပါပဲ။ မင်းတို့တွေ
 လုံ့လချစ်စိမ်း၊ အကျိုးဖြူ၊ ယူနီဖောင်းဝတ်ကြရသလို
 သူတို့လည်း ယူနီဖောင်းဝတ်ထားကြရတာ မင်းတို့
 အမြင်ပါပဲ။ စည်းကမ်းကြတော့ မင်းတို့ထက် အဆ
 မတန်ကြီးတယ်။ အစားအသောက် အနေအထိုင်
 အစစမှာ တင်းကျပ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း
 သူ့ကျောင်းတော်မှာ လူတိုင်းမနေနိုင်ကြဘူး။

တစ်ခုကွာနေတာက မင်းတို့က ဆယ်တန်း
 အောင်ဖို့၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ဖို့၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ စသည်
 အားဖြင့် လောကီကြီးပွားမှုအတွက် ကြိုးစားနေကြ
 တာ။ ဘုရားရှင်ရဲ့ ကျောင်းသားတွေကတော့လောကီ
 ကလွတ်အောင်၊ သံသရာဆိုတဲ့ဝဲဂရက်ကြီးထဲက
 လွတ်အောင် ကြိုးစားနေကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေ
 ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းသားဟာ ကျောင်းသားပါပဲ၊
 ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးစားရတာပါပဲ။ မင်းတို့က
 ဆယ်တန်းအောင်ဖို့၊ သူတို့က မဂ်ဖိုလ်ရဖို့။ သူတို့
 ရည်မှန်းချက်နဲ့ မင်းတို့ ရည်မှန်းချက်ကို နှိုင်းယှဉ်
 ပြောလိုက်တာကို အဆင့်မြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက

ငါ့ကို ဆဲကြလိမ့်မယ်တောင် ထင်မိတယ်။ မယှဉ်
စကောင်းကိုးကွဲ့။ သို့သော်လည်း မင်းတို့ငါတို့တစ်တွေ
အတွက်လည်း ပိဋကတ်တော်ဟာ ဘယ်လောက်
အရေးပါသလဲဆိုတာကို သိလာကြအောင်ငါကတော့
ပြောရတော့မှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပိဋကတ်
ဆိုတာဟာ လောကုတ္တရာ(နိဗ္ဗာန်ရောက်ရေး)
သက်သက်မဟုတ်ဘူး။ လောကီလူငယ်တွေ ကြီးပွား
ရေးအတွက်လည်း လမ်းညွှန်မှုတွေ ပါဝင်နေကြောင်း
သိကြစေချင်လို့ပါပဲ။

**ဘုရားရှင်ကတော့(သုက္ခောင်းသား)ရဟန်း
တော်တွေအတွက် ဟောတော်မူတာပါ။ သို့သော်
လည်း ငါတို့က ငါတို့အတွက် ရအောင်ယူတတ် ရမှာ
ပေါ့။ ကဲ- 'ဒုတိယသတ္တကသုတ်'ကို ဖတ်ကြည့်
ရအောင် -**

(ပိဋကတ်မြန်မာပြန် ရေးဟန်ကိုယှဉ်ပါးသွား
အောင် မူရင်းအတိုင်း၊ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။
နောက်ပြီး ဂဏန်းလေးတွေလည်း ထိုးပေးလိုက်တယ်)

ရဟန်းတို့ သင်တို့အား မဆုတ်ယုတ်ကြောင်း
'အပရိဟာနိယ' တရားခုနစ်ပါးတို့ကို ငါဟောအံ့၊ ထို
တရားကို နာကြကုန်လော့၊ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းကြ

ကုန်လော့။ရဟန်းတို့ မဆုတ်ယုတ်ကြောင်းတရား
ခုနစ်ပါးတို့သည် အဘယ်တို့နည်း ဟူမူ-

၁-ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည်အမှုသစ်၌မွေ့
လျော်ပျော်ပိုက် လုံ့လစိုက်၍ မနေကြသမျှကာလ
ပတ်လုံး ရဟန်းတို့အား ကြီးပွားရန်သာရှိပေ၏။
ဆုတ်ယုတ်ရန်ကားမရှိပေ။

၂-ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည်စကားပြောဆို
ခြင်း၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် လုံ့လစိုက်၍ မနေကြသမျှ
ကာလ ပတ်လုံး။ ပ။

၃-အိပ်စက်မှု၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် လုံ့လ
စိုက်၍ မနေကြသမျှကာလပတ်လုံး ။ပ။

၄-အပေါင်းအဖော်တို့နှင့် စုရုံးနေထိုင်မှု၌
မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် လုံ့လစိုက်၍ မနေကြသမျှကာလ
ပတ်လုံး ။ပ။

၅-(မရှိသောဂုဏ်ကို ဖော်ပြတတ်သော)
အလိုဆိုးမှ ကင်းကုန်လျက် အလိုဆိုးတို့ ဆွဲဆောင်ရာ
မလိုက်ကြသမျှ ကာလပတ်လုံး ။ပ။

၆-ယုတ်ညံ့သော အဆွေခင်ပွန်း အပေါင်း
အဖော်မရှိမူ၍ ယုတ်ညံ့သူတို့၌ မကိုင်းညွတ်သမျှ
ကာလပတ်လုံး ။ပ။

၇-အနည်းငယ်သော တရားထူးကို ရကာမျှ

ဖြင့် (အရဟတ္တဖိုလ်သို့မရောက်မီ)လမ်းခုလတ်၌ရပ်
 စဲ၍ မနေကြသမျှ ကာလပတ်လုံး ရဟန်းတို့အား
 ကြီးပွားရန်သာ ရှိပေ၏။ ဆုတ်ယုတ်ရန်ကားမရှိပေ။
 ရဟန်းတို့ ဤမဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ‘အပရိ
 ဟာနိယတရား’ ခုနစ်ပါးတို့သည် ရဟန်းတို့၌တည်၍
 ရဟန်းတို့သည်ဤမဆုတ်ယုတ်ကြောင်း ‘အပရိဟာနိယ’
 တရားခုနစ်ပါးတို့ကို ကျင့်သုံးနေသမျှ ကာလပတ်လုံး
 ရဟန်းတို့အား ကြီးပွားရန်သာ ရှိပေ၏။ ဆုတ်ယုတ်
 ရန်ကားမရှိပေဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အပရိဟာနိယ ခုနစ်ပါးအကြောင်းမသွားမီ
 ပိဋကတ်တော် မြန်မာပြန် ရေးထုံးအကြောင်းလေး ကို
 ပြောလိုက်ရဦးမယ်။-။ပ။-ဆိုတာလေးကို သတိထားမိ
 မှာပေါ့။ အဲဒါကို ‘ပေယျာလ’ လို့ခေါ်တယ်။
 အဓိပ္ပာယ်က စာဖတ်သူ သိလောက်ပြီး ထင်ရှားနေလို့
 ချန်ထားခဲ့တယ်။ ရှေ့ကစာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်းမို့
 မြှုပ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။

အဲဒါကို သာမန်အရပ်စကားပြောကြရာမှာ
 တော့ “သူ့ကိုတော့ ပေလာယ ထားလိုက်ပါပြီ”
 ဆိုတာမျိုး ပြောတာကို ကြားဖူးကြပါလိမ့်မယ်။
 ပေယျာလကို ပြောချင်တာပါ။ စာပေတွေထဲမှာတော့

ပေယျာလကို (ပ) (လ) (ပေ) စသည်အားဖြင့် သင်္ကေတ ပြုတတ်ကြပါတယ်။

အဲဒါကို **‘ပေယျာလ ကန်တယ်’** **‘ပေယျာလ ထိုးတယ်’** လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒါကိုပဲ သူ့ကိုပေယျာလ ကံထားလိုက်တယ်’ လို့သုံးတတ်ကြတယ်။ သူ့ထိုက် နဲ့သူ့ကံပဲ’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောကြတာပါ။ အမှန်က ကံကြမ္မာကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ‘ပေယျာလကန် တယ်’ဆိုရာမှာ ‘ကန်’ဆိုတာက ရေးတာမှတ်တာကို ပြောတာပါ။ **‘လူချင်းချစ်ရင် သက္ကရာဇ် နာနာကန်’** ဆိုတဲ့စကားကို ကြားဖူးကြလေမလား မသိဘူး။ ဆိုလို တာက ငွေရေးကြေးရေးစတဲ့ကိစ္စမျိုးတွေမှာ ဘယ်နေ့ က ဘယ်လောက်ယူတယ်၊ ဘယ်နေ့ကဘယ်လောက် ပြန်ဆပ်တယ်၊ နောက်ထပ်ဘယ်နေ့မှာ ဘယ်လောက် ထပ်ယူပြန်တယ်ဆိုတာမျိုးတွေကို သေချာ ရက်စွဲနဲ့ မှတ်ရတယ်။ မမှတ်ရင် နောင်အခါစာရင်းရှုပ်အငြင်း အခုံဖြစ်ပြီး ချစ်သူခင်သူချင်း မုန်းသွားတတ်လို့ သတိပေးတဲ့ စကားလေးပါ။

ဒါလေးတွေကတော့ စကားကြုံလာလို့ ဗဟုသုတ လက်ဆောင်အဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်တာပါ။

လက်သည်းကွင်း()နဲ့ပြထားတဲ့စာလေး တွေကိုလည်း သတိထားမိလိမ့်မယ်။ အဲဒီစာသားဟာ

မူရင်းပါဠိတော်မှာ (မလိုအပ်လို့) မပါဘူး မြန်မာပြန်မှာ တော့ဖြင့် အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံအောင်လို့ ဖြည့်ပေးလိုက် တာလို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ကဲ-အပရိဟာနိယတရား ခုနစ်ပါးအကြောင်း ကို သွားလိုက်ကြဦးစို့။

ပိဋကတ်တော်မှာမဆုတ်ယုတ်ရာအကြောင်း၊ ကြီးပွား တိုးတက်ရာအကြောင်းအပရိဟာနိယတရား တို့ကို နေရာများစွာမှာ တွေ့ရပါတယ်။ ရဟန်းတို့ အတွက်၊ လူတို့အတွက်၊ အဖွဲ့အစည်းအတွက်၊ တိုင်း ပြည်တစ်ခုအတွက် စသည်အားဖြင့် အမျိုးမျိုး ပါပဲ။ ဆယ်တန်း စကားပြေ လက်ရွေးစင်မှာပြဋ္ဌာန်းထား တဲ့ ဆရာတော်ရှင်မဟာသီလဝံသရဲ့ **‘တိုင်းပြည်စည်ကား ကြောင်း’** ဆိုတာဟာလည်း အပရိဟာနိယတရား ခုနစ်ပါး ပါပဲ။ တိုင်းပြည် နိုင်ငံတစ်ခုအတွက် မဆုတ် မယုတ်ကြီးပွားကြောင်းပေါ့။

ကဲ-တိုင်းပြည်နိုင်ငံတွေကိုထားလိုက်ပြီး ကျောင်းသားတွေအနေနဲ့ ‘ပရိဟာနိယတရား ခုနစ် ပါးကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ချဉ်းကပ်ကြည့်ကြ ရအောင်။

ဘု ရားရှင် က သူ့ တပည့် ကျောင်းသား

တွေကို-

ရဟန်းတို့ အမှုသစ်၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်
လုံ့လစိုက်၍ မနေကြသမျှကာလပတ်လုံး။ပ။ လုံ့လတိ
 ပေးထားတယ်။ ငါတို့လူဝတ်ကြောင် ဆယ်တန်း၊
 တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေ ဟာရောဘာထူးသလဲ။
‘ကိုယ့်ကျောင်းစာမှအပ ဘာမဆို စိတ်ဝင်စားတယ်’
 ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားမျိုးတွေ မရှိဘူးလား။ ရှိနေတာပဲ။
 အမှုသစ်ဆိုတာတွေက အဆိုသင်တန်း တက်လိုက်
 ချင်တာ၊ သရုပ်ဆောင်သင်တန်း တက်လိုက်ချင်တာ၊
 ‘ဆိုကြမယ် ပျော်ကြမယ်’ ရုပ်/သံအစီအစဉ်မှာဝင်ပြီး
 နွဲ့လိုက်ချင်တာ၊ ကွန်ပျူတာဂိမ်းမှာ ကျွမ်းကျင်တာ
 စသည် စသည်အားဖြင့် အမှုသစ်တွေက အနန္တ ဖြစ်
 နေတာမဟုတ်လား။ အဆို၊ အတီး၊ ဂီတနဲ့ ကိုပဲ
 အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုမှာ ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုး
 ပေါ့။ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ကို စီးပွား
 ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုးပေါ့။
 ကိုယ်ကဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ရည်မှန်းချက်က ဘာလဲ၊
 စာမေးပွဲအောင်ဖို့၊ ပညာရပ်တစ်ခုကို သေချာတတ်
 မြောက်ဖို့ ရည်မှန်း ထားပါတယ်ဆိုရင် ‘အမှုသစ်၌
 မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် လုံ့လစိုက်နေခြင်း’ကို သတိထားရ
 တော့မှာပေါ့။

နောက်တစ်ချက် နံပါတ် ၂-

စကားပြောဆိုခြင်း၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်

လုံ့လ စိုက်နေခြင်းတဲ့။ ဒါကိုတော့ဖြင့် အထူးပြောနေ စရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး။ ဒီနေ့ လူငယ် ကျောင်း သားတွေဟာ ဘယ်နေရာမှာ အချိန်ကုန် နေကြသလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ တောင်စဉ်ရေမရ စကားတွေကို ပြောနေကြတာပဲမဟုတ်လား။ တချို့ စီးပွားရေးသမားတွေက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာလာပြီး လုပ်ငန်းစကားပြောကြတာ။ ကျောင်းသားလူငယ်တွေ ဆိုတာက ဘာလုပ်ငန်းမှ မဟုတ်ဘူး။ သက်သက် စကားလာပြောနေကြတာ။ စကားပြောခြင်း၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် လုံ့လစိုက်နေကြတာ။ ရဟန်းတော် များမှာတော့ဖြင့် မဂ်ပညာဆုတ်ယုတ်ရာ အနှောင့် အယှက် အကြောင်းအရာတွေပေါ့။ ကျောင်းသားတွေ အဖို့မှာတော့ လောကီပညာ ဆုတ်ယုတ်ရာ အနှောင့် အယှက် အကြောင်းတရားတွေပေါ့။

ကဲ-နောက်တစ်ချက် နံပါတ် ၃-

အိပ်စက်မှု၌ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက် လုံ့လ

စိုက်နေခြင်း။ အအိပ်စုံမက်တာပေါ့။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာထိုင်နေရရင် ညဉ့်လုံးပေါက် ထိုင်ရစေဦးတော့

တစ်ချက်ကလေး မငိုက်ဘူး၊ စာဖတ်လိုက်ပြီ ဆိုရင် ပုခက်နဲ့ ချောသိပ်လိုက်သလို တစ်မျက်နှာ မကုန်ခင် ငိုက်သွားတာပဲ ဆိုတာမျိုးပေါ့။ အိပ်စက်မှု၌မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်ခြင်း ရှိမရှိကို ကျောင်းပိတ်ရက်လိုအားလပ်တဲ့ ကာလမျိုးမှာ ပိုပြီးသိသာပါတယ်။ ပညာလိုလားတဲ့ သူတွေအဖို့ အားလပ်ချိန်ရယ်လို့ မရှိကြဘူး။ ပညာ တစ်ခုခုကို လေ့လာနေကြတာသာ များတယ်။ တချို့ ကျတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်လို ကာလမျိုးတွေမှာ တစ်နေ့ခင်းလုံးအိပ်ကြတော့တာပဲ။ အချိန်ကို အလဟဿ ကုန်စေခြင်းအားဖြင့် အချည်းနှီးသော ယောက်ျားဖြစ်အောင် လုပ်ကြတယ်လို့ပဲ ဆိုရတော့ မှာပေါ့။

နောက်တစ်ချက် နံပါတ် ၄-

အပေါင်းအဖော်တို့နှင့် စုရုံးနေထိုင်မှု၌

မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်ခြင်း။-တစ်ယောက်ထဲကို မနေ တတ်တဲ့သူတွေ ရှိသေးတယ်။ သူတို့ဟာအနားမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိမနေရင် နေလို့ကိုမရဘူး၊ အဖော်လိုက်ရှာ နေတော့တာပဲ။ စုရုံးစုရုံးနေရမှ နေသာထိုင်သာရှိကြတယ်။ တစ်စုံတစ်ခု အကျိုးရှိတဲ့ အကြောင်းအရာကို စုရုံးဆွေးနွေးပြောဆိုနေတာ မျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး။ ပေါက်တတ်ကရတွေကို ပြော

ပြီး သောသော ရယ်မောနေတာမျိုးကို ကျေနပ်
နေကြတာ။ လူငယ်ဘဝ အထီးကျန်မဟုတ်ဘဲ
အဲဒီလိုနေရတာမျိုးကို နှစ်သက်ကြတာ အပြစ်လို့
မဆိုသာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒါမျိုးကိုသာ အစဉ်
မွတ်သိပ် တောင့်တနေပြီဆိုရင်တော့ မြင့်မားကြီးပွားဖို့
မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အထူးသဖြင့် ပညာရှာနေတဲ့
ကျောင်းသားများအဖို့ အောင်မြင်ပေါက်မြောက်ဖို့
မမျှော်လင့်နိုင်တော့ဘူး။

နောက်တစ်ချက် နံပါတ် ၅-

(မရှိသောဂုဏ်ကိုဖော်ပြတတ်သော)

အလိုဆိုးဆွဲဆောင်ရာ လိုက်ခြင်း။ အလိုဆိုးဆိုတဲ့
စကားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆရာတော် 'အရှင်ဩဘာသာ
ဘိဝံသ' က 'သုတေသန သရုပ်ပြအဘိဓာန်' မှာ 'မိမိ
သန္တာန်၌ဖြစ်သော လောဘတဏှာ အလိုဆိုးသို့ မလိုက်
မပါနေခြင်း' လို့ ဖွင့်ဆိုထားပါတယ်။ ပုထုဇဉ် မှန်သမျှ
လောဘတဏှာကို ဘယ်မှာ ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ခိုးတာ၊
လုတာ၊ လှည့်ဖြား လိမ်ညာပြီးယူတာစတဲ့ 'မတော်
လောဘ' အလိုဆိုးကို လိုက်ခဲ့မိရင်တော့ဖြင့် သီလ
သမာဓိမရှိတာ ထင်ရှားနေပြီပေါ့။ စာမေးပွဲမှာ တစ်ပါး
သူတွေက မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြေဆို နေကြပါလျက်
ကိုယ်က ခိုးချနေမယ်ဆိုရင် အလိုဆိုးသို့လိုက်ပါ

နေခြင်းပဲပေါ့။

တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာလုပ်ခဲ့စဉ်က ကျောင်းမှန်မှန်တက်၊ 'လက်ချာ'မှန်မှန် လိုက်လေ့ရှိတဲ့ကျောင်းသူကျောင်းသားလေးတွေကို စာမေးပွဲနီးလာရင် ကိုယ့်မှတ်စုစာအုပ်ကို ကိုယ်နဲ့မခွာဖို့ ခဏခဏ သတိပေးရတယ်။ ပေတေတေ ကောင်တွေက စာမေးပွဲကိုတော့ သူများနည်းတူ အောင်ချင်တယ်လေ၊ ဒီတော့မှတ်စုကောင်းကောင်းတွေကို အလစ်သုတ်တတ်ကြတယ်။ ဘယ်လောက် စက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းလဲ။ တစ်နှစ်လုံး ကျောင်းတက်လာခဲ့တဲ့ ကလေးခများမှာ နှမြောရှာမှာပေါ့။ တချို့မိန်းကလေးတွေဆိုရင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ပိုကြတော့တာ။ ဆရာဖြစ်သူက မနေနိုင်တော့ ဟိုကဒီက မှတ်စုတွေကိုတောင်းပေး၊ ဝိုင်းကူးပေး လုပ်ကြရတာ။ အလိုဆိုးကို လိုက်တဲ့သူတစ်ယောက်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ဒုက္ခရောက်တတ်တာကို ပြောတာပါ။ အဆအရာ၊ အဆအထောင်ချဲ့ပွားပြီး စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် အလိုဆိုး သို့လိုက်ခြင်းဟာ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မှန်းနိုင်သလောက်ပါတယ်။

နောက်တစ်ချက် နံပါတ် ၆-
ယုတ်ညံ့သော အဆွေခင်ပွန်း အပေါင်း
အဖော်မရှိမှု၊ ယုတ်ညံ့သောတို့ မကိုင်ညွတ်ကြခြင်း တဲ့။

‘ယုတ်ညံ့သူတို့၌ မကိုင်းညွတ်ခြင်း’ ဆိုတဲ့စကား သုံးကလေးဟာ မလှပေဘူးလား။ ပိဋကတ်တော် မြန်မာပြန်တွေကိုဖတ်တဲ့အခါမှာ အဲဒီလိုလှလည်းလှ၊ ခွန်အားလည်း ရှိတဲ့ စကားလုံး အသစ်ကလေးတွေကို တွေ့လိုက် မှတ်လိုက်ရတာလည်း အရသာတစ်မျိုး ပါပဲ။

‘ဗုဒ္ဓနှင့် ဗုဒ္ဓဝါဒ’ ကျမ်းပြု ဆရာကြီး ဦးအေးမောင် ကို ‘ဗီဇက ကောင်းပါလျက်နဲ့ အပေါင်း အသင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ပျက်စီးသွားတာမျိုး လည်းရှိနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား’ လို့မေးဖူးတယ်။ ဆရာကြီးပြန်ဖြေတာက ‘ဗီဇနဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ နှစ်မျိုး လုံး အရေးပါတာပဲ။ အပေါင်းအသင်းကြောင့် ပျက်တယ်ဆိုပါတော့- ကိုယ်တိုင်က မကောင်းတဲ့ အပေါင်းအသင်းကို နှစ်သက်နေမိပြီဆိုရင် ကိုယ့်မှာ လည်း မကောင်းတဲ့ဗီဇ ထိုက်သင့်သလောက် ပါလာ နေလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ကိုအောင်သင်းရယ်။ **ချို့ကုပ်ရှိရာ ချို့ထောင်မလာ** ဆိုတာမျိုးပေါ့’ တဲ့။

ဆရာကြီးက ‘ယုတ်ညံ့သူတို့၌ ကိုင်းညွတ် ခြင်း’ သဘောကို ပြောလိုက်တာပဲမဟုတ်လား။ မင်းတို့ လူငယ်တွေမှာ ဖြစ်စေ၊ ငါတို့လူကြီးတွေမှာ ဖြစ်စေ မကောင်းမှုကို ညွတ်တတ်တဲ့ စိတ်ငုပ် ကလေးတွေ

ရှိတတ်တယ်။ ကိုယ့်မှာ ရှိနေတာကို သိရင် များနေရင် နည်းသွားအောင်၊ နည်းနေရင် လုံးဝငုပ် သွားအောင် သတိနဲ့ ထိမ်းကြရတာပဲ။ လူငယ်ဘဝ ကျောင်းပြေး တတ်သူနဲ့ ပေါင်းမိရင် ကျောင်းပြေးချင်လာတာပဲ။ ပထမတော့ တစ်ခါတစ်ရံလို့ အောက်မေ့တာပေါ့။ နောက်တော့ မှတ်စုတွေကမစုံ၊ ဆရာကစာမေးမှာ ကြောက်နဲ့ မပြေးချင်ဘဲနဲ့ ပြေးရတဲ့ဘဝကို ရောက် သွားတတ်တာပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို အပေါင်း အသင်း ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လောက်ထိ ပြဋ္ဌာန်း တယ်ဆိုတာ အထူးပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး။

နောက်တစ်ချက် နံပါတ်၇-

အနည်းငယ်သော တရားထူးကို ရကာမျှဖြင့် (အရဟတ္တဖိုလ် မရောက်မီ) လမ်းခုလတ်၌ ရပ်စဲ

နေခြင်းတဲ့။ အစမ်းစာမေးပွဲမှာ အဆင့်(၁) ရလိုက်တာ လေးနဲ့တင် မြောက်ကြွ မြောက်ကြွဖြစ်ပြီး ကြီးစားမှု လျော့ပါးသွားတာမျိုးပေါ့။ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်၊ ဒုတိယနှစ်တွေမှာ တကယ်တော်လို့ ဆရာတွေက အထင်တကြီး မျှော်မှန်းထားပါလျက် ဘဝင်လေး ကြွသွားတာကြောင့် ကတ်ကတ်သတ်သတ် အောင်ရုံ လေးအောင်သွားတဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကို ဆရာဘဝမှာ ခဏခဏ ကြုံခဲ့ရဖူးတယ်။

ကဲ- ပိဋကတ်တော် မြန်မာပြန်ကို တကယ်
 သေချာ ဖတ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် လူငယ်များကြီးပွားရေး
 လမ်းညွှန်တွေ သုံးလို့မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်မနေပေ
 ဘူးလား။ သေချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ငါတို့
 ဘုရားဟာ ချစ်စရာ မကောင်းဘူးလား။ ‘ငါတို့ဘုရား’
 လို့ သုံးလိုက်တာက သူများဘုရားတွေနဲ့ ခြားနားပြီး
 ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်းနှီးစိတ်နဲ့ ‘ငါတို့
 ဘုရားလို့’ ပြောလိုက်တာပါ။ **ဘုရားရှင်က ငါတို့နဲ့
 တရင်းတနှီး နေချင်တော် မူပါလျက် ငါတို့က ဘုရားကို
 ခပ်လှမ်းလှမ်း ဘုရားစင်ပေါ် တင်ထားပြီး ခပ်ရှောင်
 ရှောင် လုပ်နေကြတာပါ။ ဘုရားရှင်က ငါတို့ နှလုံးအိမ်
 မှာ ကိန်းဝပ်တော် မူချင်ပါလျက် ငါတို့က နှလုံးအိမ်
 တံခါးကို’ ပိတ်ထားကြတာ။**

နောက်တော့ ပိဋကတ် မြန်မာပြန်တွေကို
 လည်း စင်ပေါ်မှာ တရိုတသေထားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက
 ကြည့်နေတဲ့ အဆင့်ထိအောင် ရောက်နေကြပြီ။
 ဒါကြောင့် မင်းတို့ လူငယ်မျိုးဆက်သစ်အတွက်
 ပိဋကတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးနေရတာပါပဲ။ ပိဋကတ်နဲ့
 ပေါင်းကြည့်စမ်းပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ရပါတယ်။
 (မြဲဂျာနယ် အတွဲ(၉) အမှတ်(၁)၊ ၁၉၉၉၊ ဇန်နဝါရီလ။)

တရားရတနာ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှန်ရင် ‘ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်
 ထားလျက်’ ဆိုတာမျိုးကို နားရည်ဝနေကြပြီးဖြစ်
 ပါတယ်။ ‘ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ’ ဆိုတဲ့ ရတနာသုံးပါး
 ကိုမသိတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ရယ်လို့ မရှိနိုင်ပါဘူး ရှိခိုး
 ပူဇော်ကြပြီ ဆိုရင်လည်း ‘ဗုဒ္ဓပူဇော်မိ၊ ဓမ္မပူဇော်မိသံဃာ
 ပူဇော်မိ’ ဆိုပြီး ဘုရားကို ရှေ့ဆုံးမှာ ဦးစားပေးပြီးရှိခိုး
 ပူဇော်ကြပါတယ်။ နောက်ပြီး ဘုရားကျောင်းကန်ကို
 သွားကြပြီ ဆိုရင်လည်း ပထမဦးဆုံး လုပ်ကြရတာက
 ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆင်းတုတော်ကို ဦးခိုက် ပူဇော်လိုက်ခြင်း
 ပါပဲ။ ဒီလိုပဲ အိမ်မှာလည်း ဘုရားစင်ကလေးကို ပန်း၊
 ဆီမီး ပူဇော်တယ်၊ ဆွမ်းရေချမ်းကပ်တယ်၊ တတ်နိုင်
 သမျှ မြတ်နိုးဖွယ်ရာ ဝတ္ထုပစ္စည်းကလေးတွေကို တင်
 မြှောက် ပူဇော်ထားကြတယ်။

ထိုနည်းတူစွာပဲ မိမိတို့ကြည်ညို ဆည်းကပ်ရာ
 သံဃာတော်များကိုလည်း လှူဒါန်းပူဇော်ကြပါတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ခုကို ရောက်သွားလိုက်ပြီ ဆိုရင် ပထမဆုံး ဘုရားဆင်းတုတော်ရှိရာကို ဝတ်ပြု လိုက်ပြီး ဆရာတော် ဘုန်းကြီး (သံဃာတော်များ)ကို ဆက်လက် ဝတ်ပြုကြမြဲဖြစ်ပါတယ်။

ဘုရားကိုလည်း ရှိခိုးတယ်၊ သံဃာတော် ကိုလည်း ရှိခိုးပူဇော်တယ်။

ဒါဖြင့် 'တရား'က ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ တရားကို ဘယ်လိုပူဇော်သလဲ။

အမှန်ပြောရရင် ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ရတနာသုံးပါးဆိုပြီး ရှိခိုးနေရင်း တရားတော်မြတ် ဆိုတာကို နှုတ်ကရွတ်လိုက်တိုင်း စိတ်ထဲမှာ ဘာကို အာရုံပြုလိုက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုလည်း တကယ်အာရုံ မထားတတ်သေးကြောင်း ဝန်ခံပါတယ်။

အခုလို ပိဋကတ်တော် မြန်မာပြန်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖတ်တော့မှ သတိထားမိတာက ဘုရားရှင်ဟာ သူ့ကိုသူထက်တောင် တရားတော်ကို ဦးစားပေးတော်မူတယ် ဆိုတဲ့အချက်ပါပဲ။ ဘုရားရှင် ဟာသတ္တဝါတို့ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းဆိုတဲ့အလုပ်မရှိ ရင် တရားတော်ကိုသာ သုံးသပ်နေတော်မူလေ့ရှိ တယ်။ တပည့် သံဃာတော်များကိုလည်းတရားတော်

ကိုအာရုံပြုနေဖို့သာလျှင် အဖန်ဖန်တိုက်တွန်းဆုံးမ
တော်မူတယ်။

ပိဋကတ် မြန်မာပြန်လေးတစ်ခုကို ဖတ်ကြည့်
စေချင် ပါသေးတယ်။ **‘မဟာဝဂ် ပါဠိတော်မြန်မာပြန်’**
ထဲက **‘ဝေဠုဝဏ္ဏာ၌ ဝါဆိုတော်မူခြင်း’** ဆိုတဲ့ အခန်း
ကလေးကို ထုတ်နုတ် ပြချင်တာပါ။

ဒီ အချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားသခင်က
သက်တော်ကလည်း ရှစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ ကျန်းမာရေး
ကလည်း ယိုင်စပြုလာပြီ။ တကယ်ဆိုတော့ ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြုဖို့တောင် နီးလာပါပြီ။ ဝေဠုဝဏ္ဏာမှာ ဝါကပ်တော်
မူတော့ သေလုနီးပါးလို့ ဆိုရအောင် ရောဂါ ပြင်းထန်
ပါတယ်။ အဲဒီ ဝေဒနာကို ဘာဝနာနဲ့ ပယ်ခွာပြီး
သမာပတ် ဝင်စားခြင်းဖြင့် အသက်ကို ထိန်းထားခြင်း
သာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ ဝေဒနာက လွန်မြောက်
လို့ မြတ်စွာဘုရား နာလန်ထလာတာ မြင်တော့
ရှင်အာနန္ဒာက အလွန်စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး
(ခုခေတ် စကားနဲ့ ပြောရရင်) “အရှင်ဘုရား-ခုမှပဲ စိတ်
အေးရပါ တော့တယ်။ တပည့်တော်မှာ တရားကိုလည်း
မဆင်ခြင်နိုင်၊ ဘာကိုမှ သတိမရနိုင် ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။
‘အေးလေ-မြတ်စွာဘုရားဟာ ပြောစရာ မှာစရာ တစ်စုံ
တစ်ခုမပြောဘဲနဲ့တော့ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူမှာ မဟုတ်

ပါဘူး' လို့ စိတ်ကို ဖြေနေခဲ့ရတာပါ။”

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားသခင်က ပြန်လည် မိန့်တော်မူတာလေးကို ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်-

“အာနန္ဒာ ရဟန်းသံဃာသည် ငါ့ထံမှ အဘယ်အရာကို မျှော်လင့်နေသနည်း။ အာနန္ဒာ ငါသည် အတွင်းအပြင်မထားဘဲ တရားကိုဟောခဲ့ပြီ။ အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည်မှာ တရားတို့ (အရာ)၌ ဆရာလက်ဆုပ် ပြုထားသော လျှို့ဝှက်ချက် မရှိချေ။”

“အာနန္ဒာ ‘ရဟန်းသံဃာတို့ကို ငါသာလျှင် သိမ်းယူထားအံ့’ ဟူ၍၎င်း၊ ‘ရဟန်းသံဃာသည် ငါ့ကို သာလျှင် အားကိုးခြင်းရှိနေစေ’ ဟူ၍၎င်း၊ အကြင်သူ အား လိုလားခြင်းရှိရာ၏။ ထိုသူသည်သာလျှင် ရဟန်း သံဃာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစ်စုံတစ်ရာ(မှားထားချက်)ကို မြှောက်ဆိုရာ၏။”

“အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားမှာမူကား ‘ရဟန်း သံဃာကို ငါသာလျှင်သိမ်းယူထားအံ့’ ဟူ၍၎င်း၊ ‘ရဟန်းသံဃာသည် ငါ့ကိုသာလျှင် အားကိုးခြင်း ရှိနေစေ’ ဟူ၍၎င်း၊ ဤသို့သော လိုလားခြင်းသည် မရှိချေ။ အာနန္ဒာ ထိုသို့လိုလားခြင်းမရှိသော မြတ်စွာ

ဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့် စပ်လျဉ်း၍တစ်စုံတရာ (မှာထားချက်)ကို အဘယ်မှာလျှင်မြွက်ကြားတော့ အံ့နည်း။”

အထက်မှာ ဖော်ပြလိုက်တဲ့ ကောက်နုတ်ချက်ကလေးကိုဖတ်ပြီး သေချာစဉ်းစားကြည့်စေချင်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်က သူ့အတွက်ဘာဆိုတာမှ အလိုမရှိဘူးဆိုတာ ပေါ်မလာပေဘူးလား။ တရားတော်အရာမှာ ‘ဆရာစား’ မချန်ဘဲ ပေးထားခဲ့တယ်။ မိမိ သြဇာကြီးဖို့ဆိုတာတွေ မရှိဘူး၊ သံဃာအဖွဲ့အစည်းကြီး သူ့နောက်မှာ ရှိနေတာအတွက်လည်း ဘာမျှ နှစ်သက်မက်မောခြင်း မရှိဘူးဆိုတာတွေ ပေါ်လာမနေပေဘူးလား။ ဘုရားရှင်ဟာ သူ့ကို ယုံကြည် ဆည်းကပ်နေသူတို့ အကျိုးကိုသာလျှင် ရှေ့ရှုနေလေ့ ရှိတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်မနေပေဘူးလား။
ဘုရားရှင် မိန့်တော်မူတာလေးကို ဆက်ပြီး ဖတ်ကြည့်ပါဦး-

‘အာနန္ဒာယခုအခါ ငါသည် အိုမင်းကြီးရင့်လှပါပြီ။ အရွယ်လွန်နေပြီ၊ အဆုံးပိုင်းသို့ ရောက်နေပါပြီ၊ ငါ့အသက် ရှစ်ဆယ်ရှိနေပါပြီ။ အာနန္ဒာ လှည်းအို

သည် ဖွဲ့စည်းတုပ်နှောင်ခြင်းဖြင့် တည်တံ့သကဲ့သို့ ဤ အတူပင် မြတ်စွာဘုရား၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖွဲ့စည်း တုပ်နှောင်ခြင်းနှင့် တူသော ဖလသမာပတ်ဖြင့် တည်တံ့ လျက်ရှိ၏။ x x x

အာနန္ဒာ ထို့ကြောင့် သင်တို့သည် မိမိကိုယ် ကိုသာ မှီခိုရာပြု၍ မိမိမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ မရှိခဲ့ဘဲ မိမိသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာ ရှိသည်ဖြစ်၍ နေကုန်လော့။ တရားကိုသာ မှီခိုရာပြု၍ တရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ် ရာ မရှိဘဲ တရားသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိသည်ဖြစ်၍ နေ ကုန်လော့။ ”

မြတ်စွာဘုရားသခင်က တရားတော်ကို သာလျှင် ပဓာနထားပြီး ဦးစားပေးတော်မူတယ်။ သေချာ စဉ်းစားကြည့် လိုက်တော့လည်း တကယ်ကို ဦးစား ပေးသင့်ပေတာပဲလို့ အောက်မေ့မိပြန်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဘုရားကို ဘုရားအဖြစ်နဲ့ ဘာကြောင့် ကိုးကွယ်ရီသေရသလဲဆိုရင် သစ္စာ လေးပါးအစရှိတဲ့ တရားတော်ကြီးကို တွေ့တော် မူခဲ့တာ၊ သတ္တဝါအများကို (တရားကို) သင်ကြားပေး တော်မူခဲ့တာကြောင့် ကျေးဇူးတော်ရှင်အဖြစ် ရိုသေ ကိုးကွယ်ကြရတာ မဟုတ်လား။ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်

ပြုတော်မူပြီးတဲ့နောက်မှာ အရေးကြီးတာက တရား
တော်ကို သိမှတ်လိုက်နာ ကျင့်သုံးကြဖို့သာလျှင် ပဓာန
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။

ဘုရားရှင်ကလည်း ဒီလိုပဲ မိန့်တော်
မူပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ပါဦး-

အာနန္ဒာ အဘယ်သို့လျှင် ရဟန်းသည် မိမိ
ကိုယ်ကိုသာ မှီခိုရာပြု၍ မိမိမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ
မရှိဘဲ မိမိသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိသည် ဖြစ်၍ နေ
သနည်း။ တရားကိုသာ မှီခိုရာပြု၍ တရားမှတစ်ပါး
ကိုးကွယ်ရာ မရှိဘဲ တရားသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိသည်
ဖြစ်၍ နေသနည်း။

အာနန္ဒာ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည်
ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက် ဆင်ခြင်လျက် သတိရှိလျက်
ရုပ်ကိုယ်၌ ရုပ်ကိုယ်ဟု ဖန်ဖန်ရှုလျက် လောက၌
(ဖြစ်တတ်သော) လိုချင်တက်မက်ခြင်းနှင့် နှလုံးမသာ
ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍နေ၏။ ပြင်းစွာ အားထုတ်လျက်
ဆင်ခြင်လျက် သတိရှိလျက် ခံစားမှု'ဝေဒနာ' တို့၌
ခံစားမှု'ဝေဒနာ'ဟု အဖန်ဖန်ရှုလျက် ။ပ။ စိတ်၌ စိတ်ဟု
အဖန်ဖန်ရှုလျက် ။ပ။ သဘောတရားတို့၌ သဘော
တရားဟု အဖန်ဖန်ရှုလျက် လောက၌ ဖြစ်တတ်သော

လိုချင် တက်မက်ခြင်းနှင့် နှလုံးမသာယာခြင်းကို ပယ်
ဖျောက်၍ နေ၏။

အာနန္ဒာ ဤသို့လျှင် ရဟန်းသည် မိမိကိုယ်
ကိုသာ မှီခိုရာပြု၍ မိမိမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ မရှိဘဲ
မိမိသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိသည် ဖြစ်နေ၏။ တရားကို
သာ မှီခိုရာပြု၍ တရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ မရှိဘဲ
တရားသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာ ရှိသည်ဖြစ်၍ နေ၏။

အာနန္ဒာ အကြင်ရဟန်းတို့သည် ယခုအခါ၌
ဖြစ်စေ၊ ငါဘုရား ကွယ်လွန်သောအခါ၌ဖြစ်စေ မိမိ
ကိုယ်ကိုသာ မှီခိုရာပြု၍ မိမိမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိဘဲ
မိမိသာလျှင် ကိုးကွယ်ရာရှိသည်ဖြစ်၍ တရားကိုသာ
မှီခိုရာပြု၍ တရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိဘဲ တရား
သာလျှင် ကိုးကွယ်ရာ ရှိသည်ဖြစ်၍ နေကုန်လတ္တံ့၊
အလုံးစုံသော ထိုရဟန်းတို့သည် အကျင့်သိက္ခာကို
လိုလားသော ရဟန်းဟူသမျှတို့တွင် အမြတ်ဆုံး
အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့။ ။”

ဘုရားရှင်က သူ့ကို ရိုသေရှိခိုးနေတာထက်
တရားတော်ကို ကျင့်ကြံ လိုက်နာနေခြင်းကို ပိုမို
လိုလားတော် မူတယ်ဆိုတာ အလွန်ထင်ရှားပါတယ်။
နောက်ပြီး ဘုရားရှင်က တရားလမ်းကြောင်းကို

သာလျှင် ညွှန်ပြတော်မူနိုင်တယ်။ တကယ် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရမှာကတော့ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးခြင်း သာလျှင်ဖြစ်တယ်။ တရားတော်ကို သာလျှင်မှီခိုရမယ် လို့အတိအလင်း ဟောတော်မူခဲ့တာပေပဲ။

တရားတော်ကို နှလုံးသွင်းခြင်း၊ မိမိစိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ခံစားမှုတွေကို အဖန်ဖန်သုံးသပ်ပြီး လောဘ၊ ဒေါသတရားတွေကို ပယ်ဖျောက်နိုင်အောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိရှိရှိ နေခြင်းသာလျှင် အရေး ကြီးတယ်လို့ ဟောတော်မူခဲ့ပေတာပဲ။ အဲဒါတွေကို တွေးလိုက်မိတော့မှ ‘ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ’ (တရားတော် ကို မှီခို ဆည်းကပ်ပါ၏) ဆိုတာကို ခပ်ရေးရေး သဘော ပေါက်လာမိတယ်။

မြတ်စွာဘုရားကတော့ အလွန်ကိုပြတ်ပြတ် သားသား မြွက်တော်မူလေ့ရှိတယ်။ **‘ငါဘုရား၏ တရားတော်ကို လိုက်နာကျင့်ကြံခြင်းမရှိသောသူသည် ငါ၏ သင်္ကန်းစွန်းကို ဆွဲကိုင်၍ လိုက်နေစေကာမူ ငါနှင့် ယူဇနာ ကွာဝေးနေသူဖြစ်၏။ ငါဘုရား၏ တရား တော်ကိုလိုက်နာကျင့်ကြံသူသည်ကား ငါနှင့် ယူဇနာ ကွာသော်လည်း ငါ၏သင်္ကန်းစွန်းကိုကိုင်၍ လိုက်နေ သကဲ့သို့ ဖြစ်၏’** လို့တောင် မိန့်တော်မူပါတယ်။

ဒီခေတ်လူငယ်တွေ ယဉ်ပါးနိုးစပ်နေတဲ့ သိပ္ပံ

လောကနဲ့ ဥပမာပေးရင် ကောင်းမလားပဲ။ သိပ္ပံ
 လောကမှာ နယူတန်တို့ အိုင်စတိုင်းတို့လိုပုဂ္ဂိုလ်ကျော်
 တွေက သိပ္ပံနိယာမကြီးတွေကို တွေ့ခဲ့ကြတယ်။
 ဒါကြောင့် သူတို့ကို သိပ္ပံလောက ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေ၊
 ကမ္ဘာ့ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေ အဖြစ် အလေးအမြတ်
 ပြုကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလောက်ကိုသာ ရေးကြီး
 ခွင်ကျယ် လုပ်ထားသလားဆိုတော့ မဟုတ်ပေဘူး။
 သူတို့ တွေ့ရှိချက် (တရားတွေ)ကိုလက်တွေ့အသုံးချဖို့
 ကိုသာအရေးတကြီး လုပ်ကြတယ်မဟုတ်လား။
 နယူတန်တို့ အိုင်စတိုင်းတို့ ကျေးဇူးကို ပူဇော်နေရုံနဲ့
 ကျေနပ်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူတို့ပေးခဲ့တဲ့သဘော
 တရားကို အခြေခံပြုပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးလို့
 အသုံးချ သိပ္ပံပစ္စည်းတွေကိုထိထွင်နိုင်အောင် ကြိုးစား
 ကြတယ်။ သိပ္ပံနိယာမတွေကိုယူပြီး ကိုယ့်အတွက်
 လောကအတွက် အကျိုးရှိအောင် ကြိုးစားကြတယ်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ဆန္ဒက
 “မင်းတို့ ငါ့ကိုရှိခိုးရိသေရုံနဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး၊
 ငါ့ရဲ့တွေ့ရှိချက် တရားတွေက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်
 မင်းတို့ကိုယ် မင်းတို့ အားကိုး၊ ငါ့တွေ့ရှိချက်တွေကို
 အမှီပြုပြီး သံသရာက လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်
 ကြ၊ ငါက မင်းတို့ကို ငါ့တွေ့ရှိချက်တရား ဟူသမျှကို

တစ်စမကျန် ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ငါမရှိလည်း ဘာမှ အရေး မကြီးပါဘူး” ဟုမိန့်မြွက်တော်မူ ခဲ့တာပါပဲ။

အဲဒီလို စဉ်းစားလိုက်တော့မှ ရတနာ သုံးပါး မှာ ‘တရားရတနာ’ ဆိုတာကို ခပ်ရေးရေး သဘော ပေါက်လာပါတယ်။ လူငယ်မျိုးဆက်သစ် ကလေး တွေကို ပြောရရင်တော့ဖြင့် မင်းတို့ ငါတို့တတွေဟာ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်လုပ်ပြီး ဘုရားဆင်းတုတော် ကို ရှိခိုးနေတာလောက်နဲ့ ကျေနပ်နေဖို့မဟုတ်ဘူး။ သိပ္ပံပညာရှင်တွေဟာ နယူတန်တို့၊ အိုင်စတိုင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်နေတာ မှန်သော်လည်း အဲဒါလောက်နဲ့ ပြီးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီနိယာမတွေကို အခြေခံပြီး အသုံးချဖို့၊ ကိုယ်ကျိုးရှိအောင်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားကြ တာပါ။

ဘုရားရှင်မြွက်ကြားတော်မူခဲ့တာလည်း ဒါပါပဲ။ ဘုရားရှင်ရဲ့ ရုပ်တုတော်ကို မဆိုထားနဲ့ သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှင်ကို ရိုသေတာထက် တရားတော်ကို ရိုသေတာကို ဘုရားရှင်က နှစ်သက် တော်မူတယ်ဆိုတာ အလွန်ထင်ရှားနေပါတယ်။

အဲဒီလို စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့မှ ‘သံဃာ ရတနာ’ ဆိုတာကိုလည်း ပိုပြီးသဘောပေါက်လာမိ ပြန် တယ်။ ဘုရားရှင် မရှိတော့တဲ့ နောက်မှာ တရားတော်

တွေကို မပျောက်ပျက်အောင် နှုတ်နဲ့ရွတ်ဆိုပြီး သင်္ဂါယနာ တင်ခဲ့ကြတာတွေ၊ အက္ခရာနဲ့ ရေးသား သင်္ဂါယနာ တင်ခဲ့ကြတာတွေ၊ အဲဒီတရားတော်တွေကို ဘုရားရှင်ကိုယ်စား သင်ကြားပို့ချပေးခဲ့ကြတာ တွေဟာ သံဃာတော်တွေရဲ့ကျေးဇူးပေပဲလို့ 'သံဃာ ရတနာ'ကို ထပ်ဆင့် သဘောပေါက်လာမိပြန်ပါ တယ်။ အခြေခံ အကျဆုံးကတော့ ဘုရားရှင်တွေ့ရှိ တော်မူခဲ့တဲ့ 'တရားရတနာတော်ကြီး' ပေပဲလို့ အောက်မေ့ လိုက်မိပါတယ်။

ကဲ-တရားရတနာ' ဆိုတာကို သဘော ပေါက်လာမိသလောက် တင်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။

မျိုးဆက်သစ်လူငယ်တွေ ဆက်လက် ဆင်ခြင် ကြည့်ကြဖို့ပါပဲ။

(မိုးဂျာနယ်၊ အတွဲ(၉)၊ အမှတ်(၂)၊ ၁၉၉၉၊ ဖေဖော် ဝါရီလ။)

အပေါင်းအသင်းနှင့် ပီရိယ

အပေါင်းအသင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး “မိုးဆက်သစ် တိုးတက်ရစ်ဖို့” စာအုပ်မှာလည်း အတော်လေးကိုပဲ ကျယ်ကျယ်ဝင့်ဝင့် ရေးလိုက်ခဲ့မိပါသေးတယ်။ ဘုရားရှင်ကတော့ အပေါင်းအသင်းကောင်း ဆိုတာ အလွန် အရေးကြီးကြောင်း လေးလေးနက်နက်ကြီး ဆုံးမတော်မူတာကြောင့် လူငယ်တွေအတွက် ရေး လိုက်ရဦးမယ်။

‘သံယုတ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်’ ပထမတွဲ ထဲက ‘ကလျာဏမိတ္တ’ သုတ္တန်ပါပဲ။ ပသေနဒီ ကောသလ မင်းကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး ဟောတာပါ။ မင်းကြီးက ဘုရားသခင်ကို လျှောက်ထားတာရဲ့ လိုရင်း အချက်ကတော့ -

“အရှင်မြတ်စွာဘုရား။ တပည့်တော် တစ်ကိုယ်တည်း နေရင်း စဉ်းစားမိတာက-မြတ်စွာ ဘုရားသခင် ဟောကြားတော်မူတဲ့ ကောင်းသော

တရားများဟာ ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော
ကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိသောသူအား
သာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။ သူတော်ကောင်းတို့အား
စိတ်ညွတ်သောသူ၌သာလျှင် ဖြစ်မယ်လို့ထင်ပါတယ်။
မကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော၊ မကောင်းသော
သူတို့၌ စိတ်ညွတ်သောသူတို့အား တရားတော်သည်
မဖြစ်ဟု ထင်မိပါတယ်ဘုရား”

မင်းကြီးဆိုလိုတာက ဘုရားရှင်ရဲ့ကောင်း
မြတ်သော တရားတွေဟာ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း
ရှိသူများအတွက်သာ ၊ သူတော်ကောင်းတို့ကို
နှစ်သက် ကြည်ညိုတတ်သော သူများအတွက်သာ လျှင်
ကောင်းကျိုး ဖြစ်ထွန်းနိုင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်ပေါ့။
ဘုရားရှင်က မင်းကြီးရဲ့အယူအဆ မှန်ကန်ကြောင်း
ဝန်ခံတော်မူတယ်။ နောက်ပြီးမှ ဆက်ပြီး ဟောတော်
မူတာလေးကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး-

“မင်းကြီး အခါတစ်ပါး၌ ငါဘုရားသည်
သက္ကတိုင်း သာကီဝင်တို့၏ နဂရက မည်သော နိဂုံး၌
သီတင်း သုံးတော်မူ၏။ မင်းကြီး ထိုအခါ အာနန္ဒာ
ရဟန်းသည် ငါဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါဘုရားကို
ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော်

ငါဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။ ‘အရှင်ဘုရား ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသောသူ၏အဖြစ်၊ ကောင်းသော အပေါင်းအဖော်ရှိသောသူ၏အဖြစ် သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သောစိတ်ရှိသောသူ၏ အဖြစ်သည်မြတ်သော (မဂ်အကျင့်) ၏ ထက်ဝက်ကို ဖြစ်စေနိုင်ပါ၏’ ဟုလျှောက်၏။

“မင်းကြီး ဤသို့လျှောက်သည်ရှိသော် ငါ ဘုရားသည် အာနန္ဒာရဟန်းအား ဤစကားကို မိန့် တော်မူ၏။ ‘အာနန္ဒာ ဤသို့မဆိုလင့်၊ အာနန္ဒာ ဤသို့ မဆိုလင့် ၊ အာနန္ဒာ ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်း ရှိသောသူ၏အဖြစ်၊ ကောင်းသောအပေါင်းအဖော် ရှိသောသူ၏အဖြစ်၊ သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သော စိတ် ရှိသောသူ၏အဖြစ်သည်မြတ်သော(မဂ်အကျင့်) အားလုံးကိုပင် ပြီးစေနိုင်၏။ အာနန္ဒာ ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းရှိသော၊ ကောင်းသောအပေါင်းအဖော် ရှိသော၊ သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သောစိတ်ရှိသော သူအား မြတ်သောအင်္ဂါ ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မဂ်ကို ပွားလတ္တံ့၊ မြတ်သောအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော မဂ်ကိုကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလတ္တံ့ ဟူသော ဤအကျိုးကို မချွတ် ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်အပ်၏။”

မင်းတို့လူငယ်တွေမှာတော့ဖြင့် မပြောတတ်ပေဘူး၊ ငါ့မှာတော့ဖြင့် ဖတ်လွန်းပြီး နားရည်ဝနေလို့လား မသိဘူး အာနန္ဒာ ဤသို့မဆိုလင့်၊ အာနန္ဒာ ဤသို့မဆိုလင့် ' ဆိုတဲ့စကားဟာ နားထဲမှာကို ချို့နေတာပဲ။ ဒါတောင် မြန်မာပြန်ကိုဖတ်ရတာမူရင်း ပါဠိတော်ကို ဖတ်နိုင်တာ မဟုတ်သေးဘူး။ ပါဠိကို ကိုယ့်မိခင် ဘာသာစကားလို ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးနေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေ၊ ပါဠိပါရဂူကြီးတွေကတော့ ဘုရားရဲ့ဒေသနာ ပါဠိတော်ကို စွဲသွားမိလို့ရှိရင် တခြားစာတွေကို ဖတ်လို့ကို မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပဲ။ ဘုရားရဲ့ဟန်(Style) က တယ်လှဆိုကိုး။ ကွယ်လွန်သူ ဆရာကြီးဦးသော်ဇင် ဆိုရင် အားအားရှိရင် ပါဠိတော်တွေကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဖတ်နေတော့တာပဲ။ လက်ဝဲစာအုပ်တွေကို အတော်များများကြီး ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ (ဦး)ဘဝင်းဆိုတာကိုကြားဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ သူက ငါ့သူငယ်ချင်းကြီး မြသန်းတင့်နဲ့ အလွန်ရင်းနှီးကြတယ်။ ကိုမြသန်းကပြောဖူးတယ်။ “ဟာ-ဦးဘဝင်းက ပါဠိကို ကျွမ်းပုံက ခင်ဗျားတို့ကျုပ်တို့ မြန်မာစာ ဖတ်နိုင်သလို ဖတ်နေတာ။ သူ့အနားမှာ ပါဠိစာအုပ်တွေ အမြဲရှိနေတာ။ ကျုပ်တို့ မြန်မာစာ ဖတ်နေသလို ဖတ်နေတာပဲ။ ဖတ်လို့ အလွန်ကောင်းဆိုပဲ၊ အထပ်ထပ်

ဖတ်လို့ကို မဝနိုင်အောင် အရသာရှိတယ်လို့ ပြော
တယ်ဗျ”တဲ့။

ပါဠိလှတာ၊ မြန်မာပြန် လှတာတွေကို ထား
လိုက်ကြဦးစို့၊ အနက်အဓိပ္ပာယ် လှတာလေးကိုပါ
စဉ်းစား ကြည့်လိုက်ကြပါဦးစို့။ ဆောင်းပါး အစပိုင်းမှာ
ကထဲက အပေါင်းအသင်း ပတ်ဝန်းကျင် အရေးကြီး
ပုံကို ပြောမယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ အခု တွေ့ခဲ့ကြပါပြီ။
အပေါင်းအသင်းဟာ သာမန် ကြီးပွားရေး စီးပွားရေး
လောက်ကိုသာ မဟုတ်ဘူး။ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖို့ ထိအောင်
ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ပေါ်မလာပေဘူးလား။

သူတော်ကောင်းတို့၌ ညွတ်သောစိတ်
ရှိသော ‘ယုတ်မာသောသူ၌ ညွတ်သောစိတ်ရှိသော’
ဆိုတာကလေးတွေကို သတိထားမိမှာပေါ့။ ‘အားကျစိတ်
အထင်ကြီးစိတ်’ ကိုဆိုလိုတာပဲ မဟုတ်လား။
လူတွေဟာ ကောင်းတာကိုချည်းသာလျှင် အားကျ
တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ မကောင်းတာကိုလည်းအားကျ
တတ်ကြတာပဲ။ မကောင်းတာကို အားကျမိတာ မှန်ရင်
ကိုယ်ပီဇယဲမှာလည်း မကောင်းတဲ့ ဓာတ်ခံကလေး
ကိန်းနေတယ် ဆိုတာကို သတိပြုမိသင့်တယ်။ အဲဒီလို
သတိပြုမိလိုက်တော့ မကောင်းတာကို လုပ်တော့မယ်
ကြံလိုက်ရင် သတိလေး ကပ်သွားတာပေါ့။

ဘာပဲပြောပြော အပေါင်းအသင်း ဆိုတာ
ဟာ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ကိုတောင် ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်က အတိအလင်း ဟော
ကြားတော်မူခဲ့တယ်ဆိုတာကို ခိုင်ခိုင်မာမာ သတိရ
နေသင့်ပါတယ်။

အဲဒီလိုပဲ ဒေဝဒတ်နဲ့အဖော်ကောင်းလို့
ငရဲပြည်တစ်ခေါက် လိုက်သွားခဲ့ရတဲ့ အဇာတသတ်
မင်းသားကိုလည်း ပြန်ပြီးသတိရသင့်ပါတယ်။
(မိုးဂျာနယ်၊ အတွဲ(၉)၊ အမှတ်(၃)၊ ၁၉၉၉၊ မတ်လ။)

မင်းကြီးဆိုတာက

ဘုရားရှင်ရဲ့ ကောင်းမြတ်သော တရားတွေဟာ
အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ရှိသောသူများအတွက်သာ၊

သူတော်ကောင်းတို့ကို နှစ်သက်
ကြည်ညိုတတ်သော သူများအတွက်သာလျှင်
ကောင်းကျိုး ဖြစ်ထွန်းနိုင်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်ပေါ့။

ဘုရားရှင်က

မင်းကြီးရဲ့ အယူအဆ မှန်ကန်ကြောင်း
ဝန်ခံတော်မူတယ်။

သုဝီရသုတ် (ဝိရိယ)

ဒီ 'သုဝီရသုတ်' ကတော့ မြတ်စွာဘုရား သခင်က ရဟန်းတွေကို ဝီရိယကြီးကြစေချင်လို့ ဟောတော်မူခဲ့တာပါပဲ။ အလွန်ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာကြောင့် လူငယ်တွေကို တင်ပြလိုက်ရပါ ဦးမယ်။ ပိဋကတ်တော်မြန်မာပြန်အတိုင်းကိုပဲထည့်ပြ လိုက်ပါမယ်။ ဖတ်ကြည့်ကြ စေချင်ပါတယ်။ ပိဋကတ် တော် စကားပြေဟန်နဲ့ယဉ်ပါးသွားစေချင်တာကြောင့် ဒီလိုထည့်ပေးနေတယ် ဆိုတာကိုလည်း သဘော ပေါက်ကြ မှာပါ။

ဘုရားရှင်ရဲ့ အသံတော်လေးကို နားထောင် ကြည့်ကြစမ်းပါ။

'ရဟန်းတို့ရှေးကဖြစ်ဖူးသည်ကား အသုရာ တို့သည် နတ်ပြည်သို့ ချီတက်လာကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် သုဝီရ

နတ်သားအား ‘မောင်သုဝီရ ထိုအသုရာတို့သည် နတ်
တို့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်လာကုန်၏။ အမောင်
သုဝီရ သွားပါချေ၊ အသုရာတို့ကို တိုက်ခိုက်ရန်
ကြိုတင် ချီတက်လော့’ ဟုသိစေ၏။ သုဝီရနတ်သား
လည်း ‘အရှင်သိကြားမင်း ကောင်းပါပြီ’ သိကြားမင်း
အားဝန်ခံပြီးမှ မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်၏။ သုံးကြိမ်
တိုင်အောင် သိကြားမင်းပြောသည်ကို ဝန်ခံပြီးမှ သုဝီရ
နတ်သားသည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မေ့လျော့ခြင်းသို့
ရောက်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ နတ်တို့အရှင်သိကြား
မင်းသည် သုဝီရနတ်သားကို ဂါထာဖြင့်ရွတ်ဆို၏။

**‘သုဝီရ အကြင်အရပ်၌ ထကြွမှုမရှိဘဲ၊
အားထုတ်မှုမရှိဘဲ ချမ်းသာကိုရနိုင်၏။ ထိုအရပ်သို့
သင်သွားလော့၊ ငါ့ကိုလည်း ထိုအရပ်သို့သာလျှင်
ပို့ပါလော့’** ဟုရွတ်ဆို၏။xxxxxxxxxxxxxxxx

xxxxxxxxxxxxxxxx

“ရဟန်းတို့ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းပင်ဖြစ်
လျက်လည်း မိမိကောင်းမှု အကျိုးကိုမှီ၍ အသက်မွေး
ကာ တာဝတိံသာတို့၌ ဖြစ်ကုန်သော နတ်တို့ကိုအစိုး
ရသော မင်းပင်ဖြစ်လျက် ထကြွလုံ့လရှိသောသူ၏
ကျေးဇူးကို ဆိုလေ့ရှိပေသေး၏။ ရဟန်းတို့ သင်တို့
သည် ဤသို့ကောင်းစွာ ဟောကြားထားသော ဤ

သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသူတို့ ဖြစ်ကုန်ရကား
ဝီရိယကို တင့်တယ်စေကုန်လော့၊ မရောက်သေးသော
တရားသို့ ရောက်ရန်၊ မရသေးသော တရားကို ရရန်၊
မျက်မှောက် မပြုရသေးသော တရားကို မျက်မှောက်
ပြုရန် အားထုတ်ကုန်လော့၊ စေဆော်ကုန်လော့၊ လုံ့လ
ပြုကုန်လော့”

သိကြားမင်းကပြောတဲ့ “ထကြွလုပ်ဆောင်မှု
မရှိဘဲ ချမ်းသာမှုကို ရနိုင်သောနေရာရှိအံ့ ထိုအရပ်သို့
သွားလော့၊ ငါ့အားလည်း ပို့ဆောင်ပါလော့” ဆိုတဲ့
စကားလေးဟာ သိပ်ကိုတန်ဖိုးရှိပါတယ်။ လုပ်ဆောင်
ကြိုးပမ်းမှုမရှိဘဲ အောင်မြင်မှုဆိုတာကို ဘယ်တော့မှ
မရနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပဲ။ မိမိ ဘဝကုသိုလ်
ကြောင့် နတ်တို့၏ အရှင်သခင်ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ သိကြား
မင်းသော်မှလည်း လုံ့လဝီရိယရှိသူကို အသိအမှတ်ပြု
ခိုးကျူးတယ်လို့ ဘုရားသခင်က သာဓကပြုပြီး ရဟန်း
တွေကို ဆုံးမတော်မူတာပါပဲ။

ဘုရားသခင်ရဲ့ စကားထဲမှာ မရသေးသော
တရားတို့ကို ရရန်။ မျက်မှောက်မပြုရသေးသော
တရားတို့ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ဆိုတာတွေကို သတိ
ထားခဲ့ မိပါလိမ့်မယ်။ ဘုရားရှင်ကတော့ ရဟန်းတော်

တွေအတွက် ဟောကြား သတိပေးတော်မူတာပေါ့။
မင်းတို့ ငါတို့အဖို့မှာ ဆိုရင်တော့လည်း စီးပွားရှာသူ
ဖြစ်မယ်ဆိုရင်မရသေးသော အစီးအပွားတွေကို ရရန်
ပေါ့။ ပညာရှာနေသူဖြစ်ရင်လည်း အသိခက်လို့
သဘောမပေါက်သေးတဲ့ ပညာအတွေးအခေါ်တွေကို
နားလည် သဘောပေါက်အောင် ဝီရိယကြီးစွာနဲ့
အားထုတ်ရန်လို့ ဆိုကြရမှာပေါ့။

သံယုတ္တနိကာယ် မြန်မာပြန်ထဲက 'ကလျာဏ
မိတ္တသုတ်' နဲ့ 'သုဝီရသုတ်' ကို ထုတ်ပြလိုက်တာပါပဲ။
မြတ်စွာ ဘုရားသခင်ဟာ ကလျာဏမိတ္တ လို့ခေါ်တဲ့
ကောင်းမွန်တဲ့ အပေါင်းအသင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို
အလွန်တန်ဖိုးထားတော်မူကြောင်းကို တွေ့လိုက်ရ
ပါပြီ။ အဲဒီလိုပဲ ထကြွလုံ့လရှိသူကိုလည်း တန်ဖိုးထား
တော်မူကြောင်း တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ တကယ်ဆိုတော့
အဲဒီနှစ်မျိုး ပြည့်စုံမယ်ဆိုရင် လောကီလူ့ဘဝ ကြီးပွား
ချမ်းသာရေးလောက်ကို မဆိုထားနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုတောင်
မျက်မှောက်ပြုနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်
ကြီးမားတဲ့ ခွန်အားကြီးဆိုတာ မှန်းဆကြည့်နိုင်
လောက်ပါပြီ။

ကဲ-ဒီဆောင်းပါးတွေကို ရေးနေတဲ့ ရည်ရွယ်

ချက်ကို ပြန်ကောက်လိုက်ပါရစေဦး။

ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော် ဆိုတာတွေဟာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သက်သက်မျှသာ မဟုတ်ဘူး။ လူ့လောကမှာ မှန်မှန်ကန်ကန် ကြီးပွားအောင် လမ်းညွှန်ပေးနိုင်တဲ့ 'တက်ကျမ်း' ကြီးတွေလည်း ဖြစ်နေပြန်တယ် မဟုတ်လား။

ဒီတော့ ပိဋကတ် မြန်မာပြန် စာအုပ်ထူထူ ဝါဝါကြီးတွေဟာ ကြောက်စရာ မဟုတ်ဘူး။ အိပ်ချင် စရာမဟုတ်ဘူး။ ချစ်စရာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ စာအုပ်ကြီး တွေ ဖြစ်မနေပေဘူးလား။

မြန်မာ့သမိုင်း တစ်လျှောက်မှာ အတွေး အခေါ် အကြံအစည် ကောင်းလှတဲ့ ပညာရှိကြီး တွေဟာ သံသရာအတွက် ကုသိုလ်ရအောင် ရတနာ သုံးပါးကို ထိုင်ပြီးရှိခိုးရုံ မဟုတ်ဘဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားရတနာ ပိဋကတ်တော်ကို ထဲထဲဝင်ဝင် ခံစား သိရအောင် ကြိုးစားခဲ့သူများဖြစ်တယ်လို့ ပြောဝံ့ ပါတယ်။ မြန်မာပြည်ကို ရှေးဦးရောက်ရှိလာခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ မှတ်တမ်းတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ဉာဏ်ရည်မြင့်တယ်၊ ယန္တရား သဘော၊ ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်မှုသဘောကိုနားလည် လွယ်တယ်လို့ ဝန်ခံကြတယ်။ ဒါဟာ ပိဋကတ်တော်ရဲ့

ကျေးဇူးလို့ ပြောချင်တယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော် ဟူသမျှဟာ ကျိုးကြောင်း ကင်းတာမရှိဘူး။ ‘ယေဓမ္မာ ဟေတု ပဗ္ဗဝါ’ ဆိုပြီး အကြောင်းကင်းသော တရား တို့သည်မရှိလို့၊ တရားဟူသမျှ အကြောင်းရှိသည် ဆိုတာမျိုးနဲ့ စဉ်းစားစေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ထပ်ပြောပါစေ-

ပိဋကတ်တော်ဆိုတာ ကြောက်စရာ မဟုတ် ပါဘူး။ ။

(မိုးဂျာနယ်၊ အတွဲ(၉)၊ အမှတ်(၃)၊ ၁၉၉၉၊ မတ်လ။)

မြန်မာ့သမိုင်း တစ်လျှောက်မှာ
အတွေးအခေါ် အကြံအစည်ကောင်းလှတဲ့
ပညာရှိကြီးတွေဟာ သံသရာအတွက်
ကုသိုလ်ရအောင် ရတနာသုံးပါးကို ထိုင်ပြီးရှိခိုးနေရုံ
မဟုတ်ဘဲဘုရားရှင်ရဲ့ တရားရတနာ
ပိဋကတ်တော်ကို
ထဲထဲဝင်ဝင် ခံစားသိရအောင်
ကြိုးစားခဲ့သူများ ဖြစ်တယ်လို့
ပြောပုံပါတယ်။

စကားဆိုမှု

ပြီးခဲ့တဲ့ ပိဋကတ်မိတ် 'အပေါင်းအသင်း
 နှင့်ဝိရိယဆောင်းပါးနိဂုံးမှာ ရှေးဦးရောက်လာခဲ့တဲ့
 အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ မှတ်တမ်းတွေမှာ မြန်မာလူမျိုး တွေဟာ
 ယန္တရားသဘောကို နားလည် သဘောပေါက် လွယ်
 ကြောင်း၊ ကျိုးကြောင်းဆက်စပ် တွေးခေါ်တတ်
 ကြောင်းကို ရေးသားထားတယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။
 သူတို့က နယ်ချဲ့ဆိုတဲ့အတိုင်း ကမ္ဘာတစ်ခွင် အနယ်
 နယ်ကို ရောက်လာခဲ့လေတော့ လူမျိုးအတော်များ
 များနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခဲ့ဘူးတယ်၊ လက်တွဲတိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။
 အမျိုးမျိုးသော ဆက်ဆံရေးတွေကိုလည်း လုပ်ခဲ့
 ရတယ်။ ပြောလို့ နားမလည်နိုင်၊ သင်လို့ သဘော
 မပေါက်နိုင်ဆုံး ထုံးထိုင်းထိုင်း လူမျိုးတွေကိုလည်း တွေ
 ခဲ့ဖူးတယ်။ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ သူတို့နဲ့ တွေ့လိုက်
 ရတော့မှ ခေတ်သစ် သိပ္ပံကြီးကို တွေ့လိုက်ရတာ။
 ခေတ်နောက်မှာ အများကြီး ပြတ်ကျန် နေရစ်ခဲ့တယ်

လို့တောင် ဆိုနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်မှ မကြာ
 လိုက်ခင်မှာ လက်နက်စက်ရုံတွေ၊ ရေမြှုပ်ဗုံးတွေကို
 လုပ်နိုင်တဲ့အခြေအနေကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ပြောချင်
 တာက တစ်ထွာပြရင်တစ်တောင်မြင် ဆိုတာမျိုးလို
 ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်မှုသဘောကို ပိဋကတ်တော်က
 သွန်သင်လေ့ကျင့် ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောနိုင်တယ်။
 သင်ရတဲ့ ဘာသာရပ်ကတော့ ပိဋကတ်တရားတော်
 ပေါ့။ သင်ကြားပေးတဲ့ ဆရာတွေက ရဟန်းသံဃာ
 တွေပေါ့။ ဘယ်မှာသင်သလဲ။ ကျောင်းတော်မှာလည်း
 သင်တယ်။ ဥပုသ်ဇရပ်မှာလည်း သင်တယ်။ တရားပွဲ
 တွေမှာလည်းသင်တယ်။ ‘အရာရာတို့၌ အကြောင်း
 တရားသည်ရှိကုန်၏’ ဆိုတာမျိုးတွေပြောခဲ့တာတွေ
 ‘ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ကံကိုလည်းကောင်း၊
 ကံ၏အကျိုးကိုလည်းကောင်း ယုံကြည်ပါကုန်သည်
 ဖြစ်၏ ဆိုတာမျိုးတွေဟာ အမှတ်မထင် ကြောင်းကျိုး
 ဆက်စပ်မှု ရှာတတ်အောင် သွန်သင်လေ့ကျင့်ပေး
 နေသလို ဖြစ်မနေပေဘူးလား။

ယန္တယားဆိုတာ ပစ္စည်းတစ်ခုနဲ့တစ်ခု (ခွေး
 သွားစိတ် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု)ဆက်စပ်လှုပ်ရှားနေတာ
 မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အကျိုးတွေ့ရင် အကြောင်းကို
 ရှာရမှန်းသိတာ၊ ယန္တရားလှုပ်ရှားမှုကို မြန်မြန်နားလည်

နိုင်တာ ပိဋကတ်တော်ရဲ့ကျေးဇူးလို့ ဆိုလိုက်ရင် မသင့်ပေဘူးလား။ ဒီအပတ်မှာ အလွန်လှတဲ့ ယုတ္တိ အစဉ်လေးကို တင်ပြလိုက်ချင်ပါတယ်။

မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော် မြန်မာပြန် **ဝဟ ပတိဝဂ်** က **အဘယရာဇကုမာရ** သုတ်ကိုပြောပါ။

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ် ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသားသည် နာဋ၏သား နိဂဏ္ဌထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိသေစွာရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်နေသော အဘယမင်းသားကို နာဋ၏သားနိဂဏ္ဌသည်- “မင်းသား လာလော့၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမကို အပြစ်တင်ချေလော့၊ ဤသို့ အပြစ်တင်သော် ‘အဘယ မင်းသားသည် ဤသို့တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသော ရဟန်းဂေါတမကို အပြစ်တင်နိုင်ပေ၏’ ‘သင်၏ ကောင်းသော ကျော်စောသော သတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်လတ္တံ့” ဟုပြော၏။

“အရှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသော ရဟန်းဂေါတမကို အဘယ်သို့ အပြစ်

တင်ရပါအံ့နည်း” ဟုလျှောက်၏။ “မင်းသား လာလော့ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ‘အရှင် ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်ခြိုက်ဖွယ်ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆိုရ၏’ ဟု ဤသို့ ပြောဆိုလော့။ သင် ဤသို့မေးသော် ရဟန်း ဂေါတမသည် ‘မင်းသား မြတ်စွာဘုရားသည် သူ တစ်ပါး မနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်ခြိုက်ဖွယ်ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆိုရ၏’ ဟု ဤသို့ အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ့-

“ထိုရဟန်းဂေါတမကို ‘အရှင်ဘုရားထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ပုထုဇဉ်နှင့် အရှင်၏ခြားနားမှုသည် အဘယ်မှာ ရှိပါအံ့နည်း။ မှန်ပါ၏။ ပုထုဇဉ်သည် လည်း သူတစ်ပါးမနှစ်သက်ဖွယ်၊ မနှစ်ခြိုက်ဖွယ်ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆိုရ၏’ ဟုသင်ပြောလော့။ သင် ဤသို့မေးသော် ရဟန်းဂေါတမသည် ‘မင်းသား မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါးမနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ် ခြိုက်ဖွယ်ဖြစ်သော စကားမျိုးကို မပြောဆိုရာ’ ဟု ဤသို့အကယ်၍ ပြောဆိုငြားအံ့-

“ထိုရဟန်းဂေါတမကို ‘အရှင်ဘုရား ထိုသို့ဖြစ် လျှင် အဘယ်ကြောင့် အရှင်ဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်သို့လားမည့် သူတည်း

ဒေဝဒတ်သည် ငရဲသို့ကျမည့်သူတည်း၊ ဒေဝဒတ်
သည်ငရဲ၌ တစ်ကမ္ဘာလုံးတည်မည့်သူတည်း၊
ဒေဝဒတ်သည် ကုစား၍ မရနိုင်သောသူတည်းဟု
ဆိုပါသနည်း။ အရှင်ဘုရား၏ထိုစကားကြောင့်
ဒေဝဒတ်သည် အမျက်ထွက်ခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်း
ဖြစ်ရာ၏’ ဟု သင်ပြောလော့။

“မင်းသား ရဟန်းဂေါတမသည် နှစ်ဖက်
သော အစွန်းရှိသော ဤပြဿနာကို သင်မေးသည်
ရှိသော် နှစ်ဖက်အစွန်း လွတ်အောင် မဖြေနိုင်ရာ၊
အပြစ်ကင်းအောင် မပြောနိုင်ရာ၊ ဥပမာသော်ကား
ယောက်ျား၏ လည်မျို၌ ကပ်ငြိနေသော သံဆူးခွကို
ထိုယောက်ျားသည် ထွေးအံ့ခြင်းလည်း မတတ်နိုင်၊
မျိုခြင်းငှာလည်း မတတ်နိုင်သကဲ့သို့ မင်းသား ဤအတူ
သာလျှင် နှစ်ဖက်သော အစွန်းရှိသော ဤပြဿနာကို
သင်မေးသည်ရှိသော် ရဟန်းဂေါတမသည် နှစ်ဖက်
အစွန်းလွတ်အောင် မဖြေနိုင်၊ အပြစ်ကင်းအောင်
မပြောနိုင်ရာ” ဟုဆို၏။

အထက်မှာကောက်နုတ်တင်ပြခဲ့တာတွေ
ကတော့ ပိဋကတ်မြန်မာမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း
ထုတ်နုတ်ပြလိုက်တာပါ။ တစ်ခေါက်လောက်သေချာ

ထပ်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကောင်းကောင်း နားလည်နိုင်ပါတယ်။

ဆိုလိုတာတွေကို အကျဉ်းချုပ်-လိုရင်း တိုရှင်း ငါတို့ခေတ် ပြောနည်းမျိုး ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ နိဂဏ္ဍက-

“မင်းသားသွားကွာ၊ ရဟန်းကြီးဂေါတမကို ဝေဖန် ရှုတ်ချပစ်ချေစမ်း။မင်း နာမည်ကြီးသွားမယ် နော်”

“ဟာ-ကိုယ်တော် ဒီလောက် ပညာကြီးတဲ့ သူကို တပည့်တော်က ဘယ်လိုလုပ် ဝေဖန်ပြစ်တင် မလဲ”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ- အရှင်တို့ မြတ်စွာဘုရား ဆိုတာ၊ တစ်ဘက်သား စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ စကားမျိုးကို ပြောသလားလို့ မေးပစ်လိုက်၊ ပြောတယ်လို့ဆိုရင်- ဟာ. . . ဒါဖြင့် သာမန်လူနဲ့ အရှင်မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ဘာထူးလို့လဲ။ သာမန်လူအတိုင်းပါပဲလားလို့ပြောပြစ် လိုက်။ အဲဒီလိုမဖြေဘဲ တစ်ဘက်သား စိတ်ဆင်းရဲ အောင် မပြောဘူးလို့ ပြန်ဖြေလိုက်ရင် ဟင်. . . ဒါဖြင့် အရှင်ဘုရားက ဒေဝဒတ်ဟာ ငရဲမှာ တစ်ကမ္ဘာခံရ လိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒေဝဒတ်ခမျာ မှာ စိတ်မဆင်းရဲ ပေဘူးလားလို့ မေးလိုက်ကွာ။ ရှင်ကြီး

ဂေါတမ ထွေးလို့မရ မြို့လို့မရ ချောက်ကျပြီပေါ့ကွ။
နိဂဏ္ဌ အကွက်ဆင်လိုက်ပုံ မကောင်းပေဘူး
လား။

ဒါမျိုးကို ယုတ္တိဗေဒ (Logic) မှာဆိုရင်
(Dilemma) လို့ခေါ်တယ်။ ဘေးကျပ်နံကျပ် ပြဿနာ
ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်ဟာ မြန်မာ
လူမျိုးတွေကို ကိုးကွယ်ကျင့်သုံးမှု ကိုသာမက
ကျိုးကြောင်းကျကျ ကြံဆနည်းကိုလည်း သင်ပေး
ခဲ့တယ်လို့ပြောခဲ့တာပေါ့။ အခုဆိုရင်ပဲ စာဖတ်သူ
တစ်ယောက်အဖို့ 'ဒီပြဿနာကို ဘုရားဘယ်လို ကိုင်
တွယ်ဖြေရှင်းပါ့မလဲ' ဆိုတာမျိုး တွေးနေရပြီ။ တစ်
နည်းအားဖြင့် တွေးခေါ်မြော်မြင်မှု လျှို့ဝှက်သည်းဖို့
ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။

အဘယမင်းသားကလည်း ကောင်းပြီ လို့
ဝန်ခံလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့မှာတော့ ညနေ
စောင်းနေပြီမို့ နောက်တစ်နေ့မှပဲ မေးတော့မယ်လို့
ကြံစည်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းဖိတ်တယ်။ ဘုရားက
လက်ခံလိုက်ပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ ဘုရားလည်း
ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးရော မေးတော့တာပဲ။ ကောက်နုတ်
ချက်ကလေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။

သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်နေသော အဘယ
 မင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို “အရှင်ဘုရား မြတ်စွာ
 ဘုရားသည် သူတစ်ပါးမနှစ်သက်ဖွယ် မနှစ်ခြိုက်ဖွယ်
 ဖြစ်သော စကားမျိုးကို ပြောဆိုရာသလော” ဟု
 လျှောက်ထား၏။ “မင်းသား ဤစကားမျိုး၌
 တစ်ထစ်ချအားဖြင့် မဖြေကြားနိုင်” ဟု အမိန့်တော်မူ၏။
 “အရှင်ဘုရား ဤပြဿနာမေးမှု၌ နိဂဏ္ဌတို့ ပျက်စီး
 ကြလေကုန်ပြီ” ဟု လျှောက်၏။

အဘယမင်းသားပြောလိုက်တာကို ငါတို့
 ခုခေတ်လူငယ်တွေ စကားနဲ့ ပြောလိုက်ကြမယ်ဆိုရင်
 “ဟာ-ဒီလို မေးလိုက်မိတာ နိဂဏ္ဌတွေ လုံးလုံးကြီး ကွဲ
 တော့တာပဲ” ဆိုတာမျိုးပေါ့ ဘုရားကလည်း “နိဂဏ္ဌတို့
 ဘာပြုလို့ကွဲတာလဲ” လို့မေးပြန်တာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ
 အဘယမင်းသားက အကြောင်းစုံကို ပြန်ပြီး
 လျှောက်ထား ဝန်ခံတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဘယ
 မင်းသားရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ နို့စို့လူမမယ် ကလေးငယ်
 တစ်ယောက် ထိုင်နေတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက -

“အဘယမင်းသား-အဲဒီကလေးငယ်ဟာ
 လူကြီးတွေ အထိန်းတွေ အမှတ်မထင် သတိမမူ
 ခိုက်မှာ သစ်သားစဖြစ်စေ။ အိုးခြမ်းကွဲ ကျောက်စရစ်

ကို ဖြစ်စေ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်မယ် ဆိုပါတော့ သင် ဘာလုပ်မလဲ”

“အရှင်ဘုရား ကလေးငယ်၏ ဦးခေါင်းကို ခိုင်မြဲစွာကိုင်ပြီး သွေးစီးသံထွက် ဖြစ်စေဦးတော့ ကလေးငယ်ကို သနားသောအားဖြင့် ပါးစပ်ထဲက ပစ္စည်းကို လက်နှင့်ကော်ထုတ် ရပါတော့မည်ဘုရား”

အဲဒီတော့မှမြတ်စွာဘုရားက-

“မင်းသား ဤအတူပင် မဟုတ်မမှန်၊ အကျိုး စီးပွားနှင့်လည်းမစပ်၊ သူတစ်ပါးတို့လည်း မနှစ်သက် မနှစ်ခြိုက်၊ ထိုစကားမျိုးကို မြတ်စွာဘုရားသည် မပြော မဆို။ (၁)။

ဟုတ်မှန်၏၊ အကျိုးစီးပွားနှင့်ကားမစပ်၊ သူတစ်ပါးတို့လည်း မနှစ်သက်မနှစ်ခြိုက်။ ထိုစကားမျိုး ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည်မပြောမဆို။ (၂)။

ဟုတ်မှန်၏။ အကျိုးစီးပွားနှင့်လည်း စပ်၏ သူတစ်ပါးတို့ကား မနှစ်သက် မနှစ်ခြိုက်။ ထိုစကားမျိုး ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် အခါအားလျော်စွာ ပြောဆို၏။ (၃)။

မဟုတ်မမှန်၊ အကျိုးစီးပွားနှင့်မစပ်၊ သူ တစ်ပါးတို့ကား နှစ်သက်နှစ်ခြိုက်၏။ ထိုစကားမျိုး

ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် မပြောမဆို။ (၄)။
ဟုတ်မှန်၏။ အကျိုးစီးပွားနှင့်မစပ်၊ သူတစ်ပါး
တို့ကား နှစ်သက်နှစ်ခြိုက်၏။ ထိုစကားမျိုးကိုလည်း
မြတ်စွာဘုရားသည် မပြောမဆို။ (၅)။

ဟုတ်မှန်၏။ အကျိုးစီးပွားနှင့်လည်း စပ်၏။
သူတစ်ပါးတို့လည်း နှစ်သက်နှစ်ခြိုက်၏။ ထိုစကား
မျိုး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အခါအားလျော်စွာ
ပြောဆို၏။ (၆)။

ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းကား အဘယ်ကြောင့်နည်း။
မင်းသား မြတ်စွာဘုရားအား သတ္တဝါတို့ကို အစဉ်
သနားခြင်း ရှိသောကြောင့်တည်း။” ဟုမိန့်တော်မူ၏။

အဲဒီမှာတော့ အဘယမင်းသားဟာ အတော်
လေးကို ကျေနပ်နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်သွားပါတယ်။
နောက်ပြီး ချက်ခြင်းမဆိုင်းမတွ ကောက်ကာငင်ကာ
ဖြေလိုက်တာကိုလည်း အံ့ဩသွားဟန် တူပါတယ်။
ဆက်ပြီး လျှောက်ထားတာက -

“အရှင်ဘုရား-ပညာရှိ ရှင်ဘုရင်တွေ၊ ပညာရှိ
ပုဏ္ဏားတွေ၊ ပညာရှိ သူကြွယ်တွေ၊ ပညာရှိ ရဟန်း
တွေဟာ ပြဿနာတွေကို သေချာစီစဉ် ကြံဆပြီးမှ
အရှင်ဘုရားဆီ လာပြီးမေးကြ မြန်းကြတာပါ။ အရှင်

ဘုရားက သူတို့ဟာ ဒီပြဿနာတွေကို လာပြီးမေးကြ လိမ့်မယ်။ အဲဒီလို မေးလာရင် ငါက ဒီလို ဖြေလိုက်မယ် ဆိုတာမျိုး ကြိုတင်ကြံဆထား ပါသလား၊ ဒါမှမဟုတ် မေးလိုက်တော့မှ ဉာဏ်ထဲမှာ ထင်ပေါ်လာတာပါလား ဘုရား”

ဘုရားဖြေလိုက်ပုံ ဥပမာလေးက သိပ် ကောင်းတာပဲ။ ကြည့်ပါဦး -

“ကောင်းပြီ အသင်မင်းသား။ ငါက သင့်ကို မေးဦးမယ်။ သင်ဟာ ရထားတစ်စီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တွေကို ကောင်းကောင်းကြီး သိမယ်လို့ ထင်တယ်။ သိရဲ့လား”

“မှန်ပါသိပါတယ်ဘုရား”

“ဒါဖြင့်ရင် တစ်ပါးသူတစ်ယောက်ယောက်က ရထားရဲ့ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုကို မေးလိုက်ရင် သင်မင်းသားက သူကဒါကိုမေးရင် ငါကဒီလိုဖြေ လိုက်မယ်လို့ ကြိုတင် ကြံဆထားသလား၊ မေးလိုက်တဲ့ ခဏမှာ ဉာဏ်မှာထင်မြင်သလား”

“အရှင်ဘုရား -တပည့်တော်ဟာ ရထားအ တတ်ကိုလည်း တတ်ပါတယ်၊ ရထားရဲ့အင်္ဂါအစိတ် အပိုင်းတွေကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာမှကြိုတင်ကြံဆနေဖို့မလိုတော့ပါ။ မေး

လိုက်တဲ့ခဏမှာ ဉာဏ်မှာ ထင်မြင်ပါတယ်ဘုရား”

“မင်းသား မြတ်စွာဘုရားဟာ သိစပ်မြင်နဲ့တဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရရှိပြီးဖြစ်တာမို့ သင်မင်းသားဟာ ရထားရဲ့ အစိပ်အပိုင်းကို မေးတဲ့ခဏမှာ ဖြေနိုင်သလို မြတ်စွာဘုရားဟာ ဖြေနိုင်ခြင်းဖြစ်ပေတယ်”

“အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရား မိန့်ကြားတော်မူ ခဲ့တဲ့ သဘောတရားတွေဟာ တကယ့်ကို အံ့ဩ လောက်အောင် ကောင်းမွန်ပါပေတယ်။ တကယ့်ကို ဘဝင်ကျကျ ကျေနပ်လောက်ပါတယ်။ အရှင်ဘုရား ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး တပည့်တော်ကို ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာလို့ မှတ်ယူတော် မူပါဘုရား”

မင်းတို့ ငါတို့တတွေက ပိဋကတ်လို့ဆို လိုက်ရင် ကုသိုလ်တရား ပွားများကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ဆိုတာမျိုးတွေ လောက်သာ သိမှတ် နေခဲ့ကြတာ။ ငါးရဲ့ငါးဆယ်လို၊ ဇာတ်တော်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့လို ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေလို့ပဲ ယောင်ဝါးဝါး ထင်မှတ် နေခဲ့ကြတာ။ လက်ရှိဘဝ လောကီ အောင်မြင်ရေး အတွက်လည်း အထောက်အပံ့ ဖြစ်နေတဲ့ ‘တက်ကျမ်းကြီး’ တွေပါလားဆိုတာ မေ့နေ

ခဲ့ကြတယ်။ အောင်မြင်မှုအတွက် သာမက ဘဝမှာ ဘယ်လို နေသွားသင့်တယ်ဆိုတဲ့ လမ်းညွှန်ချက်ကြီး တွေလည်း ပိဋကတ်တော်မှာ ပါနေတယ် ဆိုတာကိုပါ သတိမပြုမိ ကြတော့ဘူး။

အထက်မှာ ထုတ်ပြလိုက်တဲ့ အဘယရာဇ ကုမာရသုတ်ကို ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ ကြည့်လိုက် မယ်ဆိုရင် အားပြိုင်မှုလည်း ပါတယ်။ လျှို့ဝှက်သည်း ဖိုမှုလည်း ပါတာကြောင့် ရှေ့ဘာဖြစ်မလဲ (ဘုရားရှင် က ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ) ဆိုတာ သိချင်စိတ်ကိုလည်း လှုံ့ဆော်ပေးလိုက် သေးတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ စာဖတ်သူ ဘဝင်ကျလောက်အောင် လှလှပပ အဆုံး သတ်သွားသေးတယ်။ အဘယကုမာရ မင်းသားဟာ နိဂဏ္ဌရဲ့ နည်းလမ်း ပေးချက်အရ ဘုရားကို ‘ချဲ့’ ဖို့ လာလိုက်တာ နောက်ဆုံး ဘုရားရဲ့ ဥပါသကာကို ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ဝတ္ထုသဘောတရား အရဆိုရင် ရည်ရွယ်ချက် ပြောင်းပြန်ဖြစ်ခြင်း (Reversal of Intention) ပေါ့။

ဘုရားရှင်ရဲ့ ‘စကားခြောက်ခွန်း၊ လူ၌ထွန်း၊ လေးခွန်းကိုပယ်’ ဆိုတဲ့ လမ်းညွှန်မှု (ဘုရားရှင် ကျင့်သုံးမှု) ကို သေချာ တွေးကြည့်လိုက်မယ် ဆိုရင် ငါတို့ စာရေးဆရာတွေဟာ ဘယ်လို စာမျိုးတွေကို

သာလျှင် ရေးသင့်တယ် ဆိုတာကိုပါ ချင့်ချိန်လာနိုင်
စေတယ်လို့ ပြောလိုက်ချင်မိတယ်။ ပရိသတ်တွေ
ကြိုက်ပါရဲ့၊ ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ စာဖတ်သူတွေ
အတွက်လည်း ဘာကျေးဇူးမှမရှိဘူးဆိုတဲ့ စာရေး
ဆရာတွေရဲ့ဘဝဟာ အချည်းနှီးသောဘဝတွေ ဖြစ်နေ
မှာပဲလို့ ဘုရားရှင်ရဲ့ စာပေဝေဖန်ရေးပေတံနဲ့ ကိုယ့်ကို
ကိုယ်တောင် တိုင်းတာမိစိတ် ပေါ်လာစေပါတယ်။

ပိဋကတ်တော်ဟာ ချစ်စရာ၊ ရိုသေစရာ
မကောင်းပေဘူးလား။ ။
(မိုးဂျာနယ်၊ အတွဲ(၉)၊ အမှတ်(၄)၊ ၁၉၉၉၊ ဧပြီလ။)

ယန္တရားဆိုတာ

ပစ္စည်းတစ်ခုနဲ့တစ်ခု (ခွေးသွားစိတ် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု)

ဆက်စပ်လှုပ်ရှားနေတာ မဟုတ်လား။

ဒီတော့ အကျိုးတွေ့ရင်အကြောင်းကို

ရှာရမှန်းသိတာ၊ ယန္တရားလှုပ်ရှားမှုကို

မြန်မြန်နားလည်နိုင်တာ

ပိဋကတ်တော်ရဲ့ကျေးဇူးလို့ ဆိုလိုက်ရင်

မသင့်ပေဘူးလား။

ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ် (၁)

ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ်' ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို မြင်လိုက်တော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားကိုဟော မှာလားလို့ မထင်လိုက်ကြလေနဲ့။ ဟောမှ မဟော တတ်တာ။ မင်းတို့ကျောင်းသား လူငယ်တွေနဲ့ ပတ်သက်နေတာကလေးတွေကိုဆင်ခြင်ကြစေချင်လို့ 'မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ' ထဲက ထုတ်ပြလိုက်မှာပါ။

မြတ်စွာဘုရားက ဘဂ္ဂတိုင်း၊ သုဿမာရ ဂီရမြို့၊ ပဲစင်းငုံတောမှာ သီတင်းသုံးနေခိုက် ဗောဓိ မင်းသားက 'ကောကနာဒ' လို့ခေါ်တဲ့ သူ့အိမ်တော် အသစ် စက်စက်ကြီးမှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ကြွရောက် ပါရန် ပင့်ဖိတ်တယ်။ ဆွမ်းကပ်ပြီးတဲ့အခါ တရားဆွေး နွေး လျှောက်ထားမေးမြန်းတယ်။ဗောဓိမင်းသားက-

“မြတ်စွာဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော် စိတ်တွင် 'ချမ်းသာကိုရင်းနှီးပြီး ချမ်းသာကိုမရနိုင်၊ ဆင်းရဲကို

ရင်းနှီးမှသာ ချမ်းသာကိုရနိုင်တယ်’ လို့ထင်နေ မိပါတယ်ဘုရား”

“အသင်မင်းသား၊ ချမ်းသာကို ရင်းနှီးပြီး ချမ်းသာကိုမရနိုင်၊ ဆင်းရဲကိုရင်းနှီးမှသာ ချမ်းသာကို ရနိုင်ပေတယ်။ ငါဘုရားသည်ပင်လျှင် ထိုကဲ့သို့သော အကြံရှိသောကြောင့် ပျိုမှစ်သေးသော အရွယ်၌ ပင်လျှင် စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဟူသမျှကိုစွန့်၍ ဆင်းရဲကို ရင်းနှီးကာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရှာခဲ့ပေတယ်”

မြတ်စွာဘုရားက သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရအောင် အဘယ်မျှ အဆင်းရဲအပင်ပန်းခံခဲ့ရပုံကို အကျယ်တဝင့် ဟောပါတယ်။ မင်းတို့ကို ပဓာနထား ပြီး ပြောချင်တဲ့ အပိုင်းက ခုမှရောက်လာတာပါ။ ဗောဓိ မင်းသားနဲ့ မြတ်စွာဘုရား ပြောဟော ဆွေနှွေးကြပုံကို နားထောင် ကြည့်ပါ။

“အရှင်မြတ်စွာဘုရား။ လူတစ်ယောက်ကို အရှင်ဘုရား၏ မဂ်ဖိုလ်ပညာသင်ပေးရင် ဘယ် လောက်ကြာမှ တတ်မြောက်နိုင်ပါသလဲ ဘုရား”

“သင်မင်းသား-သင်မင်းသားသည် ဆင်စီး ချွန်းကိုင်အတတ်ကို တတ်တယ်မဟုတ်ပါလား”

“တတ်ပါတယ်ဘုရား”

“တစ်ပါးသူကိုကော သင်ပေးနိုင်ပါသလား”

“သင်ပေးနိုင်ပါတယ်ဘုရား”

“ကောင်းပြီ-လူတစ်ယောက်ကို ဆင်ချွန်း
ကိုင်အတတ်ကို သင်ပေးရမယ်။ အဲဒီလူက ယုံကြည်
မှုလည်းမရှိ၊ အနာရောဂါထူလျက် ကျန်းမာရေးလည်း
မကောင်း၊ ဟန်ဆောင် မာယာများလျက် ရိုးသားမှု
လည်းမရှိ၊ ပျင်းရိလျက် လုံ့လလည်းမရှိ၊ ဉာဏ်လည်း
မရှိ၊ ထိုသူကိုသင်မင်းသား ဆင်စီးချွန်းကိုင် အတတ်ကို
သင်ပေးနိုင်ပါမည်လား”

“အရှင်ဘုရား-အရှင်ဘုရား ပြောပြသွားတဲ့
အင်္ဂါရပ်တွေထဲက တစ်ခုခုနဲ့ပြည့်စုံနေရင်တောင်
ဆင်စီးလည်းမတတ်နိုင်ပါ။ ချွန်းကိုင်လည်းမတတ်နိုင်
ပါ။ အင်္ဂါငါးရပ်လုံး စုံနေရင်တော့ ဆိုဖွယ်မရှိတော့ပါ
ဘုရား”

“အသင်မင်းသား-ဒါဖြင့်ရင် လူတစ်ယောက်ကို
ဆင်စီးချွန်းကိုင်အတတ် သင်ပေးရမယ်။အဲဒီသူက
ယုံကြည်မှုလည်း ရှိတယ်ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်၊
ပရိယာယ်မများ ရိုးသားတယ်၊ လုံ့လဝီရိယလည်း
ရှိတယ်၊ ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင်
ကော”

“အရှင်ဘုရား-အဲဒီ အင်္ဂါရပ်တွေမှာ တစ်ခု
လောက်ပါရင်တောင် တပည့်တော် တတ်အောင်

သင်ပေး နိုင်ပါတယ် ဘုရား။ အင်္ဂါရပ် ငါးပါးလုံး ပြည့်စုံ ရင်တော့ ဆိုဖွယ်မရှိတော့ပါဘုရား”

“အသင်မင်းသား-ငါဘုရား ဆုံးမအပ်သော သူဟာလည်း၊ ငါရဲ့ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ တရားတော်ရဲ့ဂုဏ် ကျေးဇူးကို တကယ်တန်း သဒ္ဓါယုံကြည်တယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား အားထုတ်နိုင်အောင်လည်း ကျန်းမာ တယ်၊ ပရိယာယ် ဟန်ဆောင်မှုမရှိ ရိုးသားတယ်၊ တက်ကြွ ထက်သန်တဲ့ လုံ့လဝီရိယရှိတယ်၊ ကျိုး ကြောင်းဆင်ခြင်နိုင်သော ဉာဏ်လည်းရှိတယ်၊ အဲဒီ အင်္ဂါငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံသူဖြစ်ရင် ခုနစ်နှစ်ကျင့်လျှင် တရားထူးကို ရနိုင်တယ်၊ ခြောက်နှစ်ကျင့်လျှင် တရားထူးကို ရနိုင်တယ်။ ငါးနှစ်ကျင့်လျှင်၊ တစ်နှစ် ကျင့်လျှင် တရားထူးကိုရနိုင်တယ်။ သင်မင်းသား ခုနစ်လကျင့်လျှင်၊ ခြောက်လကျင့်လျှင်၊ တစ်လ ကျင့်လျှင် တရားထူးကို ရနိုင်တယ်။ သင်မင်းသား ခုနှစ်ရက်ကျင့်လျှင်၊ ခြောက်ရက်ကျင့် လျှင်၊ တစ်ရက် ကျင့်လျှင်၊ တရားထူးကို ရနိုင်တယ်။ နံနက်တွင် ဆုံးမလိုက်သည်ရှိသော် ညဉ့်ဦးတွင် တရားထူးကို ရနိုင်တယ်၊ ညဉ့်ဦးတွင်ဆုံးမလိုက်သည် ရှိသော် နံနက်တွင် တရားထူးကို ရနိုင်တယ် အသင် မင်းသား”

“အရှင်ဘုရား-အလွန်ထူးခြား အံ့ဩဖွယ်
ကောင်းလှပါပေတယ် ဘုရား”

အဲဒါ ‘ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ်’ ထဲက
ကောက်နှုတ်ချက်ကလေးပါပဲ။ မကြာခင်မှာ နွေရာသီ
ကျောင်းပိတ်ရက် ကုန်ဆုံးလို့ ကျောင်းပြန် တက်ကြရ
တော့မယ်။ ဆင်စီးအတတ်၊ ချွန်းကိုင်အတတ်ကို
သင်ကြရတော့မယ်။ ဘယ်လိုကျောင်းသားမျိုးအဖြစ်
ကျောင်းထဲ ဝင်ကြမလဲ။ ဆက်ကြသေးတာပေါ့။
(ဈေးကွက်ဂျာနယ်၊ အမှတ်(၆၅)၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်။)

“ ချမ်းသာခြင်းကိုရင်းနှီးပြီး ချမ်းသာကို မရနိုင်၊
ဆင်းရဲကိုရင်းနှီးမှသာ ချမ်းသာကိုရနိုင်ပေတယ်။

ငါဘုရားသည်ပင်လျှင်

ထိုကဲ့သို့သော အကြံရှိသောကြောင့်

ပျိုမှစ်သေးသော အရွယ်၌ပင်လျှင်

စည်းစိမ်ချမ်းသာဟူသမျှကို စွန့်၍

ဆင်းရဲကိုရင်းနှီးကာ

နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရှာခဲ့ပေတယ်။”

မောမိရာဇ ကုမာရသုတ် (၂)

“ချမ်းသာကို ရင်းနှီးပြီး ချမ်းသာကို မရနိုင်၊ ဆင်းရဲကို ရင်းနှီးမှ ချမ်းသာကို ရနိုင်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားကို ဗောဓိရာဇကုမာရ မင်းသားက လျှောက်ထားတယ်။ မြတ်စွာဘုရားသခင်က အဲဒီ အယူအဆကို လက်ခံတယ်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်သည်ပင် လျှင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လိုချင်တာကြောင့် ဒုက္ခရ စရိယာအကျင့်ကြီးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ခြောက်နှစ် တိုင်တိုင် ကျင့်တော်မူခဲ့ရကြောင်း ဝန်ခံတော်မူတယ်။

ဆင်းရဲခြင်းကို ရင်းနှီးမှသာ ချမ်းသာခြင်းကို ရနိုင်ကြောင်း မင်းတို့ ငါတို့ မသိကြဘူးလားဆိုတော့ သိတော့သိနေကြသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့တစ်တွေ သိနေကြတာက ရစ်သီရစ်သီ ရိပ်မိနေကြတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ အခိုင်အမာ ပြတ်ပြတ်သားသား သိနေကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ‘ဆင်းရဲခြင်း အရင်း အနီး မြှုပ်နှံ’ တဲ့အခါမှာ တွန့်တိုနေတတ် ကြတာပေါ့။

ထပ်ပြီးရှင်းပြလိုက်ပါရစေဦး။

ဆိုကြပါစို့-မင်းတို့ စာမေးပွဲအတွက် ကြိုးစားကြတယ်။ ကြိုးစားရမယ်ဆိုတာကိုလည်း သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ပျင်းတယ်။ ဝီရိယမကောင်းဘူး။ အပျော်အပါးဘက်ကို စိတ်လည်လည် သွားတတ်တယ်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းကို အားကြီးမာန်တက် မခံယူချင်ကြဘူး။ ငါဟာ ချမ်းသာခြင်းအတွက် အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံနေခြင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ အားကြီးမာန်တက်မလုပ်ဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ‘ဆင်ရဲခြင်းကို ရင်းနှီးမှသာလျှင် ချမ်းသာခြင်းကိုရနိုင်တယ်’ ဆိုတာကို ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး လက်ခံထားမိလို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိသာမနေပေဘူးလား။

ဒီသဘောကို ပေါ့ပေါ့ဆဆတော့ သိနေကြတာပါပဲ။ ‘အနာမခံ အသာမစံရ’ ‘နေရိပ်အလာ နေပူကစောင့်’ ‘ကျောပူမှဝမ်းအေး’ ‘တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ပြေးမလဲ’ ဆိုတဲ့ စကားပုံတွေဟာဆင်းရဲခြင်းကို အရင်းအနှီး ပြုကြမယ်ဆိုတာကို သတိပေးနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သိတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ သိနေကြတာ။ အဲဒါကို အလေးအနက် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အသိဖြစ်အောင် အားထုတ်ယူကြရလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုလုပ်

ယူမလဲ။ လုပ်ချင်ရင် မခက်လှဘူးလို့ ပြောချင်ပါတယ်။
 ကျောင်းတက်ရတာ၊ စာကျက်ရတာ ပင်ပန်း
 နေပြီ၊ စိတ်ပျက်နေပြီ၊ အားလျှော့ချင်နေပြီ ဆိုတာမျိုး
 ဖြစ်လာလိုက်ရင် ‘ငါဟာ အားလျှော့ချင်လာပြီ၊ သတ္တိ
 ကုန်ချင်လာပြီ၊ လူညံ့ဖြစ်လာနေပြီ’ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
 အတိအလင်း စွပ်စွဲပစ်လိုက်ပါ။ ရှုတ်ချပစ်လိုက်ပါ။
 လူတိုင်းဟာ တစ်ပါးသူက အထင်သေးမှာကို
 သိပ်ကြောက်တယ်။ တစ်ပါးသူတွေက အထင်သေးမှာ၊
 ရှုတ်ချမှာကို ကြောက်သလို ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်
 သေးမှာကိုလည်း ကြောက်ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
 ကိုယ့်ကိုကိုယ် အတိအလင်း မစွပ်စွဲကြဘူး၊ မရှုတ်ချ
 ကြဘူး၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ‘ညာ’ နေ တတ်ကြ
 တယ်။ အဲဒါကြောင့် ညံ့မှန်းမသိ ညံ့သွားတတ်ကြ
 တယ်။ ဒီတော့-ငါဟာ စိတ်အားသတ္တိညံ့သွားပြီ’ လို့
 ကိုယ့်ကိုကိုယ် အတိအလင်း စွပ်စွဲရှုတ်ချတတ်အောင်
 အကျင့်လုပ်ပါ။

အဲဒါတော့မှ-‘ငါဟာ ချမ်းသာကြီးမြင့်မှု
 အတွက် ဆင်းရဲခြင်းအရင်းအနှီးကို မြှုပ်နှံနေတယ်’ လို့
 မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးလိုက်ပါ။ အတိအလင်း
 အားပေးလိုက်ပါ။ ငါတို့တတွေဟာ မိမိကိုယ် မိမိ
 အားပေးတဲ့ အလေ့အထ ရှိကြပြီးသားပါ။ တစ်ခုခုကို

အားစိုက်ခွန်စိုက် လုပ်တဲ့အခါမျိုးမှာ ‘ကိုင်းကွာ-မှတ်ကရော’ ဆိုတာမျိုးတွေ မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးတဲ့ စကားတွေပဲ မဟုတ်လား။

အခုပြောခဲ့တာတွေက ကျောင်းသားလူငယ်တွေအတွက် ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းသားလူငယ်တွေနဲ့သာ ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ လူငယ်တိုင်းနဲ့ဆိုင်ပါတယ်။ မင်းဟာ မော်တော်ကား စက်ပြင် သင်နေတဲ့သူ ဖြစ်ရင်လည်း ဆင်းရဲခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်းကို ‘အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံနေတယ်’ လို့ သဘောထားလိုက်ပေါ့။ ကွန်ပျူတာ၊ စာရင်းကိုင်မှတ်စုတွေကို ဖတ်ရလွန်းလို့ ခေါင်းတွေ နောက်နေရင်လည်း ‘အရင်းအနှီးတွေ မြှုပ်နှံနေတယ်’ လို့အားတင်းပစ်လိုက်ပေါ့။ ဘာကိုပဲလုပ်လို့ ဆင်းရဲနေသည်ဖြစ်စေ အဲဒီသဘောတရားကို ခေါင်းထဲမှာစွဲထားလိုက် ပြီး အားတင်းပစ်လိုက်ပေါ့။ အရေးကြီးတာက **“ဆင်းရဲခြင်းကို ရင်းနှီးခြင်းအားဖြင့်သာလျှင်ချမ်းသာခြင်းကို ရနိုင်တယ်”** ဆိုတဲ့ ပုံသေတရားကြီးကို ခိုင်ခိုင် မာမာ နိုးနိုးကြားကြား လက်ကိုင်ထားမိဖို့ ဖြစ်ပါ တယ်။

“ဒါဖြင့် မိဘအရှိန်အဝါကြောင့်၊ အမွေအနှစ်ကြောင့် ချမ်းသာလာသူတွေ ကျတော့ကော ခင်ဗျာ”လို့

မေးစရာရှိပါတယ်။ သူတို့လည်း အဲဒီစည်းစိမ်ကို ခိုင်မြဲ စေချင်ရင် ဆင်းရဲခြင်းကို အရင်းအနှီး လုပ်ရပြန်တာ ပါပဲ။ အဲဒီလို မလုပ်ရင် ပြုတ်သွားကြတာပဲ။

မျက်မှောက် ကာလမှာဖြစ်စေ၊ အတိတ်က ဖြစ်စေ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ချမ်းသာ ကြီးမြင့်သူတိုင်းဟာ တစ်ချိန်က ဆင်းရဲခြင်းအရင်းအနှီးကို မြှုပ်နှံခဲ့ရ ဖူးတယ် ဆိုတာတော့ တစ်စက်ကလေးမျှ ယုံမှား မရှိကြလေနဲ့။

ကိုင်း-မင်းဟာ လက်ရှိပစ္စက္ခကာလမှာ ဆင်းရဲနေသလား၊ ချို့တဲ့နေသလား၊ ပင်ပန်းနေ သလား။ စိတ်ထင်တိုင်း မပေါက် ဖြစ်နေသလား။ ဘယ် လောက် ဆင်းရဲဆင်းရဲ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းပင်ပန်း ‘ချမ်းသာမှုအတွက် အရင်းအနှီးမြှုပ်နှံနေတယ်’ လို့ သဘောထားပြီး ‘စိတ်ခါးတောင်းကျိုက်’ လိုက်စမ်းပါ လို့ပြောလိုက်ပါရစေတော့။ ‘ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ်’ ကိုဆက်ပါရစေဦး။ ။

(ဈေးကွက်ဂျာနယ်၊ အမှတ်(၆၆)၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်။)

မောမိရာဇကုမာရသုတ် (၃)

ဗောဓိမင်းသားရဲ့ ဆင်စီးချွန်းကိုင်အတတ်
ပညာ၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်ရဲ့ မဂ်ဖိုလ်အတတ်ပညာ
တို့ကို သင်ယူတတ်မြောက်ဖို့ အခြေခံလိုအပ်ချက်
တွေကို ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် **(၁) ယုံကြည်မှုရှိခြင်း**
(၂) ပညာကိုသင်ယူနိုင်လောက်အောင် ကျန်းမာရေး
ကောင်းခြင်း (၃) ရိုးသားခြင်း (၄) လုံ့လဝီရိယရှိခြင်း
(၅) ဉာဏ်ရှိခြင်း တို့ဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေကို တွေ့ရ
ပါမယ်။

မင်းတို့ ဘာပညာကို သင်ယူနေသလဲ။
ကျောင်းပညာကို သင်နေတာလား။ ပြင်ပသက်မွေးမှု
ပညာ တစ်ရပ်ရပ်ကို သင်ယူနေတာလား။ ဘာပညာကို
သင်နေသည်ပဲဖြစ်စေ၊ အဲဒီပညာကို တကယ့်ကိုယ့်ယ့်
ကြည်ကြည် နှစ်နှစ်သက်သက် လိုချင်နေတာဟုတ်ရဲ့
လား၊ မင်းကို သင်ပေးနေတဲ့ ဆရာဟာ အဲဒီပညာကို
တကယ်တတ်တာ အမှန်ပဲလို့ ယုံကြည်ရဲ့လား။ အဲဒါ

ကို ပြန်ပြီးစစ်ဆေးသင့်ပါတယ်။ ပြင်ပ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပညာ တစ်ခုခုကို သင်ယူနေတဲ့လူငယ် တွေကတော့ များသောအားဖြင့် ဘဝတိုက်ပွဲဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတာ ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးမှာကို စိုးစိုးထိတ်ထိတ် ရှိနေတတ်ကြလေတော့ ပညာကို လိုလိုချင်ချင် ရှိကြတာများတယ်။ ခက်နေ တာက မင်းတို့ ကျောင်းသားလူငယ်တွေပါပဲ။

မင်းတို့ ငါ့ကို စိတ်မကွက်ကြနဲ့ ၊ ရက်ရက် စက်စက်ပဲ ပြောလိုက်ပါရစေ။ မင်းတို့ဟာ စာမေးပွဲ ဆိုတာလောက်ကိုပဲ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်နေကြတာ၊ ‘ဘဝကိစ္စ’ လို့ ထည့်ကို တွက်ရကောင်းမှန်း မသိကြ ဘူး။ ဒီတော့ ယုံကြည်မှုဆိုတာကို ရှာလို့မတွေ့ရ တော့ဘူး။

ဒါဖြင့် ကျောင်းစာကိုပဲ ယုံယုံကြည်ကြည် ကြိုးစား ဆည်းပူးနေသူတွေကော မရှိဘူးလားလို့ မေး စရာရှိပါတယ်။ ရှိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် သူတို့ကြိုးစား သင်ယူနေကြပုံဟာ ပညာကို ခုံခုံမင်မင် နှစ်သက်လို့ ကြိုးစားနည်းမျိုး မဟုတ်ပြန်ဘူး။ လိမ္မာတဲ့ကျောင်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ ကြိုးစားနည်းမျိုးသာ ဖြစ်နေတတ် တယ်။ သက်ဆိုင်ရာပညာ (ဘာသာရပ်) ကို တကယ် ချစ်သွားတဲ့ ကျောင်းသားလူငယ်တွေကတော့

တကယ်ကို ပေါက်မြောက်အောင်မြင်သွားကြတာပါပဲ။
အဲဒီလို ကျောင်းသားမျိုးတွေကိုတော့ တက္ကသိုလ်
အဆင့်မှာ တွေ့ရလေ့ရှိတတ်ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ-ဘယ်ပညာကို ဘာ
ကြောင့်ပဲ သင်နေသည်ဖြစ်စေ ယုံယုံကြည်ကြည် သင်
နေဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်။ ပြောရင်းသတိရတာ
လေးတစ်ခုကို ထည့်ရေးလိုက်ရဦးမယ်။ တစ်နေ့က
လမ်းဘေးက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဗယာကြော်ဆိုင်က
သုံးဆယ်ဖိုးလောက် ဝယ်လာခဲ့ပြီး လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်မှာ စားပါတယ်။ ပေါ့ရွတ်ရွတ်နဲ့ မကောင်းလိုက်တဲ့
ဗယာကြော်၊ ဆားလုံးဝမပါဘူး လို့တောင် ထင်မိတယ်။
မဆလာနဲ့ကလေး ဘာလေးတောင် ကောင်းကောင်း
မရဘူး။ ဖြစ်သလို ကြော်ရောင်းနေတာနဲ့ တူပါတယ်။
ဗယာကြော် ရောင်းပြီဆိုတဲ့နောက်မှတော့ ဗယာကြော်
ပညာကို တတ်နိုင်သမျှ ဆည်းပူးရမှာပေါ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ
အဲဒီ ဗယာကြော်သမားဟာ ဘယ်တော့မှ ကြီးပွားမှာ
မဟုတ်ဘူးလို့ အောက်မေ့မိတယ်။

နောက်တစ်ချက်က **ကျန်းမာရေး** ပဲ။ လူငယ်
တွေဟာ 'ကျန်းမာရေး' ကို အလကားရတဲ့ပစ္စည်းဆိုပြီး
တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း မသိကြဘူး။ ဒါပေမယ့်
ဘဝမှာ အဲဒါလောက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး။

မသိတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လူငယ်တိုင်း သိကြပါတယ်။ မကျန်းမာရင် မင်းတို့လူငယ်ဘဝမှာ ရည်းစား တောင်ထားဖို့ မလွယ်လှဘူး။ ဘဝအောင်မြင်မှု ဘာညာဆိုတာတွေကို စကားတောင် မစပ်လေနဲ့တော့။

“ရေမချိုးလို့သေတဲ့ မသာ မရှိဘူး။ ရေချိုးလို့ သေတဲ့ မသာပဲရှိတယ်” ဆိုတဲ့ ဟာသဆန်ဆန်စကားကို ကြားဖူးကြပါလိမ့်မယ်။ ငါကတော့ ထပ်ပြီးဖြည့် လိုက်ချင်ပါသေးတယ်။ ငတ်လို့ သေတဲ့မသာ အလွန် ကိုရှားပါတယ်။ စားလို့သေတဲ့ မသာက ပိုများတယ်။ အဲဒါကို သတိထားကြဖို့ လိုပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကား ပုံလေးတစ်ခုကို သတိရလာလို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ "Most people are digging their graves with fork and spoon." လူတွေဟာ သူတို့ သင်္ချိုင်းကို ဇွန်း၊ ခက်ရင်းနဲ့ တူးကြတာများ တယ်တဲ့။

နောက်ပြီး ငါတို့ လူသတ္တဝါတွေမှာ စားစရာ သတ်သတ် မှတ်မှတ် မရှိကြဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေမှာ ဆိုရင် နွားက မြက်ကိုစားမယ်။ ကျားက အသားကို စားမယ် ဆိုတာမျိုး သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှိကြတယ်။ ကိုယ်စားရမှာ မဟုတ်ရင် မစားဘူး။ ဒါကြောင့် တိရစ္ဆာန်လောကမှာ (အထူးသဖြင့် လူနဲ့မနီးတဲ့ တိရစ္ဆာန်လောကမှာ) ဆေးဆရာမရှိဘဲ ကျန်းမာ

နေတတ် ကြတာပဲ။ လူကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့။
 အမျိုးစုံကို လုပ်စားကြတာ။ ကြံကြံစည်စည် လုပ်ပြီး
 ဘိန်းတောင် စားလိုက်သေး။ သောက်စရာ ဆိုရင်
 လည်း ပြောနေစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး။ စားရုံ
 သောက်ရုံမကဘူး၊ ရှုစရာတောင် အမျိုးမျိုးလုပ်လိုက်
 ကြသေးတာပဲ။ ရောဂါတွေ အသစ်အဆန်းတွေ
 ပေါ်ပေါက် လာလိုက်တာ ဆေးပညာ သုတေသီတွေ
 ဆိုရင် နောက်က လိုက်လို့ မမီနိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေ
 တော့တာပဲ။ စားလို့ ပေါ်လာတဲ့ ရောဂါဆန်းတွေ
 မဟုတ်ဘူးလား။

ဒီတော့ မင်းတို့တတွေလည်း ဘဝမှာ
 အောင်မြင် ကြီးပွားချင်ရင် ဇွန်းခက်ရင်းလေးတော့ဖြင့်
 မှန်မှန်ကန်ကန် သုံးစွဲတတ်အောင် သတိပြုပါလို့
 တိုက်တွန်းစကား ဆိုလိုက်ရပါတယ်။ ဆက်ကြသေး
 တာပေါ့။ ။

(ဈေးကွက်ဂျာနယ်၊ အမှတ်(၆၇)၊ ၁၉၉၈။)

"Most people are digging their graves
 with fork and spoon."

မောမိရာဇကုမာရသုတ် (၄)

ဗောဓိမင်းသားရဲ့ ဆင်စီးချွန်းကိုင်အတတ်၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ မဂ်ဖိုလ်ပညာကို ဆည်းပူးနိုင်ဖို့ ယုံကြည်မှု ရှိခြင်း၊ ပညာကို ကောင်းစွာ ဆည်းပူးနိုင်လောက် အောင် ကျန်းမာရေး ကောင်းခြင်းဆိုတာတွေကို ရှေ့ ပိုင်းမှာရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီတစ်ပတ်မှာတော့ဖြင့် **‘ရိုးသား ခြင်း’** ဆိုတဲ့ အရည်အချင်းကို ဆက်ပြီးရေးပါတော့ မယ်။ ကြောက်ခမန်း လန့်ခမန်း ခက်ခဲတဲ့ အရည် အချင်း တစ်ခုပါပဲ။

ပါဠိတော် မြန်မာပြန်မှာပါတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ မိန့် ကြားချက် မူရင်းအတိုင်းရေးရရင် **“ဟန်ဆောင် လှည့်ပတ်ခြင်းမရှိ ဆရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ၎င်း၊ ပညာရှိသောသီတင်းသုံးဖော်တို့ ထံ၌၎င်း ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း မိမိကိုယ်ကို ထင်စွာပြု၏”** လို့ ဆိုပါတယ်။

မင်းတို့ ငါတို့ နားလည်နေတဲ့ ‘ရိုးသားမှု’
 ဆိုတာမျိုး၊ သူများပစ္စည်းကို မခိုးဘူး၊ ညာမယူဘူးဆို
 တာမျိုးလောက်သာ ဆိုလိုတာ မဟုတ်တော့ဘူး။
Intellectual Sincerity လို့ ခေါ်တဲ့ အသိဉာဏ်နှင့်
 ယှဉ်သော ရိုးသားမှုမျိုးလောက် ထိအောင် ရိုးသားခြင်း
 ကို ဆိုလိုတာ။ မင်းတို့ နဲ့တော့ နဲ့နဲ့များ နားစိမ်းနေလေ
 မလား မသိဘူး။ ကြိုးစားပြီး နားလည်ကြပါလို့ ကြံပြီး
 ပြောလိုက် ရပါဦးမယ်။

ရိပ်သာတွေမှာ သွားပြီး တရားအားထုတ်ကြ
 တယ်။ ကမ္မဋ္ဌာနစရိယ လို့ခေါ်တဲ့ တရားပြဆရာက
 တရားအားထုတ်ဖို့ (ပိန်-ဖောင်း၊ ရှူ-ထုတ်) စသည်
 အားဖြင့် တရားမှတ်ဖို့ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တယ်။
 အချိန်တန်လို့ရှိရင် တရားပြသူဆီမှာ တရားစစ်ဖို့
 သွားရတယ်။ တရားစစ်တယ်ဆိုတာ တရားသူကြီးက
 တရားစစ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ စာမေးပွဲစစ်တာမျိုး
 မဟုတ်ဘူး။ သက်ဆိုင်ရာယောဂီ (တရားအားထုတ်
 နေသူ) ဟာ ဘယ်အဆင့် ရောက်သလဲ၊ ဘယ်အဆင့်
 မှာ ထစ်နေသလဲ၊ သူနဲ့ ဒီနည်းနဲ့ အဆင်ပြေပါရဲ့လား။
 နောက်တစ်ဆင့် တက်ရမလား၊ ဘယ်နေရာမှာ အခက်
 အခဲတွေ့နေသလဲ စသည်စသည်အားဖြင့် သိရအောင်
 စစ်မေးတာ။

အဲဒီလို စစ်မေးတဲ့အခါမှာ ကိုယ်တွေ့တာကို တွေ့တဲ့အတိုင်း၊ ကိုယ်ဖြစ်တာကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား ပြောပြတဲ့ ယောဂီရှိသလို တခြားသူ အထင်ကြီးအောင်၊ သို့မဟုတ် တခြားသူတွေ အထင် မသေးအောင် တကယ်မတွေ့ဘဲ၊ တကယ်မမြင်ဘဲ ကြားဖူးနားဝနဲ့ ဘယ်နိမိတ်ကို မြင်သလိုလို၊ ဘယ် အဆင့်ကို တက်သလိုလို တောင်ပြော မြောက်ပြော ပြောတာမျိုးတွေ လုပ်ပြီဆိုပါတော့ အတွေ့အကြုံ အဆင့်ရှိတဲ့ဆရာက မသိဘဲနေမလား။ နောက်ပြီး အဲဒီ လူဟာကော တကယ့်တရားထူးကို တွေ့နိုင်ပါဦး မလား။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်က “ပညာရှိ သီတင်း သုံးဖော်တို့ အထံ၌ ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း မိမိကိုယ်ကို ထင်စွာပြု၏” လို့ မိန့်တော်မူတာ။ ဆိုလိုတာက မဂ် ဖိုလ် ပညာရှာတဲ့ သူတစ်ယောက်အတွက် ‘အသိဉာဏ် နှင့် ယှဉ်သော ရိုးသားမှု’ ဟာ မရှိမဖြစ်တဲ့ လိုအပ်ချက် ကြီး တစ်ခုလို့ မိန့်တော် မူလိုက်ခြင်းပါပဲ။

ဒါဖြင့် မဂ်ဖိုလ်ကိစ္စမှာပဲလား။ ဗောဓိရာဇ ကုမာရကလည်း အဲဒီရိုးသားမှု မရှိရင် ဆင်စီးချွန်းကိုင် အတတ်ကို သင်လို့မရနိုင်ပါဘူးလို့ ဝန်ခံပြန်တာပဲ မဟုတ်လား။

ကောင်းပြီ-လောကုတ္တရာပညာ ရှာရာမှာ

ပဲလား၊ ဆင်စီးချွန်းကိုင်ပညာကို သင်ရာမှာပဲလား။
 တကယ်ဆိုတော့ ဘယ်ပညာကို သင်ယူသည်ပဲ ဖြစ်စေ
 ‘တကယ်တတ်ချင်ရင်’ ဒီရိုးသားမှုဟာမရှိရင် ဖြစ်ကို
 မဖြစ်တဲ့ လိုအပ်ချက်ကြီးတစ်ခုပါပဲ။ ကိုယ့်အပေါင်း
 အသင်း သူငယ်ချင်းတွေ အထင်ကြီးအောင် တကယ်
 မသိဘဲ၊ မတတ်ဘဲ၊ သိချင် တတ်ချင်ယောင် ဆောင်တာ
 တွေ (မင်းတို့ ကာလစကားလုံးနဲ့ ဆိုရင် ‘အဖိန့်’ လုပ်
 တာတွေ) ဟာ ပညာရဲ့ အတားအဆီးကြီးတွေ ချည်းပဲ။
 စာမေးပွဲမှာခိုးချပြီး အောင်တာတွေ၊ မသမာတဲ့နည်း
 ကို သုံးပြီးအောင်တာတွေကိုတော့ စကားထဲတောင်
 ထည့်ပြောဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ သူတို့က စာမေးပွဲ
 အောင်ဖို့လုပ်တာ။ ပညာသင်တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။
 ခုပြောနေတာက ပညာသင်တဲ့ကိစ္စကို ပြောနေတာ။
 အဲဒီလို လူမျိုးတွေက တရားရိပ်သာမှာ သွားပြီး တရား
 အားထုတ်ရင်လည်း တရားပြဆရာနဲ့ သီတင်းသုံးဖော်
 တွေ အထင်ကြီးအောင် ဟန်ဆောင်နေဦးမှာပဲ။

အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့-ပြောစရာ
 ရှိတာ၊ အရေးကြီးတာကိုပဲ ဆက်ပြီး ပြောလိုက်ကြရ
 အောင်။ မင်းကိုယ်တိုင်ကော ခုလက်ရှိ ဘာပညာ
 ရှာနေသလဲ။ ဘယ်အရွယ်ပဲ ရောက်နေနေ ပညာ
 တစ်ခုကိုတော့ ရှာနေတတ်ကြစမြဲမို့ မေးကြည့်လိုက်ရ

တာပါ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပညာရှာနေဆဲပဲ။ ကိုယ်
 မတတ်တာ မသိတာကို ‘ငါ-ဒီကိစ္စကို မသိဘူး’ ဆိုတာ
 ပြတ်ပြတ်သားသား ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိအောင်ကို
 လုပ်နေရတာ။ ကိုယ့်ငယ်တပည့်တွေကလည်း လူကြီး
 သူကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ သူ့ပညာနဲ့သူ အရေးပါနေ
 ကြပြီ။ ဒါကြောင့် ဟိုတပည့်ဆီမှာ တပည့်ခံလိုက်၊
 ဒီတပည့်ဆီမှာ တပည့်ခံလိုက်နဲ့ ကြီးကောင် ကြီးမားမှ
 တပည့်ပေါင်းစုံရဲ့ တပည့်ပြန်ဖြစ်နေရတယ်။ တစ်ခု
 ကောင်းတာက တပည့်တွေဆိုတော့ သူတို့ဆရာ
 အပေါ်မှာ အလွန်စေတနာကောင်းကြတယ်။ “ဟ-
 နေဦးကွ၊ ငါ့အဲဒီနေရာမှာ မလိုက်နိုင်သေးဘူး၊ ပြန်ရှင်း
 ပြပါဦး” ဆိုရင်လည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြတယ်။
 တပည့်တွေကို ဆရာတင်ရတဲ့ အရသာဟာ ဘယ်
 လောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ကြီးလာတော့မှ
 သိလာလိမ့်မယ်။

ပဓာနထားပြီး ပြောချင်တာက မင်းတို့
 စာမေးပွဲတွေ ဘာတွေကို ဘေးချိတ်လိုက်၊ မင်းပညာ
 တစ်ခုခုကိုတော့ဖြင့် တကယ်တတ်အောင် ကြိုးစားရ
 လိမ့်မယ်။ ကြီးပွားအောင်မြင်ချင်ရင်၊ လူတစ်လုံး သူ
 တစ်လုံး ဖြစ်ချင်ရင်ပေါ့လေ။ အဲ-ပညာကို တကယ်
 တတ်ချင်ရင်တော့ဖြင့်-

(၁) ယုံကြည်ခြင်း

(၂) ကျန်းမာခြင်း

(၃) ရိုးသားခြင်းဆိုတာတွေ လိုအပ်တယ် ဆိုတာ သတိကြီးဖို့ လိုပါတယ်။

ငါကဖြင့် 'ရိုးသားခြင်း' အကြောင်းကို ဆက်လိုက်ချင်သေးဗျား။ ။

(ဈေးကွက်ဂျာနယ်၊ အမှတ်(၆၈)၊ ၁၉၉၈။)

ဘယ်ပညာကို

သင်ယူသည်ပဲ ဖြစ်စေ 'တကယ်တတ်ချင်ရင်'

ဒီရိုးသားမှုဟာ မရှိရင် ဖြစ်ကိုမဖြစ်တဲ့

လိုအပ်ချက်ကြီး တစ်ခုပါပဲ။

ကိုယ့်အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေ

အထင်ကြီးအောင် တကယ်မသိဘဲ၊ မတတ်ဘဲ၊

သိချင် တတ်ချင်ယောင် ဆောင်တာတွေ

(မင်းတို့ ကာလစကားလုံးနဲ့ ဆိုရင်

'အဖိန့်' လုပ်တာတွေ) ဟာ

ပညာရဲ့ အတားအဆီးကြီးတွေချည်းပဲ။

ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ် (၅)

ဗောဓိရာဇကုမာရသုတ်လာ ပညာသင်ယူရာ မှာ အခြေခံ လိုအပ်ချက်ကြီးများအနက်က ယုံကြည်မှု ရှိခြင်း။ ကျန်းမာရေးကောင်းခြင်း၊ ရိုးသားခြင်း အကြောင်းတွေကို တတ်အားသမျှ ဖွင့်ပြပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဒီ တစ်ပတ်တော့ဖြင့် **လုံ့လဝီရိယကောင်းခြင်း၊ ဉာဏ်ရှိ ခြင်း**တို့ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသမျှ ပြောလိုက်ရပါဦး မယ်။

လုံ့လဝီရိယနဲ့ ဉာဏ်အကြောင်းကို အတွေ့ အကြုံအရ သတိထားမိသမျှကို ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ ငါတို့မြန်မာလူမျိုးတွေမှာ ဆိုရိုးစကားလေး တစ်ခုရှိ တယ်။ ‘အသံ၊ ဆံ၊ ဉာဏ်၊ ကံ’ ဆိုတာမျိုးဟာ ဘဝဗီဇ အတိုင်း ဖြစ်လာရတာ။ တုလို့ မရဘူးပေါ့။ ဆံပင်ဆိုရင် ဒီခေတ်မှာ ကောက်လို့ ရနိုင်တယ်။ အရောင်ဆိုးလို့ ရနိုင်တယ်။ ဒါတောင်မှ ဆံပင်ကောင်းခြင်း၊ အံ့ကောင်း

ခြင်းဆိုတာမျိုးဟာ မွေးရာပါပဲ။ အသံကတော့ ဘယ်လိုမှ တုလို့ပလို့ မရနိုင်ဘူးပေါ့။ ပြောချင်တာ ကတော့ ‘ဉာဏ်’ ကိစ္စပါပဲ။

ငါသတိထားမိသလောက်ကို တင်ပြလိုက် ချင်ပါတယ်။ မင်းတို့လည်း ငါပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် ဆက်ပြီး သတိထား ကြည့်မိကြစေချင်လို့ပါပဲ။ အထူး သဖြင့် မူလတန်းကလေးတွေကစပြီး သတိထား ကြည့်ကြစေချင်ပါတယ်။ ဉာဏ်အားကိုးတဲ့ ကလေး ရှိတယ်။ ဝီရိယအားကိုးတဲ့ ကလေးရှိတယ်။ ဆိုပါစို့ ကလေးတစ်ယောက်က ဉာဏ်သွက်တယ်၊ နောက် တစ်ယောက်က ဉာဏ်သိပ်မကောင်းလှဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဝီရိယတော့ ကောင်းတယ်။ အတန်း ခပ်ငယ်ငယ်မှာ (ဥပမာ-သူငယ်တန်း၊ ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်း စတဲ့ အတန်းကလေးတွေမှာ) ဉာဏ်ကောင်းတဲ့၊ ဉာဏ် သွက်တဲ့ ကလေးက ရှေ့ကပြေးနေလေ့ရှိတယ်။ သူက အဆင့် (၁)လောက် ချိတ်တယ်ဆိုရင် ဝီရိယသမား လေးက အဆင့် (၄)-(၅)လောက် ချိတ်တာမျိုးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဉာဏ်ကလေး သက်သက်လောက်နဲ့ သွား နေတဲ့ကလေးဟာ ၄-တန်း၊ ၅-တန်းလောက်က စပြီး မသိမသာ အဆင့်ကျလာတတ်တယ်။ သူကအဆင့် (၂)-(၃) လောက်ဆိုရင် ဝီရိယသမားလေးက အဆင့်

(၃)-(၄) ဆိုတာမျိုးလောက်ထိ လိုက်လာတတ်တယ်။
၇-တန်း၊ ၈-တန်းလောက်ရောက်တော့ ဝီရိယသမားက
အဆင့် (၁)-(၂) ဆိုတာမျိုး ဖြစ်လာပြီ။ ဉာဏ်
သက်သက်အားကိုးတဲ့ ကလေးဟာ အဆင့် (၆)-(၇)-
(၈) ဆိုတာမျိုးတွေ ရောက်သွားတာကို တွေ့ရ
တတ်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အဆင့်ကျရုံသာ
မကဘူး၊ ပညာသင်ယူမှု ပျက်ကွက်လာတာကိုပါ
တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ လူကြီးမိဘတွေက သတိထားပြီး
ထိန်းလို့ ရှိရင်တော့ဖြင့် ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ကလေးဟာ
ဝီရိယပါတဲ့လာတာကြောင့် တောက်လျှောက် တက်
သွားတာပါပဲ။

၁၀-တန်းလောက် ရောက်ပြီဆိုရင်တော့
ဝီရိယချင်း ပြင်တာလောက်ကို ဖြစ်သွားပြီ။ တက္ကသိုလ်
ရောက်ပြီဆိုရင်တော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ တက္ကသိုလ်
ဆိုတာ ဝီရိယချင်းပြိုင်တဲ့ နေရာကြီးလို့တောင် ပြော
နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ၁၀-တန်းလောက်တောင်မှ အောင်လာ
ခဲ့ကြပြီဆိုတော့ သူသူကိုယ်ကိုယ်လောက်တော့ ဉာဏ်
ရှိလို့ ရောက်လာတာချည်းပဲ မဟုတ်လား။

အဲဒီမှာ စဉ်းစားမိတာတစ်ချက်က ဝီရိယအား
ကိုးနဲ့ (၁) ကို နားလည်ရတယ်။ နောက်တစ်ဆင့်(၂)ကို
လည်း ဝီရိယအားကိုးနဲ့ပဲ နားလည်ခဲ့ရတယ်။ (၁)နဲ့(၂)

တို့ကို အခြေခံ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် နားလည်လာလိုက်တော့ (၃)ကို စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါမှာ(၁)နဲ့ (၂)ကို ကြံစည် ခဲ့ရတာထက် ပိုပြီးလွယ်သွား စေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ (၁)(၂)တို့ အပေါ်မှာ အခြေခံထားလိုက်တဲ့ အရှိန်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဒီလို မြန်မြန် နားလည်လာ လိုက်တာဟာ ဉာဏ်ကောင်းခြင်း၊ ဉာဏ်သွက်ခြင်းရဲ့ လက္ခဏာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ ဖြစ်လာ ပြန်တာပေါ့။ ဒီသဘောကြောင့် ငယ်စဉ်အခါမှာ ပင်ကိုယ်ဉာဏ် အသင့်အတင့်မျှသာရှိပြီး ဝီရိယ ကောင်းတဲ့ ကလေးတွေ၊ လူကြီးမိဘက ဂရုတစိုက် ကြပ်မတ်တဲ့ ကလေးတွေဟာ အတန်းမြင့်လာလေ ပညာအဆင့် မြင့်လာလေမို့၊ ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ ဖြစ်လာရပြန်တယ် အောက်မေ့မိတယ်။

တင်ပြခဲ့တာတွေ သင့်မသင့်ကိုလည်း မင်းတို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ဘဝ အတွေ့အကြုံ၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်း ကျင်က သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ချိန်ထိုးပြီး ကြည့်ကြစေချင်ပါတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ ဉာဏ်သွက်ရုံ ကောင်းရုံကလေး တစ်ခုနဲ့တော့ ပညာ အရာမှာ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ကိုတော့ ပုံသေခံယူထားလိုက်စေချင်ပါတယ်။

မင်းတို့လည်း ကျောင်းသင်ပညာလောက်

ကိုသာ ပညာလို့ ထင်မနေကြလေနဲ့။ ပညာတစ်ခုခုကို တော့ သင်ယူလေ့လာနေသင့်ကြတယ်။ ဘာပညာ ကိုမှမသင်ဘဲ ပညာသင်ယူမှုကို ရပ်ထားလို့ရပေမယ့် အသက်က ရပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့တစ်ခြား ကြီးလာနေတာ။ ခုဆိုရင် သင်တန်းတွေကလည်း တစ်ပုံကြီးပဲ။ ‘သရုပ်ဆောင်သင်တန်း’ ဆိုတာတွေ တောင်ရှိဆိုပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေရှည်သုံးနိုင်မယ့် ပညာကိုတော့ ရကိုရအောင် ရှာကြရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ပညာကို နှစ်သက် ယုံကြည်မယ်၊ ကျန်းမာမယ်၊ ရိုးသား မယ်၊ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် အောင်မြင်ပေါက်မြောက်မှာ မုချပါပဲ။ မျက်စိအောက်မှာတင်ပဲ နွေရာသီကျောင်း အားရက်မှာ ‘ကျောင်းပိတ်’ ထားပေမယ့် ‘ခေါင်းပိတ် မထားဘူး’ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကောင်းနိုးရာရာ ကြိုးစားနေတဲ့ ကလေးတွေအတွက် အားတက်မိပါတယ်။ ။

(ဈေးကွက်ဌာနယ်၊ အမှတ်(၆၉) ၁၉၉၈ခုနှစ်။)

တက္ကသိုလ်ဆိုတာ
ဝီရိယချင်းပိုင်တဲ့ နေရာကြီးလို့တောင်
ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

တစ်လံ့မျှသောကိုယ်

ခုတလော ပိဋကတ်တော် မြန်မာပြန်တွေကို အတော်လေး ဖတ်ဖြစ်နေမိတယ်။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်(ပထမတွဲ)မှာ ပါတဲ့ ‘ရောဟိတဿသုတ်’ ကလေးကို မင်းတို့ စိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မယ် ထင်တာ ကြောင့် ရေးလိုက် ပါရစေဦး။

တစ်ခုပြောချင်တာက ငါ့စာတွေကို စောင့် ဖတ်နေကြတဲ့ လူငယ်စာဖတ်ပရိသတ် အားလုံးဟာ **ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေချည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး** ဆိုတာ ငါအသိသားပေါ့။ သည်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ် သူတွေကလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာကို မေ့ထား လိုက်ပြီး တင်ပြလိုက်တဲ့ အတွေးအမြင်ကို သာလျှင် **‘ကိုယ်တွက်ကျန်အောင်’** ယူတတ်ဖို့ အရေးကြီး တာပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်မှာ သီတင်းသုံးနေစဉ် တစ်ခုသောည သန်းခေါင်
ယံမှာ ရောဟိတဿနတ်သား ရောက်လာတယ်။
မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ရိုခိုးပြီး လျှောက်ထား
မေးမြန်းတာက-

“အရှင်ဘုရား-ပဋိသန္ဓေမနေရာ၊ မအိုရာ၊
မသေရာ၊ မရွေ့လျော့ရာ၊ တစ်ဖန်မဖြစ်ရာသော လော
က၏အဆုံးသို့ (ခြေဖြင့်) သွားခြင်းဖြင့် သိနိုင် မြင်နိုင်
ရောက်နိုင်ပါသလားဘုရား”

“ရောဟိတဿနတ်သား-ထို နေရာသို့
(ခြေဖြင့်) သွား၍ ရောက်နိုင်သည်ဟု ငါမဆို”

“အရှင်ဘုရားကို အလွန်အံ့ဩမိပါတယ်
ဘုရား။ အရှင်ဘုရား မိန့်ကြားတာ အလွန်ကို
သင့်မြတ်ပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်ဟာ ရှေးဘဝက
မုဆိုး၏သား ‘ရောဟိတဿရသေ့’ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။
တန်ခိုးနဲ့လည်း ပြည့်စုံခဲ့တာမို့ ကောင်းကင်မှာ ယုံတက်
သွားလာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ တပည့်တော်ရဲ့ လျင်မြန်မှု
အဟုန်ဟာဆိုရင် ဘုရင့် လေးသည်တော်တစ်ဦးက
ခက်မာတဲ့လေးနဲ့ ပစ်လိုက်တဲ့မြားဟာ ထန်းပင်ရိပ်
တစ်ခုကို ကန့်လန့်ဖြတ်သွားတဲ့ ကာလတိုင်းတာ
လောက်မှာ စကြဝဠာကို လွန်စေနိုင်လောက်အောင်

မြန်ပါတယ်ဘုရား။ ခြေလှမ်းပမာဏ ဆိုရင်လည်း အရှေ့သမုဒ္ဒရာမှ အနောက်သမုဒ္ဒရာအထိ လှမ်းနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ တပည့်တော်ရဲ့စိတ်မှာ ဒီလိုသာ သွားလိုက်ရင် ဘယ်နည်းမဆို လောကကိုလွန်မြောက်ပြီး မအိုရာ မသေရာ မရွေ့လျော့ရာ နေရာကို မုချ ရောက်ရမယ်လို့ ကြံမိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ဟာ စားချိန် သောက်ချိန် အပေါ့အလေး စွန့်ချိန် မှတစ်ပါးမရပ်မနား ပြေးသွားခဲ့ပါတယ် တပည့်တော် ရဲ့ အသက်ကြွင်း အနှစ်တစ်ရာတိုင်တိုင် ပြေးသွားခဲ့သော်လည်း လောကရဲ့အဆုံးကိုမရောက်ဘဲ စကြာဝဠာအတွင်းမှာပဲ သေခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရား မိန့်ကြားချက်ဟာ အံ့ဩနှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေတယ်လို့ လျှောက်ထားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဒါယကာနတ်သား-ထိုမအိုရာ မသေရာ တစ်ဖန် မဖြစ်ရာသို့ (ခြေဖြင့်) သွား၍ မရောက်နိုင်။ စင်စစ်အားဖြင့် သညာလည်းရှိသော၊ စိတ်လည်းရှိသော တစ်လံမျှလောက်သော ဤခန္ဓာကိုယ်၌ သာလျှင် လောကကို၎င်း၊ လောကဖြစ်ပေါ်ကြောင်းကို၎င်း၊ လောက၏ချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)ကို၎င်း၊ လောက၏ချုပ်ရာ ရောက်ကြောင်းအကျင့်ကို၎င်း၊ ငါပညတ်၏”

ရောဟိတဿသုတ် အကျဉ်းချုပ်က အဲဒါ ပါပဲ။ ရောဟိတဿရသေ့ ပြေးသွားတဲ့ အဟုန်ဟာ ‘အလင်း’ သွားနှုန်း ထက်တောင်မြန်နေသေးတာပေါ့။ စကြဝဠာပေါင်း အရေအတွက်ဟာ အနန္တဆိုတာ လည်း မမေ့နဲ့ဦး။ ဒါတွေကို ထည့်ပြောလိုက်ရတာက ရောဟိတဿနတ်သား ဆိုလိုတာကို နားလည်အောင် ပြောလိုက်ရတာပါ။ **‘ငါစိတ်ဝင်စားတာက ‘တစ်လံမျှ ရှိသော ဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်။’ ဆိုတဲ့စကားပါပဲ။**

နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းမှာသာလျှင် တစ်လံမျှ ရှိသော ခန္ဓာကိုယ်လေးထဲမှာ အကြောင်းတရားတွေ ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ လောကအောင်မြင်မှု ဟူသမျှရဲ့ အကြောင်းတရားတွေဟာ သညာလည်းရှိသော၊ စိတ် လည်းရှိသော၊ ဒီတစ်လံမျှရှိသော ခန္ဓာကိုယ်လေးထဲ မှာပဲ ရှိနေတာမဟုတ်လား။

စဉ်းစားကြည့်ပေါ့လေ- ငါအဖို့ ဒီစကြဝဠာ လောကဓာတ်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ငါဟာဗဟိုပဲ။ ငါ့အဖို့ ငါသာလျှင် အရေးကြီးဆုံးပဲ။ မင်းအဖို့လည်း ဒီ အတိုင်းပဲပေါ့။ ဒီတစ်လံမျှရှိသောကိုယ်လေး ကြောင့်သာ ငါဆိုတာရှိနေတာမဟုတ်လား။ ဒါပေ မယ့် တို့တစ်တွေက ဒီခန္ဓာကိုယ်လေးထဲကအကြောင်း တရားတွေကို ရှာဖွေစူးစမ်းဖို့ မေ့နေတတ်ကြတယ်။

မဂ်ဖိုလ်ရရာ ရကြောင်းမှာသာလျှင် 'တရားရှာ
 ကိုယ်မှာတွေ့' အောင် ရှာရတာမဟုတ်ဘူး၊ လောက
 အောင်မြင်မှု ဟူသမျှမှာလည်း 'တရားရှာကိုယ်မှာ
 တွေ့အောင် ရှာနိုင်စကောင်းတယ်လို့ ငါတော့ ထင်မိ
 တာပဲ။ မဂ်ဖိုလ်ရှာတဲ့သူတွေဟာ ဖြစ်ပျက် ဆိုတာတွေ၊
 ဒီခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ မနှစ်မြို့ဖွယ် အမှတ်တရားတွေကို
 ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လာအောင် ဝိပဿနာရှုကြ
 သလို **မင်းတို့ ငါတို့ ဟာလည်း ငါတို့ရဲ့ မိုက်မဲမှု၊ အသုံး
 မကျမှု၊ ပျော့ညံ့မှုတွေကို အထပ်ထပ် အဖန်ဖန်
 'ဝိပဿနာ' ရှုကြမယ်ဆိုရင် ပျော့ညံ့ချက်တွေ၊
 မကောင်းတာတွေကို တွေ့လာရမှာ မှချပါပဲ။** မဂ်ဖိုလ်
 ရှာတဲ့သူတွေဟာ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သုံးသပ်ရင်း
 စက်ဆုပ်လာသလို မင်းတို့ငါတို့ဟာလည်း ကိုယ့်
 ပျော့ညံ့ချက်တွေကို တစ်မိုက်မိုက်သတိပြုမိပြီး စက်ဆုပ်
 လာမယ်ဆိုရင် တရားရှာသူတွေ မဂ်ဖိုလ်အလင်း
 ရောင်ကိုရသလို မင်းတို့ငါတို့လည်း ကိုယ့်အောင်မြင်မှု
 အလင်းရောင်ကို ရနိုင်ကြမှာပါပဲ။

ကဲ-တစ်လံမျှရှိသော မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်!
 (ဈေးကွက်ဂျာနယ်၊ အမှတ်(၇၆)၊ ၁၉၉၈ခုနှစ်)

ပဓာနသုတ်

ပိဋကတ်တော် မြန်မာပြန်တွေကို ဖတ်နေ
မိတယ် ဆိုတာ အရင်တစ်ပတ်က ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။
‘တစ်လံမျှသောကိုယ်’ ဆိုတာကိုလည်း ရေးခဲ့ပါတယ်။
ဖတ်နေရင်းကပဲ ‘**ပဓာနသုတ်**’ ဆိုတာက မင်းတို့ငါတို့
စဉ်းစား လိုက်နာဖို့ကောင်းတယ် ထင်မိတာကြောင့်
ရေးလိုက်ရပါဦးမယ်။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန်
ပထမတွဲမှာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ကျမ်းညွှန်းပေးနေတဲ့
ရည်ရွယ်ချက်က မင်းတို့လူငယ်တွေဟာ ပိဋကတ်
တော်လို့ဆိုလိုက်ရင် ဘုန်းကြီးတွေ အဖိုးကြီးတွေ
နဲ့သာဆိုင်တယ်လို့ အောက်မေ့နေတတ်ကြတယ်။
(ပြောမယ့်သာ ပြောလိုက်ရတယ် ငါတို့ငယ်ငယ်
ကလည်း ဒီလိုပဲ ထင်မိတာပဲ။ အဲဒီလို စာအုပ်မျိုးတွေ
ကို ဘာခေါ်ကြသလဲ သိလား။ ‘ဘုရားမြပုခက်’ တဲ့
လေ။ ဖတ်ဖို့ ကောက်ကိုင်လိုက်တာနဲ့ အိပ်ပျော်သွား
တော့တာကို) ဒီစာအုပ်တွေထဲမှာ သေချာဖတ်ကြည့်

မယ်ဆိုရင် လူငယ်တွေအတွက် အောင်မြင်ရေး
လမ်းညွှန်တွေ အများကြီး တွေ့နိုင်တယ်ဆိုတာ
သတိပြုမိပြီး ကြုံလာရင် ကိုင်မိဖတ်မိအောင်လည်း
ရည်ရွယ်ပါတယ်။

‘ပဓာနသုတ်’ မှာ ဘုရားက ရဟန်းတော်
များကို ဟောကြားတာက -

‘ရဟန်းတို့ အားထုတ်ခြင်း လေးမျိုးရှိတယ်။
အဲဒါတွေက- **စောင့်စည်းရန် အားထုတ်ခြင်း၊ ပယ်ရန်
အားထုတ်ခြင်း၊ ပွားများရန် အားထုတ်ခြင်း၊ အစဉ်
စောင့်ရှောက်ရန် အားထုတ်ခြင်း** တို့ဖြစ်တယ်။”

“စောင့်စည်းရန် အားထုတ်ခြင်းဆိုတာက
မဖြစ်သေးတဲ့ အကုသိုလ်တရားယုတ်တွေကို မဖြစ်စေ
လိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ မဖြစ်လာအောင် စိတ်အားသတ္တိနဲ့
တားဆီးထားတာဖြစ်တယ်။”

“ပယ်ရန် အားထုတ်ခြင်းဆိုတာက ဖြစ်ပြီး
သော အကုသိုလ်တရားတွေကို ပယ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့
စိတ်အားတင်းပြီး ပယ်ရန် အားထုတ်ခြင်း
ဖြစ်တယ်။”

“ပွားများရန် အားထုတ်ခြင်းဆိုတာက မဖြစ်
သေးတဲ့ ကုသိုလ်တရားမြတ်တွေကို ဖြစ်စေလိုတဲ့ ဆန္ဒ

ပေါ်ပြီး ဖြစ်လာအောင် အားထုတ်ခြင်းဖြစ်တယ်။”

“အစဉ်စောင့်ရှောက်ရန် အားထုတ်ခြင်းဆို တာက ဖြစ်ပြီးသော ကုသိုလ်တရားမြတ်တို့ကို တည်မြဲ ပွားများနေစေရန် အားထုတ်ခြင်းဖြစ်တယ်။”

“ရဟန်းတို့ ဤလေးပါးတို့၌ ပြင်းစွာ အားထုတ်သော ရဟန်းဟာ နိဗ္ဗာန်ရောက်တယ်။”

ကဲ-အဲဒီ ‘အားထုတ်ခြင်းတရားလေးပါး’ ဟာ မင်းတို့ငါတို့နဲ့ကော မသက်ဆိုင်ပေဘူးလား။

မင်းဟာ ဆေးလိပ်သောက်တတ်ဘူးဆိုပါ တော့၊ သွားပြီး အကျင့်မလုပ်ရဘူးပေါ့။ ဒါဟာစွဲတတ် တယ်။ ကျန်းမာရေး ထိခိုက်တယ်၊ ပိုက်ဆံကုန်တယ် သက်သက်မဲ့ အကျိုးယုတ်စေဖို့သာလျှင် ဖြစ်တယ်ဆို တဲ့စိတ်နဲ့ သတိထားပြီးနေရင် ‘စောင့်စည်းရန် အား ထုတ်နေခြင်း’ ပဲပေါ့။ အဲဒီကနေပြီး ဆင့်ပွားလိုက်ရင် ကွမ်းစားတာရော၊ ဆေးခြောက်ရှူတာရော၊ မူးယစ် ဆေးဝါးသုံးတာရော အကုန်လုံး ပါလာတော့တာပေါ့။ တကယ် စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် နို့စို့ကလေးဘဝက စပြီး ဆေးလိပ်သောက်တတ်ခဲ့တယ်လို့ ဘယ်မှာရှိပါ့ မလဲ။ ဆေးလိပ်သောက်တာ မကောင်းဘူးဆိုတာ လည်း သိနေသားပဲ စောင့်စည်းရန် အားမထုတ်ခဲ့လို့

စွဲကုန်ကြတာ မဟုတ်ပေဘူးလား။

ပယ်ရန် အားထုတ်ခြင်းဆိုတာ ဆေးလိပ် စွဲနေတယ်၊ ဖြတ်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ ဒါဟာ ပယ်ရန် အားထုတ်ခြင်းပဲပေါ့။ မင်းရဲ့ ဘဝတက်လမ်းအတွက် အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးဖြစ်နေတဲ့ အကျင့်ဆိုး ကြီးတွေ ဘယ်နှစ်ခုလောက် ရှိနေလဲ။ ပြန်ပြီး စဉ်းစား ကြည့်ပေါ့။ ခက်နေတာက တို့တတွေက မသိတာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ မလုပ်ကြတာ။ ပယ်ဖို့ အားမထုတ် ကြတာ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အလိုလိုက် ဖျက်စီးနေ ကြတာ။ ပယ်ဖို့အားထုတ်မှု နည်းကြတယ်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့။

ကောင်းတဲ့ အလေ့အကျင့်တွေကို မသိဘူး လားဆိုရင် သိနေကြသားပဲ။ အဲဒီအကျင့်ကိုရအောင် ထူထောင်ဖို့ကျတော့ စိတ်အားထက်သန်မှု ပြင်းပြင်း ပြပြ မရှိကြဘူး။ အဲဒီ အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ်ကို ရအောင် အားထုတ်တာဟာ ပွားများရန်အားထုတ်ခြင်း ပါပဲ။

ကိုယ့်မှာရှိနေပြီးသား အကျင့်ကောင်း ကလေးတွေကို မပျက်အောင်၊ ဆက်လက်ရှင်သန် နေအောင် အားထုတ်တာဟာ ‘အစဉ်စောင့်ရှောက်ရန် အားထုတ်ခြင်း’ ပဲပေါ့။

အဲဒီလေးပါးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အားထုတ်တဲ့ ရဟန်းဟာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်တယ်လို့ ဘုရားက မိန့်တော်မူတယ်။ မင်းတို့ ငါတို့ဆယ်တန်း စာမေးပွဲဘာညာ ဆိုတာကလေးတွေက တကယ်တော့ တောက်တီးတောက်တဲ့ ကိစ္စလေးတွေပါ။ ဘာမှပြောပလောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုယ်မင်းပြန်ပြီး သေချာစစ်ဆေးကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ‘ဆောင်ရ ရှောင်ရ’ မယ့် စာရင်းတွေ ထွက်လာမှာပါ။ အဲဒီ စာရင်းကို သေချာမှတ်ပြီး အားထုတ်ခြင်းလေးပါးနဲ့ တွယ်လိုက်ရင် အောင်မြင်တဲ့သူ ဖြစ်လာမှာပါ။ အဲဒါ ဘုရားဟောပါ မောင်ရင်။ ။

(ဈေးကွက်ဂျာနယ်၊ အမှတ်(၇၇)၊ ၁၉၉၈ခုနှစ်)

နို့စို့ကလေး ဘဝကစပြီး

ဆေးလိပ် သောက်တတ်ခဲ့တယ်လို့

ဘယ်မှာ ရှိပါ့မလဲ။

ဆေးလိပ်သောက်တာ မကောင်းဘူး ဆိုတာလည်း

သိနေသားပဲ။ စောင့်စည်းရန် အားမထုတ်ခဲ့လို့

စွဲကုန်ကြတာ မဟုတ်ပေဘူးလား။

ဒေဝဒူတသုတ်

ဒီတစ်ပတ်မှာလည်း ပိဋကတ်တော်ထဲက ထုတ်ပြီး ရေးလိုက်ပါရစေဦး။ မနေ့တစ်နေ့က ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်သွား တယ်မဟုတ်လား။ အောင်သူတွေ ပြုံးလို့ ရှုံးသူတွေ ငိုတဲ့ အခါမျိုးကြီးပဲပေါ့။ ငါ့တပည့်တွေထဲမှာလည်း မငိုရင်တောင်မှ မဲ့နေတဲ့သူတွေ၊ မချိပြုံး ပြုံးနေရတဲ့ သူတွေ ရှိသပေါ့။ သူတို့ကို တွေ့မိလိုက်တော့ ‘ဒေဝ ဒူတသုတ်’ ကို သတိရမိတာကြောင့် ရေးလိုက် တာပါပဲ။

အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန် ပထမတွဲမှာ ပါပါတယ်။ လိုရင်းကို အကျဉ်းချုပ်ပြီးရေးပါ့မယ်။
လူ့ဘဝမှာ ကံသုံးပါးအားဖြင့် ကုသိုလ်တရား ကင်းမဲ့ပြီး အကုသိုလ်မှုသာပြုခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါမှာ ငရဲထိန်းတွေက အဲဒီ ယောက်ျားကို လက်ဆွဲခေါ်ငင်ပြီး ယမမင်းရှေ့မှာ

တင်ပြကြတယ်။

“အရှင်ယမမင်း၊ ဒီလူဟာ မိဘအပေါ်မှာ သားသမီးတို့ ပြုအပ်တဲ့ ဝတ္တရားကိုလည်း ချွတ်ယွင်းခဲ့ တယ်။ ရဟန်းသံဃာ ဘိုးဘွား လူကြီးသူကြီးများ အပေါ် ပြုအပ်တဲ့ ဝတ္တရားကိုလည်းပျက်ကွက်ခဲ့ တယ်။ ဒါကြောင့် ဒဏ်ထားတော်မူပါ အရှင်ယမမင်း”

အဲဒီအခါမှာ ယမမင်းက အဲဒီလူကို မေးတယ်။

“အမောင်ယောက်ျား၊ သင်ဟာ လူ့ပြည်မှာ ‘ပထမသေမင်းတမန်’ ကို မတွေ့ခဲ့ပါသလော”

“မတွေ့ခဲ့မိပါအရှင်”

“ကောင်းပြီ-လူ့ပြည်မှာ ဆံဖြူသွားကြွေ အရေတွန့်တို့ အိုမင်းမစွမ်းရှိသော၊ အရွယ်အားဖြင့် အသက်ခုနစ်ဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်၊ ကိုးဆယ်ရှိသော သူအို တို့ကို မတွေ့ခဲ့ပါသလော”

“တွေ့ခဲ့မိပါတယ်အရှင်”

“သို့ဖြစ်လျှင် အမောင်ယောက်ျားသည် သိကြားလိမ္မာသည် ဖြစ်လျက်၊ အရွယ်ရောက်ပြီးလည်း ဖြစ်ပါလျက် ‘ငါသည်လည်း အိုခြင်းသဘောကို မလွန် နိုင်၊ ထို့ကြောင့် ကံသုံးပါးအားဖြင့် ကောင်းမှုပြုအံ့’ ဟူသောစိတ်အကြံ သင့်၌မဖြစ်ခဲ့ပါသလော”

“မဖြစ်ခဲ့မိပါ။ မေ့လျော့ခဲ့ပါသည်အရှင်”
 ယမမင်းက အဲဒီအတိုင်း ဒုတိယတမန်
 ‘နာခြင်း’၊ တတိယတမန်‘သေခြင်း’တို့ကိုပါ တွေ့ခဲ့
 လားလို့မေးတယ်။ ယောက်ျားက ရှေးနည်းအတိုင်း
 မေ့လျော့ခဲ့မိကြောင်း ပြောတယ်။ သည်တော့မှ ယမ
 မင်းက -

“အမောင်ယောက်ျား-သင်သည် သေမင်း
 တမန်တို့ကို တွေ့ခဲ့ရပါလျက်၊ သိကြားလိမ္မာ
 သည်လည်း ဖြစ်ပါလျက်၊ အရွယ်ရောက်ပြီးလည်း
 ဖြစ်ပါလျက် ကုသိုလ်ပြုရန် မေ့လျော့ခဲ့၏။ ထိုအပြစ်
 တို့၏အကျိုးဆက်ကို မလွဲမသွေ သင်ခံစားရတော့အံ့။
 ထိုမကောင်းမှုကို သင့်အမိ ပြုသည်မဟုတ်၊ သင့်အဖ
 ပြုသည်မဟုတ်၊ သင့်အစ်ကို အစ်မ၊ ညီ၊ ညီမ၊ ဆွေမျိုး
 သားချင်း အပေါင်းအသင်းတို့ ပြုခဲ့ကြသည်မဟုတ်၊
 သင်သည်သာလျှင် ပြုခဲ့၏။ ထိုအပြစ်တို့ အကျိုးကို
 သင်ခံယူရအံ့”

“ဒီ‘ဒေဝဒူတသုတ်’ နဲ့ ဆယ်တန်းအောင်
 စာရင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ” လို့ မေးစရာရှိပါတယ်။
 ဆယ်တန်းရုံးတဲ့ ကျောင်းသားတွေ၊ ဂုဏ်ထူး
 တစ်ငွေမှမပါလို့ မဲ့နေတဲ့ကျောင်းသားတွေကို ငါက

မေးကြည့်ချင်နေမိတယ်။

“အမောင်ကျောင်းသား၊ စာမကြိုးစား၍ စာမေးပွဲကျသောသူတို့ကို သင်မတွေ့ခဲ့ဖူးလေ သလော၊ စာကိုနေ့နေ့ညည ကြိုးစားသောကြောင့် အများနှင့်မတူ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်သော ကျောင်းသားတို့ကို အမောင်ကျောင်းသား မတွေ့ခဲ့ဖူး လေသလော” ဆိုတာမျိုးတွေ မေးကြည့်လိုက်ရင် “မေ့လျော့ခဲ့မိပါ၏” လို့ဖြေကြလိမ့်မယ် ထင်မိ ပါတယ်။

ပြောချင်တာက မင်းတို့ ငါတို့တတွေဟာ သိတတ်သော အရွယ်သို့ ရောက်ရှိပြီးလည်း ဖြစ်သော၊ သိကြားလိမ္မာသည်လည်း ဖြစ်သော (မရှူးသော) သူတွေအမှန်ပဲ။ ငါတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း သေမင်း တမန်လို ဖြစ်ရပ်တွေကို တွေ့နေကြရတာလည်း အမှန်ပဲ။ ဒီကြားထဲ ငါတို့တွေက မေ့မေ့ လျော့လျော့ ဖြစ်နေတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ စာမေးပွဲ ကျတာဟာလည်း ပဓာနအားဖြင့်က ကိုယ့်အပြစ်ပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လွဲချနေလို့မရဘူး။

စာမေးပွဲမှသာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားဘဝ ကိစ္စ အဝဝမှာလည်း အတူတူပါပဲ။ ကိုယ့်ဘဝ နိမ့်ကျ နေလို့ရှိရင် သေမင်းတမန်တွေကို နေ့စဉ်တွေ့နေရ

ပါလျက် မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေမိလို့ပဲလို့ သတိ
ထားပြီး နေသင့်ပါတယ်။ ကဲ-ဒီလိုတွေးလိုက်ပြန်တော့
'ဒေဝဒူတသုတ်' ကလေးဟာ ဘဝတန်ဖိုး မရှိနိုင်ပေ
ဘူးလား။ ။

(ဈေးကွက်ကျနယ်၊ အမှတ်(၇၈)၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်။)

“အမောင်ကျောင်းသား၊
စာမကြိုးစားရုံ စာမေးပွဲကျသောသူတို့ကို
သင်မတွေ့ခဲ့ဖူးလေသလော
စာကိုနေ့နေ့ညည ကြိုးစားသောကြောင့်
အများနှင့်မတူ
ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်သော ကျောင်းသားတို့ကို
အမောင်ကျောင်းသား မတွေ့ခဲ့ဖူးလေသလော”
ဆိုတာမျိုးတွေ မေးကြည့်လိုက်ရင်
“မေ့လျော့ခဲ့မိပါ၏” လို့
ဖြေကြလိမ့်မယ် ထင်မိပါတယ်။

**ခေါင်းဆောင်ကောင်းဆိုတာ
(ဂဝေသီသုတ်)**

အရင်တစ်ခါက ပိဋကတ်မြန်မာပြန်တွေရဲ့ ရေးဟန်ကို ယဉ်ပါးစေချင်တာကြောင့် ထုတ်နှုတ်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်ကြောင်း ရေးလိုက်ခဲ့ ပါသေးတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ထည့်ပေးလိုက်ပါ တယ်။ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် မြန်မာပြန် ဒုတိယတွဲမှာပါတဲ့ “ဂဝေသီသုတ်” ဖြစ်ပါ တယ်။

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာ သော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကောသလတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခရီးရှည် ကြွတော်မူသည်ရှိသော် အရပ်ရှစ်မျက်နှာ တစ်ခု၌ အင်ကြင်းတောကြီးကို မြင်တော်မူ၍ ခရီးလမ်းမှ ဖဲခွာတော်မူခဲ့ပြီးလျှင် ထိုအင်ကြင်းတောသို့ ချဉ်းကပ် ဝင်ရောက်လျက် တစ်ခုသောအရပ်၌

ပြုံးတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရှင်အာနန္ဒာက-

“မြတ်စွာဘုရား ပြုံးတော်မူခြင်း၏ အကြောင်းကား အဘယ်နည်း၊ အထောက်အပံ့ကား အဘယ်နည်း၊ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကြောင်းမဲ့ ပြုံးတော်မမူကြကုန်” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

“အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားပြုံးတော်မူခြင်း၏ အကြောင်းကား အဘယ်နည်း။ အထောက်အပံ့ကားအဘယ်ပါနည်း။ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် အကြောင်းမဲ့ ပြုံးတော်မမူကြကုန်” ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ ဤအရပ်၌ ရှေးက မြို့ဖြစ်ဖူး၏။ ပြည့်လည်းပြည့်စုံ၏။ ကြွယ်ဝလည်းကြွယ်ဝ၏။ လူမျိုးစုံ ရောပြွမ်းသည်ဖြစ်၍ များစွားသောလူရှိ၏။

အာနန္ဒာ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမြို့ကို အမှီပြု၍ (သီတင်းသုံး) နေတော်မူခဲ့၏။

အာနန္ဒာ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင် မှန်စွာ

သိတော်မူသော ကဿပမြတ်စွာဘုရားအား စောင့်ထိန်းမှု 'သီလ' တို့၌ ပြည့်စုံစွာ ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိသော ဂဝေသီမည်သော ဥပါသကာသည်ရှိ၏။ အာနန္ဒာ ဂဝေသီမည်သော ဥပါသကာသည် သီလတို့၌ ပြည့်စုံစွာ ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိသော ဥပါသကာငါးရာ တို့အား (ဥပါသကာ အဖြစ်ကို) ပြောကြားစေ၏။ ဆောက်တည်စေ၏။

အာနန္ဒာ ထိုအခါ၌ ဂဝေသီမည်သော ဥပါသကာအား ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။

“ငါသည် ဤဥပါသကာ ငါးရာတို့အား ကျေးဇူးများ၏။ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။ (ဥပါသကာအဖြစ်ကို) တည်ဆောက်စေ၏။ ငါသည် လည်း သီလတို့၌ ပြည့်စုံစွာ ဖြည့်ကျင့်လေ့မရှိ၊ ဤ ဥပါသကာ ငါးရာတို့သည်လည်း သီလတို့၌ ပြည့်စုံစွာ ဖြည့်ကျင့်လေ့ မရှိကုန်။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းသည် တူညီ နေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ လွန်ကဲမှုမရှိ၊ ယခုအခါ ငါသည် လွန်ကဲရန် ကျင့်မည်” ဟု အကြံဖြစ်၏။

အာနန္ဒာ ထို့နောက် ဂဝေသီ မည်သော ဥပါသကာသည် ဥပါသကာ ငါးရာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုဥပါသကာ ငါးရာတို့အား-

“အရှင်တို့ ယနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်ကို သီလ

တို့၌ ပြည့်စုံစွာ ဖြည့်ကျင့်သောသူဟု မှတ်ကြပါကုန်”
ဟူ၍ ဤစကားကို ပြောဆို၏။

ပိဋကတ်တော် မြန်မာပြန်တွေ့ရဲ့ ရေးဟန်
လေသံကို တွေ့ဖူးထိဖူးအောင် ထုတ်ပြလိုက်တာပါ။

အထက်က ကောက်နုတ်ချက်မှာ သတိထား
ကြည့်စေချင်တာက ဘုရားရှင် ပြုံးတော်မူတာကို
မြင်တဲ့အခါ ရှင်အာနန္ဒာရဲ့စိတ်အကြံ ဖြစ်တာကိုလည်း
အပြည့်ရေးပြတယ်။ ရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင်ကို
လျှောက်ထား မေးမြန်းတဲ့အခါမှာလည်း ‘ထို
အကြောင်းကို လျှောက်ထားမေးမြန်း၏’ ဆိုတာမျိုး
အကျဉ်းချုပ်မရေးဘဲ စကားအပြည့်အစုံကို ထပ်ပြီး
ရေးတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ မူရင်းပိဋကတ်
ပါဠိတော်မှာ လာတဲ့အတိုင်း ဘာသာပြန်ရတာ
ဆိုတော့ ခြွင်းခဲ့ချန်ခဲ့လို့မရဘူး။ ဒီလိုအထပ်ထပ်
ပြန်ပြောတာတွေကို အမြဲတွေ့နေရမှာဘဲ။ ကိုယ်က
သိနေရင် အသာကျော်သွားပြီး ဖတ်သွားရုံပါပဲ။

လက်သည်းကွင်း(ဘရက်ကတ်)နဲ့ ပြထား
တာတွေကို ပါဠိဘာသာစကားမှာ မလိုအပ်လို့ မပါ
သော်လည်း မြန်မာပြန်မှာ ရှင်းလင်းအောင် ဖြည့်ပေး
ထားရတဲ့ ပုဒ်ကလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါက လော

လောဆယ် သိထားအောင်သာ ပြောလိုက်ရတာပါ။
တကယ်တော့ ပိဋကတ် မြန်မာပြန်စာအုပ်တိုင်းမှာ
အညွှန်းလေးတွေ ထည့်ပေးထားတာကို တွေ့ရမှာပါ။
ဆရာတော်ကြီးများက ဖတ်တဲ့သူတွေ သက်သာ
လွယ်ကူစွာ နားလည်နိုင်အောင် သေချာပြုစုတော်
မူထားကြပါတယ်။

ဖတ်စမှာတော့ စကားလုံးသုံးစွဲပုံ၊ ဝါကျဖွဲ့ပုံ
တွေက ခပ်ဆန်းဆန်းလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ နောက်ပိုင်း
မှာတော့ ယဉ်ပါးလာပြီး တစ်မျိုးတစ်ဖုံ နားဝင်ချို့
လာတာကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်။

ခေါင်းဆောင် ဥပါသကာ ဂဝေသီရဲ့
အကြောင်းကို ပြန်ကောက်လိုက်ကြဦးစို့ -

‘ဥပါသကာ’ ဆိုတာက ‘ရတနာသုံးပါးကို
ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်သော ယောက်ျား’ ပါပဲ။ ‘ဥပါ
သိကာ’ ဆိုတာကတော့ အမျိုးသမီးကို ပြောတာပါ။
ဂဝေသီက ဘုရားရှင်ကို ကိုးကွယ်တာမှန်သော်လည်း
သီလပြည့်စုံခြင်း မရှိဘူးပေါ့။ သူ့နောက်လိုက်တွေက
လည်း သူ့လိုပဲပေါ့။ ဒီတော့ငါဟာခေါင်းဆောင်လို့
အမည်ခံထားသော်လည်း နောက်လိုက်တွေနဲ့ ဘာမှ
မထူးခြားပါကလား၊ သူတို့ထက်ဘာမှ ‘မချွန်’ ပါ

ကလားလို့ စဉ်းစားမိလိုက်တာပါပဲ။

ခေါင်းဆောင် 'ဂဝေသီ' က သီလစောင့်ပါပြီ
လို့ကြေငြာလိုက်တော့ နောက်လိုက်တွေကလည်း
သီလစောင့် ထိန်းသူများအဖြစ် ကြေငြာလိုက်
ပြန်တယ်။

ဒီတော့ခေါင်းဆောင် 'ဂဝေသီ' က -
'ဤဥပါသကာ ငါးရာတို့သည်လည်း သီလ
တို့၌ ပြည့်စုံစွာ ဖြည့်ကျင့်လေ့ ရှိကုန်၏။ ဤသို့
ဖြစ်ခြင်းသည်တူညီနေပေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ လွန်ကဲမှု
မရှိ၊ ယခုအခါ ငါသည် လွန်ကဲရန်ကျင့်မည်'ဟုအကြံ
ဖြစ်၏။

ဒါနဲ့ပဲ ခေါင်းဆောင်ဂဝေသီက မေထုန်မှုကို
ရှောင်ကြဉ်လိုက်ပြန်တယ်။ နောက်လိုက်တွေကလည်း
သူ့လိုပဲ ရှောင်ကြဉ်ကြပြန်တယ်။ ခေါင်းဆောင်
ဖြစ်သူက နောက်တစ်ဆင့် တက်လိုက်ပြန်တယ်။
တစ်ထပ်ကိုသာစားပြီး နေလွဲညစာစားခြင်းကို
ရှောင်ကြဉ်လိုက်ပြန်တယ်။ နောက်လိုက် ဥပါသကာ
တွေကလည်း သူ့နည်းတူလိုက်ပြီး ကျင့်ကြံပြန်
တယ်။ ဂဝေသီကလည်း နောက်လိုက်တို့ထက်
လွန်ကဲသောအကျင့်ကို ကျင့်လိုတဲ့အတွက်ကြောင့်
ကဿပမြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှာ ရှင်ရဟန်း

အဖြစ်ကိုယူတယ်။ ရဟန်းအဖြစ် ယူရုံမျှသာလျှင် မဟုတ်ဘဲ “တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်ပြီးလျှင် မမေ့မလျော့ ပြင်းထန်စွာအားထုတ်လျက် (နိဗ္ဗာန်)သို့စေလွှတ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍” မဂ်ဖိုလ် ကိစ္စပြီးလို့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။

နောက်လိုက် ဥပါသကာငါးရာတို့ဟာလည်း သူတို့ခေါင်းဆောင် လမ်းစဉ်အတိုင်း ရဟန်းပြုကြပြီး နောက်ဆုံးမှာ ရဟန္တာတွေအဖြစ် ကျွတ်တမ်းဝင်သွား ကြပါတယ်။

‘ဂဝေသီသုတ်’ အချုပ်ကတော့ဒါပါပဲ။

အကြောင်းအရာအားဖြင့် လေးလေး နက်နက် ထူးခြားလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးစင်းစင်း ကလေးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် သဘောကို ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘာမှမက်လောက် စရာမရှိဘူးလို့တောင် ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေး တကြီး သတိထားမိသင့်တာကလေးက ‘ခေါင်းဆောင်’ တစ်ယောက်မှာ ရှိထားသင့်တဲ့ ခံယူချက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

‘ခေါင်းဆောင်’ လို့ဆိုလိုက်ရင် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်လောက်ကိုသာ ပြေးပြီးမြင်တတ်ကြ တယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လောက် ဘယ်ဝန်းကျင်မှာ မဆို ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ရှိနေတာပါပဲ။ စီးပွားရေး

လောကမှာ ဆိုရင်လည်း ခေါင်းဆောင် ရှိနေတာပဲ။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ မန်နေဂျာဟာ ကျန်တဲ့သူတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ။

အဲဒီခေါင်းဆောင်ဆိုတဲ့သူက တခြားသူတွေ ထက်တာမှ 'မချွန်' ရင် ခေါင်းဆောင် အမည်ခံထားတာ လောက်သာ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်- လမ်းသရဲအုပ်စု ခေါင်းဆောင်တွေမှာတောင် ကျန်တဲ့ သူတွေထက် 'ချွန်' တာ ပါနေလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို 'ခေါင်းဆောင်ကောင်း' လို့တော့ဖြင့် ဘယ်မှာ ခေါ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကောင်းသောလမ်းစဉ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင် မှ မဟုတ်ပေပဲကိုး။

လူငယ်တွေဟာ ကြီးမြင့်ချင်ကြတယ်။ တိုးတက်ချင်ကြတယ်။ တစ်ပါးသူတွေထက် ထူးခြား ပေါက်မြောက်ချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဥပါသကာ ဂဝေသီ တွေးနည်းမျိုးကို တွေးမိချင်မှ တွေးမိမယ်။ တစ်ပါးသူတွေထက် ဘယ်နေရာမှာ ပိုပြီး ချွန်နိုင်မယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားရမှာပေါ့။ စဉ်းစားမိရုံမှာ ရပ်မထားပဲ လက်တွေ့ကျင့်သုံး အားထုတ်ခြင်းလည်း ပြုရမှာ ပဲပေါ့။

ဂဝေသီသုတ်မှာ ဥပါသကာဂဝေသီ စဉ်းစား ပုံကလေးဟာ ရိုးရိုးကလေးပါပဲ။ 'ငါဟာ ခေါင်းဆောင်

တစ်ယောက်ဖြစ်နေသော်လည်း နောက်လိုက်
တွေထက် သာလွန်ကောင်းမြတ်သော အရည်အချင်း
အလေ့အကျင့် ဘာမှမရှိပါကလား၊ ငါက သူတို့ထက်
သာလွန် သင့်ပါကလား” လို့တွေးလိုက် တာပါပဲ။
အဲဒီလို ခေါင်းဆောင်က လုပ်ပြလိုက်တော့ နောက်
လိုက် ဥပါသကာတွေမှာကော ကျေးဇူးမဖြစ်ထွန်းပေ
ဘူးလား။

မြန်မာပြည်မှာ ဥပါသကာဂဝေသီကို
အားကျတဲ့ လူငယ်တွေ များလာရင် ဘယ်လောက်
ကောင်းလိုက်မလဲလို့ တောင့်တမိပါတယ်။ ။
(မြတ်သတိဝါဒီ၊ အမှတ်(၁၃)၊ သြဂုတ်လ၊ ၂၀၀၁ခုနှစ်)

လူငယ်တွေဟာ

ကြီးမြင့်ချင်ကြတယ်။ တိုးတက်ချင်ကြတယ်။

တစ်ပါးသူတွေထက် ထူးခြား

ပေါက်မြောက်ချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဥပါသကာ

ဂဝေသီ တွေးနည်းမျိုးကို တွေးမိချင်မှတွေးမိမယ်။

တစ်ပါးသူတွေထက် ဘယ်နေရာမှာ ပိုပြီး

ချွန်နိုင်မယ် ဆိုတာကို စဉ်းစားရမှာပေါ့။

“မင်းတို့ငါတို့တစ်တွေအတွက်လည်း
ပိဋကတ်တော်ဟာ
တယ်လောက် အရေးပါသလဲ
ဆိုတာကို သိလာကြအောင်
ငါကတော့ ပြောရတော့မှာပဲ။
ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့
ပိဋကတ် ဆိုတာဟာ
လောကုတ္တရာ (နိဗ္ဗာန်ရောက်ရေး) သက်သက်
မဟုတ်ဘူး။ လောကီလူငယ်တွေ
ကြီးပွားရေး အတွက်လည်း
လမ်းညွှန်မှုတွေ ပါဝင်နေကြောင်း
သိကြစေချင်လိုပါပဲ”